

Giới thiệu Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi

Bất Ngờ Lên Làm Thái Tử Phi là truyện ngôn tình mang bản sắc khá thú vị với lối văn phong dí dỏm đầy tình tẻ. Những nhân vật trong truyện đều thể hiện rõ cá tính qua câu văn sắc sảo của tác giả Thiên Thảo Mạt Ly. Chẳng than trời khi biết rằng nàng xảy ra quan hệ với khối băng vạn năm. Khi chàng vận vẹo hỏi nàng, nàng thản nhiên cho rằng nhất thời tham tiền, trộm giá y của tân nương bị chết bất đắc kỳ tử, nên nàng bị rơi vào cảnh bị buộc bái đường thành thân với hắn. Không ngờ, gã xong lại vô cùng kỳ diệu, nàng trở thành thế tử phi của thân vương. Chột dạ, nàng sợ sự việc sẽ bị bại lộ, nếu chuyện này bị phát hiện có lẽ nàng cũng không giữ được mạng sống mình. Chẳng thể làm gì khác hơn nữa, đành ra đường gây họa, gây ra những chuyện thị phi để mong hấn sớm thôi nàng. Ấy vậy mà thế tử gia này từ trước đến giờ lãnh khốc nghiêm nghị lại không hề tức giận với nàng. Kể cả nàng phóng đảng làm kỹ nữ quyến rũ thư sinh, hấn cũng sẽ không trách phạt. Ngược lại sẽ từ bỏ, dùng cả đêm hunh hăng thỏa mãn “nhu cầu” của nàng. Chính hấn là kẻ đã khiến nàng động lòng, sưởi ấm trái tim nàng, mặc dù có hơi lạnh lùng nhưng nhìn hấn lại vô cùng tuấn tú nên nàng cũng không so đo. Đến lượt nàng đem lòng yêu thương hấn, bất chấp trông ngại mà thích hấn thì cũng là lúc hấn đẩy nàng ra xa, muốn nàng vĩnh viễn đừng trở lại bên cạnh hấn. Thời khắc nàng lên làm Thế tử phi thì nhất định nàng không thể không chết. Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi mang đến những tình huống khá táo bạo và gay cấn về cuộc sống của người con gái từ lạnh nhạt tất cả đến bất chấp mọi thứ để được yêu và rồi bị ruồng bỏ. Mặt khác, bạn đọc có thể đến với những truyện mới khác như: Giường Đon và Đứa Trẻ Đến Từ Tương Lai để khám phá những câu chuyện ngôn tình thú vị khác.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong Dưỡng Tâm điện, mơ hồ mang theo ba ánh vàng khiếp người, bởi vì, giờ phút này có ba vị nam tử đang ngồi trọng điện, ba người đều mang phong thái phi phàm, thật không biết phải dùng ngôn từ nào để hình dung về ba cực phẩm nam nhân này, bọn họ tụ tập trong một phòng, làm cho cả căn phòng ngập tràn sự tôn quý.

“Hoàng thượng, năm mới đến rồi, ba người chúng ta trốn ở đây nói chuyện phiếm, không để ý tới đám người chậm chạp ngoài Ngự Hoa Viên kia, người xem có được không?” Trầm Thanh nhàn nhã ngồi nghiêng trên ghế, khuôn mặt tuấn mĩ mang dáng vẻ cả lo phát phơ.

Mùng hai Tết, Ngự Hoa Viên trong Hoàng cung đúng là vô cùng náo nhiệt, các công chúa vốn đã được gả đi hôm nay đều vào cung yết kiến vấn án Thái hậu, ba người bọn họ bởi vì không chịu nổi một đám nữ nhân riu ra riu rít đó nên lúc này mới trốn vào Dưỡng Tâm điện để lánh nạn.

Hoàng đế Cừu Dực khẽ phẩy tay, gương mặt uy nghi mang ý cười “Cũng chỉ có cái tên tiểu tử nhà ngươi mới dám gọi các nữ thân quyến là chậm chạp.” tiểu tử Trầm Thanh vốn quen thói làm càn không kiềm chế được, ngay cả hấn cũng không biết phải làm sao với ý. “Hừ, trăm xem ngươi tránh như thế nào, hôm nay trong cung có nhiều nữ thân quyến xinh như hoa như ngọc, nếu ngươi ở bên Thái hậu chờ thêm một lát, chưa biết chừng Thái hậu sẽ ngay chỉ hôn cho ngươi ngay lập tức, chỉ cần nghĩ đến điểm này thì ngươi làm sao dám không tránh đi?”

“Sai, nếu bàn về điểm này, thì Thường Khiêm còn phải khản trương hơn ta chứ? Trầm Thanh khịt mũi, nhìn về phía một nam tử khác mang khuôn mặt nghiêm nghị, lạnh lùng đứng trong điện.

Cừu Dực cười to.” Trầm Thanh, ngươi đây là muốn nhắc nhở, đúng là Đường huynh mới cần phải khản trương, ai bảo hấn đã hai mươi bảy hai mươi tám rồi, cho đến giờ vẫn chưa từng có tin đồn nam nữ với bất kì cô nương nào, không giống như ngươi dù chưa thành thân nhưng người không ngừng đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, Thái hậu không lo lắng về ngươi, ngược lại, Ngươi nhiều lần nhắc nhở trăm về chuyện tìm đối tượng cho Đường huynh “

Cừu Thường Khiêm vẫn không nói chuyện, nhưng trên gương mặt lạnh lùng thấy rõ thêm vài nếp nhăn.

“Nhìn xem, người này đúng là máu lạnh, mặt lúc nào cũng lạnh lùng, muốn hấn nói cùng ta hơn hai câu cũng khó, cứ thế này mà thật sự thành thân thì nữ nhân nào chịu nổi hấn?” Trầm Thanh nhìn nhìn Cừu Thường Khiêm nói.

“Cho nên ta không thành hôn, cũng không cần người khác phải chịu đựng.” Thường Khiêm cuối cùng cũng mở miệng, âm thanh buồn buồn mang theo sự trong trẻo nhưng lạnh lạnh.

Mắt Trầm Thanh tròn trắng “Sao có thể nói những lời như vậy, tính tình của ngươi đừng nói nữ nhân, ngay cả nam nhân như ta chỉ cần nói với ngươi mấy câu là muốn đóng băng rồi, ông lớn của ta ơi, xin ngươi hãy thương xót? Làm ơn nhiệt tình một chút, đừng làm cho tất cả người đến gần ngươi lạnh thành một tảng băng!”

Thái độ Cừu Thường Khiêm lạnh lùng, cho hấn một cái nhìn lạnh lẽo không ý kiến khiến cho Trầm Thanh đang đầy nhiệt huyết ngoài thờ dài ra thì cũng đành hết cách.

Bọn họ một người là Thiên tử, một là huynh đệ thân thiết, người còn lại vốn là cô nhi, ba người bởi vì tuổi tương tự, từ nhỏ thân thiết cùng nhau lớn lên, không phân cao thấp, chỉ bàn sống chết giao tình, nhưng ba người ba loại tính tình, có thể tâm đầu ý hợp như vậy thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Quên đi, nói nhiều với khối băng này cũng vô ích, hoàng thượng, người hãy nói mục đích thực sự kéo chúng ta trốn đến đây đi?” Trầm Thanh quay sang

nghiêm nghị nói.

Cừu Thường Khiêm cũng mang vẻ mặt mong chờ nghe Hoàng đế mở miệng.

Cừu Dực không ngừng lắc đầu cười nhẹ, vẫn là các huynh đệ có thể nhìn rõ tâm tư của hắn.”Ừ, Thái Thượng Hoàng có mật lệnh.”

”Ta biết mà, người chịu rời khỏi đám phi tử kia cùng chúng ta trốn đến đây nói chuyện phiếm, nhất định là có vấn đề, nói đi, Thái Thượng Hoàng lại dặn dò chuyện phiến toái gì nữa?” Trạm thanh hóp một ngụm trà Long Tĩnh thượng hạng, hỏi.

Hai trông mắt Cừu Dực lưu chuyển, ánh mắt có chút kỳ quái.”Thái Thượng Hoàng giao phó.”

“Chuyện này? Chớ phiền ta, ta mặc kệ!” Trạm Thanh lập tức bĩu môi.

“Người không làm, vậy.” Cừu Dực từ từ nhìn về phía kẻ mặt lạnh kia, chỉ thấy Thường Khiêm hơi ngẩng mày, đang muốn mở miệng, Trạm Thanh đã cướp lời trước : “Chuyện này hắn có thể làm, không muốn cũng phải làm!”

Trên Long tọa (ghế rồng - ghế của vua), Cừu Dực nhích người thay đổi lại tư thế ngồi thoải mái, cười đến quý dị. “Đường huynh, vậy việc này trăm giao cho huynh làm”

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Giữa đình viện, ngày mùa hè gió mát lướt nhẹ qua gương mặt nam tử góc cạnh rõ ràng.

Nam tử nhíu mày, gương mặt lạnh lẽo mang theo buồn bực.

Thật phiền phức, nữ nhân.

Tiện tay bẻ gãy cành liễu rủ vào mặt.

Nếu muốn thoát thân, có lẽ là nên nhanh chóng xử lý thôi!

Xanh thắm trong vắt, gương sáng y như trời, phối hợp với gương mặt nhỏ nhắn có chút gian xảo (ác sắc mặt) của người nào đó, vừa vận tạo thành sự đối lập mãnh liệt .

“Thay đổi khó lường, gió thổi nhẹ nhàng, đúng là rất phù hợp để giờ chút mảnh khảnh.” Mao Uy Long gương mặt trắng nõn, lạnh lợi có chút gian xảo nhìn chăm chăm vào kiệu hoa ở phía trước .

Cỗ kiệu lộng lẫy sang trọng, đỉnh kiệu trang trí hình chim phượng hoàng bằng vàng, bao quanh thân kiệu là những tua vàng quý báu, trên hai bên song cửa sổ thậm chí còn được khảm bằng châu báu rực rỡ, kiệu hoa sang trọng, tự cao tự đại như vậy, ngoài hoàng thân quốc thích quyền quý ra thì còn ai có khả năng chế tạo ra được?

Mao Uy Long hưng phấn xoa xoa hai bàn tay nhỏ bé, cười càng ngày càng vui vẻ, nhìn kiệu phu bốn phía kiệu hoa đang ra sức khênh kiệu.”Ngay cả kiệu phu cũng hội đủ mười hai người, chặc chặc, tân nương (cô dâu) chắc chắn là được gả vào gia đình giàu sang rồi.” Nàng có ý đi theo phía sau kiệu, dự tính sẽ đi theo kiệu hoa trà trộn vào chỗ đám cưới, trước hết ăn uống một chút, sau đó sẽ nhân cơ hội lần mò một vài thứ đồ đặc đáng giá, đảm bảo tốt cho những ngày tháng mới bước chân vào giang hồ.

Chỉ có điều, kiệu hoa đi một dặm thì đột nhiên dừng lại ngay bên rừng cây vắng vẻ, nguyên nhân là — con người có ba việc cấp bách, tân nương này mắc vào một trong ba việc cấp bách đó, buồn đi tiểu đến không nhịn được. . . , xa xa chỉ thấy tân nương khoác khăn trùm đầu một mình vội vã vào rừng, chắc là muốn tìm một chỗ kín đáo để giải quyết tốt vấn đề cấp bách (đi tiểu).

Nhưng, đã qua một lúc lâu, chẳng lẽ tân nương này vì quá lo lắng nên bị tiêu chảy?

Nếu không đi tiểu thế này thì quá lâu rồi?

Nàng lắc đầu, chờ đến mất hết cả kiên nhẫn, hơn nữa cái bụng nhỏ càng là không thể chờ đợi được, thẳng thắn kêu gào đầy khó chịu.”Không được, phải đi xem một chút, chẳng lẽ tân nương này muốn đào hôn ư?”

Nàng liền mò mẫm đi về hướng tân nương đã đi, nhưng đã tìm suốt một đoạn đường dài, từ đầu đến cuối không hề thấy tung tích của tân nương, sao lại thế này? Tân nương bốc hơi khỏi nhân gian ư?

Nàng buồn bực đứng lại dưới một tán cây tùng cao lớn.

Đã trốn đi đâu? Đột nhiên, nàng vấp phải một cái gì đó nằm trên mặt đất.

“A ——” nàng hoảng sợ thét chói tai.

“Đến rồi, đến rồi, tân nương đến rồi!”. Kinh Thành lúc này có một căn nhà giăng đèn kết hoa, thẳng bé sai vật phần khời chạy xuyên qua hành lang ngoằn ngoèo gấp khúc, vườn hoa sân nhà chạy tới thư phòng của chủ tử.

“Thế tử gia, tân nương.” Vừa vào cửa nhìn thấy chủ tử vốn là chú rể, toàn thân chỉ mặc chiếc áo dài màu trắng ngà, dùng mực tùng hương thượng hạng, đang múa bút trên giấy quý Trùng Tâm, nghe hân kêu gào như vậy, đầu cũng không ngẩng lên, một cái nhú mày cũng không.

“Làm càn!” Tổng quản Lý Văn mang theo sáu gã sai vật của vương phủ đứng ở một bên hầu hạ, thấy hân lạnh chanh lỗ mắng quấy rầy nhả hứng múa bút của chủ tử, lập tức trầm giọng giận giữ mắng mỏ.

Thằng bé sai vật giật mình. “Phải Phải” Vội vàng lui sang một bên. Lại thật, hôm nay không phải là ngày đại hi (ngày vui) của chủ tử sao? Sao chủ tử một chút vui mừng vì thành thân cũng không có? Ngay cả kiểu hoa tới muộn làm lỡ giờ tốt, cũng không thêm đề ý chút nào?

Rút cuộc là vị chủ tử này có muốn cưới hay không?

Nhưng vấn đề này không ai dám hỏi sợ tìm đến cái chết hỏi, bởi vì từ lúc bắt đầu đón dâu, mặt của chủ tử âm hàn so với ngày thường càng thêm khiếp người.

Đợi một lúc lâu sau, chủ tử chậm rãi vung xuống nét bút cuối cùng. “Người đến rồi?” Cuối cùng đề bút lông nhỏ xuống mở miệng hỏi.

“Bẩm thế tử gia, người đã đến” Lý Văn khom người quy củ trả lời.

“Ừ, ta biết rồi.” Trên khuôn mặt lạnh lùng của hân lộ ra sự mất kiên nhẫn.

“Thế tử gia, có phải chẳng muốn bái đường rồi?” Lý Văn cẩn thận dò xét hỏi. Lúc này, chủ tử bị buộc làm chuyện này, nhất định là rất giận dữ, ai nhiều chuyện muốn thúc giục, kết quả nhất định là nhận lấy hậu quả không tốt, nhưng bản thân là tổng quản, nên không thể không hỏi một tiếng theo chức trách, bởi vì lúc này phía ngoài khách khứa đến mừng đã đứng chật cửa, hoàng thân quốc thích ngồi đầy, mọi người đợi lâu sốt ruột đều đã thấp thóm không yên, chờ đợi chủ tử hiện thân bái đường rồi.

Chỉ thấy chủ tử sắc mặt âm trầm, ánh mắt vốn lạnh lùng trong nháy mắt quét về phía hân liền đóng băng. “Hừ!”

Hân sợ tới mức lập tức cúi đầu, không dám nhiều lời.

Cừ Thường Khiêm chấp tay đứng dậy bước đi thông thả tới bên cửa sổ, đã nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt ở tiền sảnh phía trước, có thể thấy được khách mời đến không ít, hừ, tổ chức thật giống một sự kiện!

Cừ Thường Khiêm về mặt lạnh lùng, ánh mắt dữ tợn. “Đi thôi!” Hân rút cuộc phun ra một câu đại xá thiên hạ.

Lý Văn lập tức thờ phào một hơi. “Ách. Vâng” hân vốn còn muốn nhắc nhở chủ có phải nên thay hi bào không, nhưng nhìn bóng lưng cứng ngắt của chủ tử, vẫn là thôi vậy, vội vàng đuổi theo.

“Giữa tháng Giêng, một mình tân nương ngồi đợi phu quân trong căn phòng trống, gương mặt đều chùi sạch phấn hồng, Trong tay cầm hoa hỷ chờ lang quân, chờ ai chờ lang quân ư.” Trong hỷ phòng (phòng cưới) tân nương giả tung tung bông hoa hỷ miệng ngân nga hát một mình làm trò cười.

Nàng đã sớm tháo tấm khăn trùm đầu màu đỏ có tơ vàng xuống, mặc dù vẫn là một thân đồ tươi, nhưng hai chân vắt chéo ngoe nguẩy, một mình tiêu diệt các loại quả mừng, sơn hào hải vị trên bàn, ăn ngọt ngấy ngán lại ực thêm vài ly rượu mừng xuống bụng, sung sướng vô cùng.

Hắc! đúng là một dạng theo suy nghĩ của nàng, tiệm vàng, cửa hàng đá quý, nơi này quả nhiên không phải gia đình bình thường, mặc dù nàng không biết vì sao lại bị người bắt tới bái đường, nhưng nàng đã tính toán đợi sau khi nàng ăn uống no đủ liền trốn đi, hơn nữa trước khi đi. Nhìn trong hỷ phòng, màn thêu hoa đỏ, trang hoàng cao quý. Trong phòng này thứ đáng giá cũng không ít, đủ cứu giúp nàng, xem ra phải nói đúng là nàng gặp chuyện tốt, cha mà biết sẽ phải khen nàng linh hoạt rồi.

Nàng một mặt nhét thức ăn vào miệng, một mặt há hê tính toán xem sẽ hạ thủ (xuống tay) từ chỗ nào?

Mà động tác cũng cần nhanh hơn, chỉ cần tiền sảnh phía trước bớt náo nhiệt, không biết chừng chú rể sẽ phải vào động phòng, nàng có thể vì đói bụng mà giả bái đường, nhưng nàng không muốn thật sự bị thất thân, chưa kể, nàng lại là đồ giả mạo “Thứ thiệt”, Nếu bị vạch trần trong đêm tân hôn, không bị đánh chết mới là lạ, có khi còn giả họa cho nàng tội giết người.

Nhớ tới dưới tán cây tùng cao vút. Nàng rùng mình một cái.

Thôi, mặc kệ chuyện của nàng ấy, vẫn là nên xem đóng gói cái gì rồi trốn đi quan trọng hơn.

Cái này trên người mình thủ công tinh xảo, Phượng Lâm giá y (áo cô dâu) giá trị xa xỉ nhất định phải mang, bởi vì chính là tại món giá y này khiến nàng bị quỷ thần xui khiến dính vào vụ động phòng đáng tiền này. Về phần mấy món nữ trang của tân nương trên bàn trang điểm, cũng nhất định phải xách theo, cái lò ngọc đàn hương khéo léo phía trước song cửa sổ kia có vẻ rất đáng tiền, còn cả bình hoa đồ cổ bên tường kia. Quá lớn. không mang đi được, à, hộp (đầu) ngọc hòa hợp trăm năm ở đầu giường kích thước vừa vặn nhét được vào trong ngực. . .

Đang tính toán, phịch một tiếng, cửa đột nhiên mở ra, trong miệng nàng còn nhét đầy cái đuôi gà rán, đột nhiên nhìn thấy người tới, đuôi gà rán trong miệng rơi xuống đất. "Người. Người người."

Người tới lông mày cau lại, nhìn chằm chằm tư thế ngồi giống như khi con, tân nương mồm mép lém lỉnh, lông mày anh tuấn lại lần nữa nhíu lại, khuôn mặt vốn lạnh lùng xa cách xuất hiện thần sắc kinh ngạc, hẳn vào nhầm phòng sao?

Nhất thời hai cặp mắt đối diện nhau, một kinh ngạc, một gian xảo, mỗi người một suy nghĩ, cuối cùng mắt ngọc của nàng mở lớn, nhìn chằm chằm vào cái áo màu trắng ngà trên người hắn, y phục không đúng, người này chắc không phải là tân lang (chú rể) của ngày hôm nay, nàng vội vàng chúi chúi mồm mép lém lỉnh, bày ra vẻ mặt tươi cười giả tạo. "Ách. Người đừng hiểu lầm, tại ta chờ chú rể, đối muốn chết. trước khi phu quân trở về phòng, ta sẽ dọn dẹp gọn gàng, nơi này không có chuyện của người, người có thể lui xuống." Nàng cho rằng hắn chỉ là một gã sai vặt trong phủ, lúng túng vội vàng đuổi người.

"Người bảo ta lui xuống?" Lại có người dám bảo hắn lui xuống?

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Lâm Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Đúng vậy, nơi này không cần người, cho nên người mau đi đi!" Nàng vội vàng nói, tiểu tử lạnh chanh ở đâu ra vậy, đừng ở nơi này làm hỏng chuyện tốt của ta chứ!

"Không cần ta?" Trong khi động phòng không cần tân lang? Có điều thú vị như thế sao. Hắn không buồn bực, ngược lại lần đầu cảm thấy chuyện có chút thú vị, con mắt liếc về phía nàng. Thấy nàng mồm mép lém lỉnh sau khi lau sạch sẽ, gương mặt thanh tú động lòng người, tuy không phải tuyệt sắc, nhưng da thịt trắng hồng như hoa sen mới nở, tôn lên dung mạo tinh tế xinh đẹp của nàng, chỉ là hành vi của nàng quá thô lỗ. Thật sự không thể gọi hai chữ xinh đẹp, người này có thật là tân nương của hắn?

"Không sai, cho nên đừng đến đây làm ầm ỉ!" Hắn đã không phải chủ nhân, lại tới đây rầy rà, chút nữa là dọa chết cái mạng nhỏ của nàng.

Hắn không nhìn được chân mày cau lại, giọng điệu nghiêm khắc nói: "Ta làm ầm ỉ?" Nha đầu này đúng là càn rỡ láo xược tới cực điểm! Sắc mặt hắn biến đổi, khí lạnh bức người.

Nàng có chút kinh ngạc, người này sao nói trở mặt liền trở mặt? Ý của ta là, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của ta, ta chờ là chờ phu quân nhà ta, xin người đừng đến gây ồn ào. Tham gia náo nhiệt, ta không thích chuyện náo động phòng (phá rồi động phòng)." Nàng cười gượng, người này rốt cuộc là ai?

"Sẽ không có người dám đến náo động phòng hoa chúc đâu." Hắn nhìn thẳng nàng, con ngươi phát ra ánh sáng lạnh lẽo, nàng nhìn thấy liền chột dạ.

"Người làm sao biết?"

"Thế từ gia, đồ ngài giao phó đã được đưa tới." Lý Văn dẫn theo một đám người, ôm một đồng chắn, đệm, gối thêu đứng chờ ngoài cửa.

Thế từ gia. ?

Con người u ám thu lại một chút khí lạnh, sau khi nhìn nàng một cái mới nói: "Vào đi."

Được lệnh, Lý Văn nhanh chóng đi vào, nhìn thấy tân nương về mặt kinh ngạc, đồ hi trên bàn như vừa bị đàn châu chấu tràn qua, chén bát ngổn ngang, hắn khẽ giật mình, nhưng vốn được trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, lập tức điềm nhiên như không, đem chân đệm gối thêu trải ra trên trường thấp (giường nhỏ dài) bên cạnh giường lớn.

"Này, các người đang làm gì vậy?" Mao Uy Long tò mò hỏi.

"Hồi bẩm Thế từ phi, chúng nô tài trải giường cho người." Lý Văn cung kính trả lời.

"Trải giường cho ta?" Nàng hiểu kỳ hỏi lại.

“Đúng vậy, nô tài là theo mệnh lệnh của Thế tử gia tới trái giường.” Lý Văn nhìn về phía chủ tử tính cách vốn lạnh lùng không thể tưởng tượng.

“Hắn, hắn là Thế tử gia của các người?” Ah? Đó không phải là con trai của Vương Gia sao?”Nguy rồi, vậy hắn sẽ không phải là tân lang tối nay chứ?” Nàng chỉ vào Cừ Thường Khiêm, không khỏi dâng lên lo lắng

“Ah? Thế tử phi không biết chủ nhân là ai ư?” Lý Văn có chút kinh ngạc.

“Ách. Biết, biết.” Hú hồn, thiếu chút nữa lộ tẩy.”Ta muốn nói, cái này. Các người sao lại xuất hiện nhanh như vậy, bên ngoài không phải còn đang náo nhiệt sao?” Quần cái khi gió gì hắn là thế tử hay là Vương Gia, không ổn chính là, nàng còn chưa nhất nhạnh được cái gì, sao tân lang đã vào động phòng rồi? Nam nhân này muốn nữ nhân, không phải là quá vội vàng chứ?

“Thế tử gia không thích ồn ào, nên bây giờ mới trở về phòng trước ——”

“Nhiều lời!” Tiếng nói mang giọng điệu trách cứ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Dạ, nô tài đáng chết.” Lý Văn lập tức kinh sợ cúi đầu xuống, thầm trách mình nhiều lời.

“Trái xong giường rồi thì lui đi.” Cừ Thường Khiêm lạnh giọng nói.

Lý Văn lập tức cẩn thận dẫn một đám tùy tùng ra, tiện đường cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Những người không có nhiệm vụ đi khỏi, lúc này hai cặp mắt lại quay lại đối mặt, nàng lúng túng liếc mắt nhìn chằm chằm đối phương, oa, xem này đúng là quý khí bức người, một người anh tuấn, lịch sự cao ngạo, chỉ có điều gương mặt quá lạnh lùng? Dưới mày rậm là đôi mắt ưng sắc bén, đôi môi ương ngạnh mím chặt giống như chưa bao giờ biết cười, khí chất này nhìn một cái cũng biết là loại người tuyệt tình (không có tình cảm), cha từng nói, loại người như thế này, tám chín phần mười mưu tính thất thường (nguyên văn: âm tình bất định – chỉ người khó nắm bắt, khó hiểu, thay đổi thất thường) có chút đáng sợ đấy.

Nếu như nàng bị hắn phát hiện là giả mạo

Nàng thầm cảm thấy không ổn, chân ngắn bé nhỏ vội vàng tính toán lần mò tới cạnh cửa để chạy thoát, về phần những thứ đất tiền trước mắt này không có duyên với nàng, vẫn là chạy thoát thân quan trọng hơn.

“Người muốn đi đâu?” Cừ Thường Khiêm vén vạt áo ngồi xuống.

Nàng hai chân dường như mọc rễ, tự nhiên liền không động đậy được.”Ta. Ta đây...đây là. Không có gì. Đi nhà xí, ta muốn đi nhà xí.”

Con mắt lạnh lùng của hắn chớp cũng không chớp.”Sẽ không phải là hối hận rồi chứ?” Hắn châm chọc hỏi.

“Hối hận cái gì?” Nàng vẻ mặt nghi ngờ.

Ánh mắt hắn đột nhiên sáng quắc, liếc nhìn nàng, gây cho nàng một trận hốt hoảng. Người này làm sao vậy? Không đầu không đuôi quảng xuống câu này, ánh mắt lại hung ác đến dọa chết người, đúng là không hiểu nổi!

“Người là muốn nói có phải ta hối hận vì đã báỉ đường, ách. Người nói không sai, ta hối hận, cho nên. Sẽ không quấy rầy, chúng ta coi như là một sự hiểu lầm, việc này. Ta đi trước!” nói rồi cười ha ha một cái, vội vã muốn chuồn đi.

“Khoan!” Hắn quát khê.

Muốn chết thật, sao hắn vừa lên tiếng chân của nàng đã không nghe lời chủ? Chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên không dám động, người này đúng là ma quỷ.”Người. muốn như thế nào?” Giọng nàng run run đứt khoát hỏi.

Hắn đứng dậy, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ lên vì gấp gáp của nàng, tự nhiên sinh ra cảm giác khinh thường.”Phủ thế tử là nơi nào,có thể để người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Hơn nữa bây giờ người đã là Thế tử phi, muốn hối hận cũng đã muộn rồi!” Thanh âm của hắn chuyển thành nghiêm nghị.

“A!” Lần này nguy thật rồi, kẻ trộm huyệt là nàng giống như bị trúng từ huyết, cứng đờ bất động, miệng há to, rất lâu không thốt được lời nào.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng bao phủ một tầng thật mỏng. Mông đến mức dường như không thể nhìn ra ý cười.”Người tên gì?”

“Mao uy. Ách. Người cười ta, chẳng lẽ lại không biết tên ta là gì?” Thiếu chút nữa bị “Này quyền” của hắn nói ra tên thật, may nhờ nàng nhanh trí, phát hiện người này thật là kỳ quái, ngay cả báỉ đường cũng đã báỉ rồi, vậy mà lại không biết tên tuổi tân nương?

Hắn cười giễu cợt.”Trước khi báỉ đường người là ai không quan trọng, nhưng báỉ đường xong thì người chính là thế tử của ta. Tất nhiên muốn biết người là ai.” Hắn nói như một điều dĩ nhiên.

Chẳng lẽ hán nhắm mắt đón dâu sao? Đường đường một Thế tử của Vương gia, hôn nhân được định trước, ngay cả cưới vợ đối tượng là ai cũng không buồn biết, thế này không phải là quá khác biệt chứ?

Chỉ là. Hắc hắc. Thế này chẳng phải thuận lợi cho nàng sao? Thì ra là hán căn bản cũng không hiểu rõ bối cảnh của tân nương, vậy thì chẳng phải là không cần lo lắng, thân phận của nàng sẽ không lập tức bị phơi bày sao? Chính thế, nàng cũng không cần vội vã chạy trốn nữa. . . . , có thể có thêm nhiều chút thời gian để trộm đồ.”Ta tên là Mao. Tiểu Long.” Nếu đã là tên lường gạt, dĩ nhiên không thể dùng tên thật.

“Mao Tiểu Long? Tên như tên của một cậu bé? Nói đúng hơn thì đó là một cái tên giả.” Hán cười lạnh.

Trong lòng nàng giật mình, người này thật là Thần Thông Quảng Đại, rất khôn khéo, xem ra nàng phải cẩn thận đối phó, đang nghĩ tìm lý do làm sao nói cho hán tin tưởng, hán lại đột nhiên nói: “Thôi, là thật hay giả không quan trọng.”

Không quan trọng? Nàng nghiêng đầu, thật sự không hiểu người này đang suy nghĩ điều gì.”Này, trường tháp này là trải cho ta ngủ sao?” Nàng liếc mắt nhìn trường tháp cạnh góc tường mới vừa được trải tốt chăn đệm.

Xem ra tối nay ở nơi này có người không thể đi được rồi, hơn nữa nhìn căn phòng này đầy những món đồ giá trị, nếu không cầm đi một ít thì có chút không cam lòng, nhưng không đi cũng không được, nàng phải luôn xác định bảo vệ được tấm thân trong sạch? Nếu vô có thất thân, vậy cái được không bù nổi cái mất.

Nhìn cô nương này vẻ mặt Thiên Biến Vạn Hóa (thay đổi liên tục), đáng vẻ rất linh hoạt tinh quái, khiến vẻ mặt lạnh nhạt của hán nổi lên một ít gợn sóng.”Không phải người ngủ, chẳng lẽ là ta ngủ?” Hán ít khi cảm thấy cao hứng như vậy.

“Cái này.” khuôn mặt nàng thoáng chốc đỏ bừng, màu đỏ này thiếu chút nữa lan trên mặt đất.

“Hay là, người vọng tưởng (mơ ước hảo huyền) có thể ngủ chung với ta?”

“Ta. Ta không có, ta ngủ trường tháp là được, ngủ chỗ đó là được.” Nàng cấp tốc lẩn lên trường tháp, một thân hồng giá y cũng không dám cời, giữ nguyên áo rúc vào trong chăn, chỉ lộ ra một thùy mâu (đồng tử) trắng đen rõ ràng, tản bộ trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lạ thật, tối nay không phải đêm động phòng hoa chúc sao? Mặc dù nàng từ nhỏ không có mẹ, không ai dạy nàng đêm động phòng hoa chúc phải làm những gì, nhưng từ nhỏ nàng đã đi theo người cha vốn là bá chủ một phương, ngay cả khi hán đến kỹ viện tìm vui cũng mang theo nàng, ở trong kỹ viện mò mẫm qua lại dĩ nhiên biết việc giữa nam nữ là thế nào, cho nên mới phát hiện, cuộc hôn nhân này thật kỳ lạ, làm gì có đêm động phòng hoa chúc nào mà không hợp phòng?

Mặc dù hán rất khô ngô. diện mạo cũng làm cho người chảy nước miếng, tuy nàng không có tâm tư đối khát “Nhất thân phương trạch” (âu yếm, vuốt ve), nhưng lập gia đình đêm đầu tiên liền phân giường (mỗi người một giường), theo giảng giải của nhóm tỷ tỷ kỹ viện, người này chẳng lẽ có bệnh, không thể giao hợp? Uí. Trừ cái đó ra, chẳng có lý do gì có thể giải thích hành vi của hán? Đáng tiếc, cũng khó trách hán, ngay cả thế tử là ai cũng không buồn biết, còn phải giả bộ hồ hững không thể thân cận như vậy, thì ra là muốn che giấu căn bệnh khó nói.

Đôi mắt to của nàng trong nháy mắt nhìn hán đồng tình, chân mày hán khẽ nhướng, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng mà khóe mắt hán dường như cũng xuất hiện ánh mắt giống nàng, nhưng chỉ là lóe lên rồi ngay lập tức biến mất.

Nàng trừng mắt nhìn, vừa rồi là nàng nhìn lầm sao? ánh mắt vừa rồi giống như thấy được Khả Liên Trùng (kẻ đáng thương – ý là ánh mắt có chút thương hại). lạ thật, rốt cuộc là ai đồng cảm ả?

Người nào đó xác định không cần lo lắng về sự trong sạch của bản thân, yên tâm nhà lá ổn định, cả đêm không mộng mị, ngủ cực kỳ thoải mái, vừa thức dậy vươn người duỗi lưng cho đỡ mỏi, đây chính là lần đầu tiên kể từ khi nàng rời nhà hành tẩu giang hồ ngủ được một đêm thoải mái nhất, không khỏi tán thưởng nơi này đúng là một nơi tốt, nơi nơi cao quý, Liên Trường tháp cũng thoải mái khiến người lưu luyến ngủ lại, rất muốn ngủ lâu thêm một chút, đáng tiếc trong bụng có một lũ côn trùng (editor: tỷ ấy đồ thừa lũ giun?) đói bụng, không ngừng ồn ào, ép nàng không thể không dậy.

Khoan! Chân vừa chạm xuống đất nàng bỗng nhớ ra, đúng rồi, nàng đã” làm vợ người ta”, vậy nam nhân của mình đi đâu rồi?

Mắt nhỏ quét tới giường lớn bên trái, ah? Không có một bóng người, giường chính tề đến nỗi giống như chưa từng có ai ngủ qua..

Thở phào nhẹ nhõm, nàng cười khúc khích, không có ai ở đây càng tốt, đợi sau khi nàng ăn thêm một bữa nữa sẽ nhân dịp dọn dẹp một chút.

Nhân tài vừa dậy, bên phải truyền ra một giọng nói, “Thế tử phi, người cuối cùng đã rời giường, người có muốn các nô tỳ hầu hạ người rửa mặt?”

Nàng hoảng sợ đến nhảy dựng cả người lên.”Má ơi, các người là ai?” Nàng vừa quay đầu, liền nhìn thấy ba bốn nha hoàn đứng ở phía bên phải, mấy người này xuất hiện lúc nào? Bình tĩnh nhìn lại, lời nói vừa rồi là của người dẫn đầu đám nha hoàn, mặt tròn bình thường vốn rất tươi tắn, nhưng ánh mắt lại không dấu được sự chán ghét.

“Bẩm thế tử phi, nô tỳ là Tiểu Xuân, nô tỳ là phụng mệnh tới phục vụ người.” Nha đầu tên gọi Tiểu Xuân này ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng biểu hiện trên mặt lại vô cùng khinh thường.

Sao vậy? Nàng đắc tội với ai?”Ách. Không cần, ta không cần người khác phục vụ, các người đi đi!” Đùa sao, sao mà từ lúc bước vào hỷ phòng này mọi chuyện đều không thuận lợi vậy, nghĩ trốn đi mấy lần cũng không được, lần này động tác phải nhanh hơn một chút, tránh lại có người đến ngăn trở.

“Điều này không thể được, chúng nô tỳ phụng mệnh tới phục vụ người, huống chi mặt trời đã lên cao, chúng nô tỳ đã đợi người nhiều canh giờ, Thế tử phi nên mau mau đứng dậy để chúng nô tỳ làm công việc rửa mặt, rửa mặt xong, chủ tử vẫn đang chờ gặp người !” Tiểu xuân cứng rắn nói.

“Hắn muốn gặp ta? Làm gì?” Nàng phải trốn đi thôi, tránh phiền toái mới đừng tìm đến nàng nữa.

Tiểu xuân kỳ quái nhìn nàng.”Chủ tử muốn gặp ai, đám hạ nhân sao có thể hỏi? Chưa kể người là Thế tử phi, chủ tử muốn gặp người là thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên), thân là Thế tử phi người không nên ngạc nhiên mới phải.” Nàng lên giọng dạy dỗ.

Nếu như nàng nhớ không lầm, thân phận nàng chưa bị phơi bày, nàng mới đúng là “Thế tử phi” không phải sao? Tại sao một đứa nha hoàn so với nàng còn dữ hơn?

Hay là quy củ của Thế tử phủ này chính là nha hoàn được phép như vậy?”Ta biết rồi, hắn đang ở đâu? Ta đi gặp hắn là được rồi.” Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, gặp người phải nhanh chóng tìm cách ứng phó thôi!

Nàng lùi từng bước, bản năng người được hơi thở “Nguy hiểm”, lại lùi thêm một bước.

“Người nhìn cái gì?” Từ sau khi nàng theo chỉ dẫn của Tiểu Xuân đến đại sảnh, nam nhân này vẫn luôn yên lặng nhìn chăm chăm nàng, lúc này nàng đã nghiệm ra rằng sự im lặng cũng có thể làm cho người ta sợ hãi.

Hắn từ từ uống trà thơm do Lý Văn mới vừa bung lên, đôi mắt ung dung chưa lúc nào rời khỏi nàng, tựa như đang quan sát nàng, lại như đang đánh giá nàng.

Hắn chẳng lẽ sau khi tỉnh dậy hắn phát hiện ra cái gì? Đôi chân nhỏ dưới váy lại lặng lẽ lùi ra xa một bước dài, chuẩn bị tùy thời tông cửa xông ra.

“Lại đây.” Hắn chợt nói.

Nàng cả kinh, hắn muốn dụ nàng tới gần bóp chết nàng sao? Vội nói: “Có. Có chuyện gì cứ như vậy nói là được ——” sau khi nhìn ánh mắt hắn trầm xuống, nàng đành ảo não đôi giọng, “Được rồi, ta đi sang đó là được!” Nàng dậm chân đi tới bên cạnh hắn, thật không rõ tại sao ánh mắt đó của hắn có thể khiến nàng rập rập làm theo không dám trái lời?

“Chuyện gì?” Nàng làm bộ đáng thương hỏi, chuẩn bị nhận lấy cái chết.

“Người bao nhiêu tuổi?”

“Mấy tuổi? Hỏi cái này làm gì?” Không phải hắn muốn phơi bày thân phận giả mạo của nàng chứ?

“Ta hỏi gì người trả lời cho đúng là được, sao nhiều lời như thế?” Thanh âm lạnh lẽo khiến cho người ta run lấy lấy.

“Giận dữ như vậy?” Nàng uất ức chu mỏ.”Được rồi, người đừng lại dùng ánh mắt sắc lạnh đó giết ta, ta 17 tuổi.” Nàng tức giận nói.

“17?” Nhỏ như vậy? Ước chừng kém hắn hơn mười tuổi.”Người luyện võ đã bao lâu?”

“Ah? Làm sao người biết ta luyện võ? Nói cho người biết, võ công của ta được chân truyền từ cha ta, ta rất khỏe , trong giang hồ không có mấy ai là đối thủ của ta đâu!” Nhắc tới võ công, nàng đắc chí, tự biên tự diễn .

“Vậy sao?” Nhìn nàng lỗ mãng trước mặt, hắn cũng không tin võ công nàng thật sự tốt như vậy .”Nhắc tới cha người, hắn ở đâu?”

“Lão nhân gia ông ta đang ở trại dưỡng lão Uy Long.” Nàng không chút suy nghĩ, nói xong mới thầm lo làm sao có thể nói thật, ngộ nhờ sau khi nàng chuẩn mặt, hắn muốn tính sổ tìm tới cha thì làm thế nào? Thật là lớn miệng!

“Trại Uy Long ? Đó là nơi nào?” Hấn lập tức hỏi.

“Ách. Ngươi chưa từng nghe qua trại Uy Long? Đây chính là bang phái do một tay cha ta sáng lập, đặc biệt cứu khổn phò nguy, là đệ nhất thiên hạ danh môn.” Nàng chột dạ giới thiệu.

“Đó?” Hấn căn bản không tin cái trại Uy Long này là một danh môn chính phái, nhưng ngược lại hấn từng nghe nói Lô Châu có một Long trại nhỏ gì đó, đặc biệt vào nhà cướp của, làm nhiều chuyện xấu, hấn đang chuẩn bị hạ lệnh cho quan phụ mẫu địa phương đi càn quét một phen, vì dân trừ hại.

“Đó? Té ra là ngươi không tin? Không tin coi như xong!” Nàng nhún nhún vai, tốt nhất đừng tin, nàng thật là sợ hấn tìm tới cửa.

Hấn hừ lạnh một tiếng.”Chuẩn bị một chút, rồi theo ta tiến cung ra mắt hoàng thượng.”

“Cái gì? Ra mắt hoàng thượng!” Nàng cả kinh biến sắc, chân đều muốn mềm nhũn.

“Thế nào? Ngươi không biết là tất cả hoàng thân cưới cô dâu mới, ngày hôm sau đều phải tiến cung gặp vua thỉnh an sao?”

Gò má nàng run lên.”Không cần phải nghiêm túc như vậy chứ?” Cuộc đời của nàng gặp vị quan lớn nhất chính là Tri Phủ Lô Châu, mà lần đó là do cha nàng cưỡng chiếm đất đai của người ta, bị người ta kiện, lúc đó mới “May mắn” nhìn thấy mặt vị đại nhân kia một lần, không nghĩ tới hôm nay có người muốn nàng đi gặp đức vua của một nước? Nàng không bị dọa vỡ mặt mới là lạ!

Và lại dù gì nàng cũng là đồ giả mạo chính gốc, tân nương thật đã.

Ai da! Chuyện này nếu vỡ lở, chẳng phải là phạm tội khi quân sao? Nhớ tới vị tiên sinh kể chuyện cổ tích ở miếu Lô Châu từng nói như vậy? Tội khi quân chính là chém đầu đấy! Cổ nàng rụt lại, mảnh liệt nuốt nước miếng, cứ như là nếu không nuốt thêm vài cái sẽ không còn cơ hội nuốt nữa vậy.

“Ách. Nhưng hôm nay thân thể ta không thoải mái, hay là để hôm khác đi được không?” Nàng thử hỏi, muốn kéo dài thêm thời gian, tìm cơ hội chạy trốn chết.

Hấn lườm nàng một cái, “Chuyện vào cung gặp vua, cho phép ngươi nói không sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Đêm lạnh như nước.

Ánh mắt lạnh lẽo soi xét, nhìn chăm chăm nữ nhân đang an giấc trên trường tháp.

Là nàng sao?

Nàng chính là người mà Thái Thượng Hoàng an bài (sắp đặt)?

Khuôn mặt lạnh lẽ lộ ra vẻ phức tạp hiếm có.

Nhìn thân nàng nằm trên cái trường tháp vốn không coi là rộng rãi, phát ra tiếng ngáy đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng cong cong mấp máy hai cái, dường như đang nói mơ.

Khá lấm nhá đầu vừa kỳ quái vừa không quy củ!

Tâm vốn lạnh nhạt lại có chút nóng lên, sao lại thế này?

Tròng mắt trong veo của hấn chuyển thâm.

Hấn không thể mềm lòng!

Nàng tất nhiên phải chết không thể nghi ngờ.

Thế này đâu phải là phục vụ người, căn bản là đang giám sát nàng! Từ sau khi theo “Tướng công” từ trong cung trở về, mọi lúc mọi nơi luôn có người nhắm mắt theo đuôi đi theo bên người nàng, trên danh nghĩa là nha hoàn theo hầu, nhưng thật ra là coi nàng như tù phạm, thì ra bọn họ là có dự tính

trước, sợ nàng trốn? Trong lòng nàng rất là lo lắng!

Xem này, chặt chẽ đến mức gió thổi không lọt gián mất chòng chọc vào nàng chính là Tiểu Xuân hung ác cùng với Tiểu Mai ả chừng cùng tuổi với nàng.”Này Tiểu Xuân, người đi theo ta một tắc cũng không rời như vậy, chẳng lẽ không thấy mệt?” Nàng không nhịn được hỏi. Nàng không có chút khe hở nào để tách ra, vậy phải làm sao bây giờ? Nàng đã gấp lắm rồi!

“Nô tỳ là phụng mệnh làm việc, không tư cách nói mệt.” Tiểu xuân vẻ mặt so với nàng còn khó chịu hơn.

“Người! Tốt, vậy người nói cho ta biết, người phụng mệnh của ai mà phải đi theo ta dai như kẹo kéo vậy?” Nàng tức giận phì phò hỏi.

“Có thể ra lệnh cho ta dĩ nhiên là chủ tử.”

“Là tên đó?”

“Thế tử phi, người quá cần rõ, sao có thể gọi Thế tử gia như vậy?” Tiểu xuân vừa nghe, lập tức trách cứ.

“Ta không biết tên hần, không gọi tên kia, vậy phải gọi thế nào?”

“Người không biết tục danh (tên húy) của Thế tử?” Tiểu xuân gương mặt kinh ngạc.

“Nói nhầm, ta vừa mới gả tới đây, lại không quen biết với hần, dĩ nhiên không biết tục danh của hần!” Nàng chỉ biết “Tướng công” là vị Vương Gia Thế tử tôn quý, còn dẫn nàng đi gặp vị hoàng đế cũng trẻ tuổi như hần, làm cho nàng sợ đến mức thiếu chút nữa tè ra quần.

Nàng nhũn mảy, nhớ tới trước đây, nàng chỉ muốn lấy vài thứ đáng giá trong phủ sau đó trốn đi, nào có bận tâm xem người được gả cho là mèo hay chó? Chẳng qua, lúc này bị giám sát chết chặt, hơn nữa ngay cả hoàng thượng cũng đã gặp rồi, nếu chạy trốn rõ ràng chính là tội khi quân, nhất thời trong thời gian ngắn là không đi được rồi. Thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút, Thế tử phù thoải mái như vậy, “Tướng công” lại là loại lãnh cảm. Lạnh nhạt, xét về chủ quan, hay khách quan đều thấy nơi này là một nơi tốt “Sống yên phận”, đã như vậy, nàng sẽ lấy thân phận nữ chủ nhân trước hết ở nơi này làm mưa làm gió một chút, đợi đến khi nghĩ ra phương pháp chạy trốn hãy hay.

“Thế tử phi, Thế tử gia họ Cừu tên Thường Khiêm, là đường huynh (anh họ) của hoàng thượng” Một nha hoàn vâng vâng dạ khác là Tiểu Mai nhỏ giọng nói cho nàng biết, khiến cho Tiểu Xuân trừng mắt hung ác một hồi.

“Thì ra tên kia gọi Cừu Thường Khiêm, vừa là Thế tử, còn là anh họ của hoàng thượng, khó trách hôm qua lúc vào cung, hần cùng với hoàng thượng xưng huynh gọi đệ, thấy hoàng thượng cũng không hành đại lễ, gật đầu một cái nói đôi ba câu coi như là xong việc.”

“Dĩ nhiên như vậy, bởi vì cả triều đều biết, Thế tử gia và hoàng thượng cùng nhau lớn lên, giao tình không phải là ít” Tiểu Xuân hả hê nói.

“Ra là vậy!” Nàng thơ ngây rũ mặt xuống, xoay vòng lưu chuyển không ngừng, nhìn xem nàng đã nhặt được đồ tốt lành gì? Lần này cha cần phải hết lời khen ngợi nàng rồi, cứ nhiên bắt được một con dê béo lớn, hi hi, vậy phải xem nàng làm thịt dê thế nào đây.

Nhưng, trước khi làm thịt dê, trước tiên phải xử lý lũ quạ đen chường mắt này một chút, đầu tiên là phải biết rõ nguyên nhân khiến cho lũ quạ đen xấu xí lộn xộn kéo kẹt trên đầu nàng.”Tiểu Xuân, tên kia. Thế tử gia, tự mình hạ lệnh muốn người ở cạnh ta không dòi nửa bước sao?” Nàng liếc về phía Tiểu Xuân. Con cọp không ra oai lại tưởng là mèo ốm.

“Cái này. Là tổng quản Lý Văn phân phó nô tỳ không được rời tầm mắt khỏi người.” Tiểu Xuân chột dạ nói, trên thực tế, tổng quản chỉ gọi nàng theo hầu bên cạnh, là nàng cố ý nhìn chòng chọc Thế tử phi, muốn cho Thế tử phi khó chịu. Chỉ là lúc này Thế tử phi thần sắc có chút khác lạ, không chỉ có vẻ mặt khiêu khích, thái độ không sợ hãi, còn tương đối phách lối.

“Lớn mặt!” Nàng đột nhiên giả oai hùm hét lớn một tiếng, nhất thời dọa Tiểu Xuân giật mình.

“Thế tử phi.”

“Khá khen cho nô tài to gan, lại dám nghe lệnh từ một tổng quản đến giám sát ta, chẳng lẽ người quên ta mới đúng là chủ tử của người?”

“Người chẳng qua cũng chỉ là một chủ tử không rõ lai lịch!” Sau khi trấn tĩnh, Tiểu Xuân liền nói.

Ánh mắt của nàng chớp chớp, quả thật Tiểu Xuân nói không sai.”Cho nên người không xem ta ra gì?”

“Hừ!” Tiểu xuân khịt mũi khinh bỉ xoay mặt.

Đáng ghét!”Tiểu Mai, người cũng xem thường ta?” Nàng chuyển mắt sang người đang cúi đầu không dám ngẩng.

“Nô tỳ.”

“Nói!” Nếu muốn có những ngày tốt lành ở phủ này, nhất định phải đem hiện tại làm cho rõ ràng.

“Phải.” Tiểu Mai hoảng sợ lập tức gật đầu.”. Thế tử gia thân phận tôn quý như thế, mà nghe nói nhà Thế tử phi chỉ là gia đình quan Thát Phẩm nghèo nàn, so với Thế tử gia đúng là muốn với cao, hơn nữa.”

Quan Thất Phẩm coi như gia cảnh nghèo nàn? Cha nàng Uy Long trại chủ kia không hề có cấp bậc quan lại gì, cùng lắm là được xưng tụng là một trong ba phái lưu manh. Chẳng phải còn không cao hơn cái mặt bàn à? Nàng chột dạ cười gượng, lại nghe được Tiểu Xuân cũng phát ra một tiếng cười nhạt.

“Hừ!” Coi thường người, nha đầu ghê tởm này!” Tiểu Mai, hơn nữa cái gì? Ngươi nói cho xong đi.”

“Hơn nữa. Nghe nói Thế tử phi phẩm hạnh không đoan chính, đã từng cùng nam nhân. Tư thông (lén lút qua lại).” Tiểu Mai càng nói thanh âm càng nhỏ.

“Tư thông?” Ai da! Cái này khiến mắt nàng mở to kinh ngạc, nữ nhi của một Quan Gia cùng nam nhân tư thông, đây chính là chuyện lớn, chuyện xấu lớn a!

“Không sai!” Tiểu Xuân khinh bỉ tiếp lời.”Thế tử phi sẽ không phủ nhận chứ?”

“Nàng. Ta cùng nam nhân tư thông như thế nào?” Nàng không nhịn được hỏi.

“Cùng nam nhân tư thông như thế nào?” Tiểu xuân cau mày.”Người là người trong cuộc, cùng nam nhân tư thông như thế nào, chính người rõ nhất, làm sao lại đi hỏi ta?” Quái nhân!

“Ta. Ta chỉ là muốn biết, bên ngoài thế nào. loan truyền nhầm lẫn (truyền nhầm) về ta.” Nàng miễn cưỡng nói.

“Truyền nhầm? Hừ, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm!” Tiểu Xuân bộ dáng như kiêu nàng đừng mong giải thích.

“Ngươi! Tiểu Mai, vậy ngươi nói đi!” Nàng ngược lại hướng thành thật Tiểu Mai hỏi.

“Cái này. Ta cũng chỉ là nghe nói. Thế tử phi, người đừng nóng giận.” Tiểu Mai không muốn rước họa vào thân, bởi vì dù thế nào, nàng dù sao vẫn là chủ tử.

“Ít rầy rà, nói mau!”

“Người đừng ép nàng ấy, để ta nói.” Tiểu xuân cười chế.”Thân phận người thấp hèn không xứng với hoàng tộc cũng coi như bỏ qua, nhưng mà tin tức trước khi xuất giá cùng nam nhân trong nhà nhiều lần qua lại tình cảm (ám thông xã giao), thậm chí cùng nhau bỏ trốn đã truyền khắp nơi!”

“A!” Khó trách bọn hạ nhân đối với nàng khinh thường như vậy, nàng đúng là xui xẻo, thế thân ai không thế, lại đi giả mạo một nữ nhân mất trinh tiết, cái này đành ngầm bỏ hòn làm ngọt, không trách được người ta xem thường nàng!

“Nữ nhân như vậy không xuất giá cũng đã khiến Thế tử gia hổ thẹn rồi, cho nên Thế tử gia ngay cả cùng giường với ngươi cũng không muốn, chúng ta đều đoán xem chừng nào thì ngươi sẽ trở thành người đàn bà bị vứt bỏ.” Tiểu Xuân ác độc nói.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Ai?” Thì ra là Cừu Thường Khiêm không phải là không giới giao tiếp, mà là khinh thường nàng, cho nên đêm động phòng hoa chúc đã tỏ rõ không hề hứng với nàng, thậm chí trước đó còn chán ghét lập gia đình đến mức ngay cả tên nàng cũng không muốn biết. Nàng lắc đầu.”Nếu ngay từ đầu đã tính toán thôi nàng. ta, vậy sao còn phải lấy ta?” Điểm này lại càng kỳ quái, nếu hắn không hài lòng tân nương, lấy thân phận của hắn từ hôn là được, tại sao phải cưới làm gì để chịu nhục?

“Chúng ta cũng không biết, vì sao đến giờ mới khiến chủ tử bất bình! Nói không chừng là ngươi dùng quỷ kế hèn hạ gì đó, ép Thế tử gia không thể không cưới ngươi, đã thế cần gì phải ở đây giả bộ? !”

“Ngươi!” Nàng tức giận nghiêng răng, đem giận giữ nuốt vào bụng, nói một cách thẳng thừng, tất cả sai lầm đều là do Thế tử phi thật gây họa, nhưng lại khiến đồ giả là nàng phải ngầm bỏ hòn làm ngọt thay nàng ta chịu đựng! Thật oan uổng!

Ah? về mặt nàng bỗng dung nổi lên biến hóa.”Tốt lắm, bây giờ thì ta đã biết rõ nguyên nhân các ngươi xem thường ta rồi, tên kia. Thế tử gia ở đâu? Ta muốn gặp hắn.” Nàng nhanh chóng thu lại vẻ giận dữ, trong lòng có tính toán mới.

Hi hi, nàng quay đầu mừng thầm, sao ngay từ đầu lại không nghĩ ra? Nếu danh tiếng đã thối như vậy rồi, nàng sẽ đùa một trận cho khoái chí, tin rằng Thế tử gia sẽ không quan tâm đến mặt nàng, có khi còn là tốt cho hắn, nói không chừng khi biết nàng cần rõ làm bừa, hắn sẽ giận dữ thôi nàng trước thời hạn (sớm thôi nàng), Như vậy chẳng phải nàng không cần tốn công, vẫn có thể thông dong rồi khỏi nơi này sao?

Đến thời điểm may mắn đó, trở thành người đàn bà bị bỏ, sau đó còn có một bức hươu thê (giấy bỏ vợ), phí bồi thường cũng lĩnh, điều quan trọng nhất là nàng bị đuổi ra vương phủ, không phải tự mình bỏ trốn, nên sẽ không có người đuổi bắt nàng, càng sẽ không bị mang cái tội khi quân, tránh khỏi họa mất mạng, một lần đếm không hết, kể hay, diệu kế a!

“Người nói xem mắt người bị gì vậy?” Cừ Thường Khiêm, mặt vốn đã đủ lạnh lẽo, sau khi nhìn Mao Uy Long đôi tay che mắt sưng lớn như hột đào, nổi lên một tầng sương.

“Ta. Cái này. Là ngoài ý muốn.” Nàng làm bộ đáng thương cúi đầu.

“Ngoài ý muốn? Ở trong miếu thấp hương cầu phúc có thể gặp chuyện ngoài ý muốn?” Nhìn nàng cặp mắt sưng đỏ bộ dáng nhếch nhác, lập tức khí lạnh không ngừng đánh úp lại.

“Cái này sao. Bởi vì trong miếu dâng hương quá đông người, nên trong lúc chen lấn, xô đẩy khó tránh khỏi.”

“Người muốn nói, mắt người bị như vậy là do chen lấn xô đẩy mà thành? Ta lần đầu tiên nghe nói xô đẩy có thể ép cho mắt người thành mắt gấu mèo?”

“Ha ha. Dĩ nhiên không phải, ta muốn nói là trong lúc xô đẩy ta đụng phải xà ngang.”

“Chiều cao của người có thể đụng vào xà ngang?”

“Không phải, ta nói sai, là đụng phải cây cột!” Nàng liều mạng cười gượng, mắt bị húc vào sưng húp thành một vòng lớn, rất xấu xí!

Đôi mắt đen xinh đẹp trong nháy mắt híp lại, nhìn chằm chằm nàng.”Tiểu Mai, có phải là người đi theo Thế tử phi, người nói xem, chuyện gì đã xảy ra?” Giọng nói có thêm mấy phần nghiêm nghị.

“Phải.” Tiểu Mai cẩn thận nhìn mấy lần nữ chủ tử đang nhìn nàng cười khúc khích, suy tính nên nói như thế nào, nhưng sau khi nhìn thấy nam chủ tử sắc mặt trầm xuống, đành quyết định nói sự thật.”Thế tử phi đứng là lên Tự Miếu, chỉ là người không dâng hương, sau khi đi một vòng liền đến quầy cá cược bên ngoài chùa cùng người khác cá cược.”

“Đánh cược?” Đường đường một Thế tử phi lại cùng tôi tớ ngoài đường đánh cược? Hình tượng này.

Nghĩ đến đó sắc mặt hần trầm hơn.

“Đúng vậy, Thế tử phi đánh cược vận khí không tệ (vận đỏ), thắng liền ba ván, sau đó lại liên tiếp đến nơi khác quanh phố đánh bạc....” Tiểu Mai càng nói thanh âm càng nhỏ.

“Sòng bạc?”

“Đúng vậy.” Thật muốn chết, Thế tử phi mỗi khi ra khỏi cửa, cố tình chỉ đích danh nàng theo cùng, nên giờ nàng mới bị kéo vào chuyện như vậy, nhìn chủ tử hình như đang nổi giận, chết nàng rồi, kiểu này là muốn giận chó đánh mèo, phải làm sao đây?

“Nói tiếp!”

Cho là chủ tử sẽ tức giận, thế nhưng âm thanh của hần lại lạnh xuống, Tiểu Mai thở phào nhẹ nhõm.”Thế tử phi sau khi tiến vào sòng bạc, đánh cược vài ván, thua sạch toàn bộ bạc mang đi, còn đem áo len ngắn trên người cầm đổi tại chỗ tiếp tục chém giết (đánh tiếp), kết quả vẫn thua, Ngay lúc đó liền nghe bên cạnh có người hét lớn sòng bạc nhà này chơi giả, ăn gian, Thế tử phi căm tức, nổi giận với chường sòng bạc, không nói một lời đánh nhau với người ta, sau đó Thế tử phi bị đá ra khỏi sòng bạc với bộ dáng thế kia.” Báo cáo xong, tiểu Mai nom nớp lo sợ vội vàng lui sang một bên, chờ chủ tử xử lý.

Mọi người thở cũng không dám thở mạnh, liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không dám mở miệng nữa, thật lâu sau, chủ tử rút cuộc cũng nói chuyện, “Tiểu Long.”

Lúc này Uy Long tuy cảm giác được lạnh lẽo nhưng nàng cũng rất vui, đến lúc rồi, hần sẽ phải nộ hỏa công tâm (giận giữ) mà bỏ vợ rồi.

“Người lui xuống nghỉ ngơi đi.” Dung nhan anh tuấn xuất hiện một chút chán ghét, ngay sau đó lại khôi phục lạnh lùng.

Nàng sững sốt, mặt thể diện như vậy hần cũng không quan tâm? Không muốn thôi vợ theo ý của nàng? Càng không trách cứ? Khổ nhục kế của nàng thế này không phải toi công rồi sao? Làm sao vậy! Người này rốt cuộc thật sự là không quan tâm, hay là tính tình vốn lạnh nhạt?

Xem ra muốn thoát thân, thuốc này sẽ phải dùng mạnh một chút!

“Thế tử gia, nô tài có chuyện quan trọng muốn bẩm!” Lý Văn vội vã báo lại.

“Chuyện gì?” Cừ Thường Khiêm ngồi thẳng ở vị trí chủ Nghị Sự Đường, cau mày, bên trong Nghị Sự Đường có chừng mười người đều là những đại thần nhất phẩm ngồi thành hai hàng, đang nghị sự.

“Cái này. Nô tài có thể bẩm báo riêng được không?” Dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, Lý Văn dường như có chút khó mở miệng.

Cừ Thường Khiêm mặt ngọc không vui.”Được rồi, các vị lui xuống trước ——”

Vừa mở miệng báo chúng đại thần lui ra trước, tiểu Mai về mặt hốt hoảng đã xông tới la hét , “Không xong rồi, Thế tử phi đã xảy ra chuyện!”

Màn này khiến cho lỗ tai mọi người dựng lên, vừa rồi tổng quản báo lại có việc, mọi người đã rất tò mò, nhưng không ai dám hỏi thăm việc riêng trong nhà của vị Thế tử gia đang nắm giữ thực quyền? lúc này thì đã biết rất rõ là người nào gặp chuyện không may.

Mọi người càng có hứng thú, bởi vì kể từ sau khi Cừ Thường Khiêm đột nhiên đón dâu, khắp nơi đồn đãi không dứt, đối với vị Thế tử phi thần bí này càng thêm đủ loại tin đồn, có người nói nàng trước đây là siêu trộm, cũng có người nói việc nàng có thể may mắn được gả vào thế tử phi có liên quan Thái Thượng Hoàng, nhưng mọi người nghĩ không ra, một gia đình quan lại nho nhỏ bối cảnh bình thường có quan hệ thế nào với Thái Thượng Hoàng đã thoái vị Vân Du Tứ Hải (ngao du bốn biển)? Lại có người nói nhà nàng ngay cả chức quan Thất Phẩm cũng là mua được. Thật đúng là làm cho thân thế vốn khó mở miệng của nàng muốn đầu cũng khó.

Tóm lại xôn xao nhiều giả thuyết, tin tức vừa về một đồng, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định, cô dâu này không ở yên trong nhà, mấy ngày trước, còn ở sông bạc cùng bọn tôi tớ đánh bạc rồi đánh nhau, đường đường Thế tử phi mà lại làm ra chuyện khó coi đến vậy, khắp Kinh Thành ai ai cũng biết, trà dư tửu hậu (quán ăn uống) thảo luận không nghỉ, có thể thấy đồn đãi đầy rẫy, tối thiểu lời đồn này không giả.

Vì vậy sau lưng tất cả mọi người xem đoạn nhân duyên này như một chuyện cười, thậm chí nhìn có chút hả hê, ai bảo Thế tử gia xuất thân tôn quý, văn võ song toàn, có cuộc sống thuận buồm xuôi gió đến vô cùng hoàn mỹ, người như vậy khó tránh khỏi không xem ai ra gì, hôm nay cưới phải một thế tử có vết nhơ, vừa đúng gọt bớt tính kiêu ngạo của hắn, cũng coi như là một chút công bằng cho mọi người.

“Thế tử phi nàng làm sao?” Hần nhin không được xệ mặt xuống.

“Thế tử phi sắp bị người của Hình bộ giải đi!” Tiểu Mai không để ý nhiều người nhìn trừng trừng, hết sức khẩn cấp nói.

“Cái gì?” Hần sắc mặt biến đổi.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

“Chuyện này là sao?” Cừ Thường Khiêm sau khi ngồi vào chỗ của mình ở đại sảnh hỏi, trên mặt không một chút gợn sóng.

Thị Lang bộ Hình vội vàng tiến lên khom người nói: “Bẩm thế tử gia, chuyện này hạ quan vẫn còn đang tra——”

“Tra cái gì? Nói điểm chính!” Hần không nhin được cắt đứt, nhìn Mao Uy Long bị người ta áp giải đến còn có thể lim dim (ngủ gật), như vậy cũng có thể ngủ? Hần mày kiếm cau nhanh.

“Vâng” Thị Lang cả kinh, vội giải thích: “Chuyện là như vậy, Thế tử phi sáng nay bị tố cáo, nói đêm qua nàng hung dữ đánh người ở cửa Lưu Thân Vương, cưỡng chiếm ruộng đất của nhà Lưu Thân Vương, Lưu Thân Vương biết được người làm chuyện này là Thế tử phi, trong lúc nóng giận quyết định kiện lên Hình bộ, hạ quan đành bắt đắc dĩ phụng mệnh bắt giữ.” Hần nhắm mắt nói, trên thực tế, hai bên đều là hoàng thân quốc thích, ngàn vạn không thể đắc tội, hần kẹp ở giữa bị làm khó mười phần.

“Có chuyện như vậy?” Cừ Thường Khiêm ánh mắt lạnh lẽo như nước nhìn về phía nha đầu vẫn chưa tỉnh ngủ kia.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chủ tử hỏi mà nàng vẫn còn đang ngủ gật, Tiểu Mai đứng một bên vội vàng lay tỉnh nàng”Thế tử phi, Thế tử gia đang hỏi người, người mau tỉnh lại !” Tai họa trước mắt nàng vẫn còn ngủ được?

“Đừng quấy rầy, tối hôm qua ta đánh người đánh đến quá mệt mỏi, trời có sập trước hết cũng phải để cho ta ngủ đủ rồi hãy nói!” đại cô nương nàng mắt cũng không thèm mở, một hồi khò khè nói.

Mọi người vừa nghe, đây không phải là đã thừa nhận hành hung đánh người rồi sao? Lần này có thể trốn được không, nếu chỉ đánh mấy nô tài tội không lớn, có Thế tử gia che chở sẽ không có chuyện gì, nhưng chuyện cưỡng chiếm ruộng, cái này.

“Tiểu Mai a. Người nói xem đất này. phi nhiêu như thế , chúng ta nên gieo giống gì tốt?” Mọi người còn đang suy nghĩ, đại cô nương này lại phun ra một đoạn lời không nên nói, vừa nói xong đầu lại cúi xuống gục vào vai của tên tiểu quan Hình bộ đang áp giải bên cạnh.

“Thế tử phi!” Tiểu Mai vội vã mất kiên nhẫn khẽ gọi, nàng sao có thể nói ra những lời này?

“Được rồi, để cho nàng ngủ, chỉ là.” Cừu Thường Khiêm ánh mắt quét về phía đầu vai tiểu quan Hình bộ, con mắt híp lại.”Tổng quản, đi!” Hắc khê quát một tiếng.

Lý Văn lập tức dùng ánh mắt sai khiến hai nha hoàn, nhanh chóng giành lại nữ chủ nhân đang ngủ như chết kia, lập tức mang tới đệm mềm để cho nàng ngủ ở trên đùi chủ tử.

“Thế tử gia, ngài như vậy là muốn làm khó chúng nô tài?” Thị Lang thấy thế vội nói. Thế tử phi rõ ràng cũng thừa nhận chuyện do nàng làm rồi, Thế tử gia còn làm như vậy, hành động lần này rõ ràng là muốn bao che, trong tình huống này trước mặt hắc ai dám dẫn người đi?

“Ta sẽ không bao che, ta chỉ muốn biết nguyên nhân sự việc từ đầu đến cuối, nếu Thế tử phi làm sai, ta sẽ ở ngay trước mặt Lư Thân Vương tạ lỗi.” Hắc lạnh nhạt mà nói.

“Nhưng ——”

“Tiểu Mai, người thay mặt Thế tử phi nói một chút, chuyện này là như thế nào?” Hắc không đợi Thị Lang nhiều lời, trực tiếp bảo Tiểu Mai giải thích.

“Vâng” tiểu Mai về mặt đau khổ, có lẽ bởi vì nàng thật thà, sẽ không làm điều giống như Tiểu Xuân từng làm với Thế tử phi, cho nên Thế tử phi rất ưu ái mang nàng ra ngoài chơi đùa. Làm việc, ai, lúc này lại được vì Thế tử phi mà dọn dẹp.

“Chuyện không hoàn toàn đúng như tố cáo của Lư Thân Vương, lúc ấy Thế tử phi muốn tìm người xung quanh gây chuyện đánh nhau. Ách, muốn tìm người chào hỏi náo nhiệt. đúng lúc bắt gặp một nữ nông dân đang ở trên đám ruộng kêu khóc, thì ra là Phủ Lư Thân Vương không coi ai ra gì, khi dễ người nhà của nữ nông dân này, công sức khổ cực gieo trồng một ngày của nhà nông đó bị phá hỏng, Thế tử phi chỉ chờ có thế. Ách. Gặp chuyện bất bình, tức giận, tình nguyện tìm tới lý luận, đối phương nghe nói nàng là người của phủ Thế tử đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó liền châm biếm Thế tử phi xuất thân tám phần chính là nông dân, cho nên mới ra mặt giúp đỡ người nông dân đó, Thế tử phi lúc này mới nổi giận đánh cho bọn họ một trận.”

Nàng dừng một chút, lại nói thêm: “Cũng may mấy người ở đó cũng không dám cùng Thế tử phi động thủ, chịu bị đánh, chỉ là sau khi trở về ghi hận trong lòng, quay ra hướng chủ tử bọn họ vu cáo Thế tử phi vì cưỡng chiếm ruộng đất mà đánh người, ta đoán Lư Thân Vương nghe theo lũ nô tài bịa chuyện, tức giận nên mới đi kiện người.”

Tiểu Mai sau khi nói xong, phát hiện nữ chủ tử vốn đang ngủ ngáy to lại mở mắt chăm chăm nhìn nàng, giống như là đang trách nàng lảm nhảm nhiều chuyện, nhưng nàng đang nói sự thật mà, hơn nữa nàng không phải đang giúp cứu nguy sao? Chẳng lẽ Thế tử phi không cần nàng cứu?

“Thì ra là như vậy.” Cừu Thường Khiêm nửa khuôn mặt anh tuấn cúi xuống, làm cho người ta không nhìn thấy được tâm trạng của hắn.

Thị Lang kinh hãi. Lúc trước hắn mới nghe lời nói từ một phía của những người ở phủ Lư Thân Vương đã tới bắt người, lúc này.”Thế tử gia, chuyện này từ đầu hạ quan đã nói rồi, sẽ tra rõ, nếu thật không phải lỗi của Thế tử phi, hạ quan sẽ buộc bọn họ tội vu cáo.” Thị Lang mở lời chầy rọc rọc vội nói. Nói thật ra, hai bên mặc dù đều là hoàng thân, nhưng ai cũng biết vị nào đang có ưu thế, nếu thật đối nghịch cùng Thế tử gia, chính là tự tìm phiền toái, hắn khẩn trương không biết phải làm sao khắc phục hậu quả.

Cừu Thường Khiêm cười lạnh một tiếng “Không cần phiền toái như vậy, chuyện này ta sẽ tự giải quyết, người chỉ cần quay về nói với Lư Thân Vương, chuyện này không cần hắn tới tìm ta, ta sẽ đi tìm hắn !” Thị Lang nghe vậy đầu tiên là than một hơi, tiếp theo sắc mặt biến hóa, “Tự giải quyết”? Mặc dù trong triều đều biết, vị Thế tử vương gia này bình thường lãnh miệng phát sợ, đối đãi với người lạnh lùng, không chút tình cảm, cũng không dễ dàng cho người khác nhìn thấy hi vọng, bình thường đã như thế, tính tình âm trầm này càng làm cho người ta thêm sợ, cho nên những lời hắn vừa nói, cho thấy hắn muốn tự mình xử lý, vậy. cũng chứng tỏ hắn đang tức giận!

Thế này có phải là cũng muốn nói mình cũng nằm trong danh sách “Giải quyết riêng” của hắn rồi ?

Thị Lang nhất thời ánh mắt nổ đom đóm, hai gò má run rẩy, thậm chí kêu nguy rồi!

Về phần người nào đó đang nằm trên đùi người ta “ngủ như chết”, nhịp tim đang tiết lộ tâm tình âm thầm tức giận, điên cuồng dán trên bắp đùi người ta.

Chọc phải hoàng thân quốc thích cũng không việc gì? Hắc không hồn không giận? Đáng ghét! Nàng biết, nước cờ ngàn tính vạn tính này đã thua trên người Tiểu Mai, sớm biết thế sẽ không mang theo nàng ta ra khỏi cửa.

Đúng rồi, lần tới mang Tiểu Xuân theo làm việc, nàng ta sẽ không không làm hư việc, còn có thể giúp đỡ một chút, lẽ ra nên sớm làm như vậy!

“Này, người có thể nói cho ta biết, về mặt người lạnh lùng như vậy, rốt cuộc có cảm xúc hay không?” Ngày hôm đó đã là ngày thứ mười kể từ sau khi thành thân, nàng tạm thời không giống như ngày thường ra cửa “Gây chuyện”, mà là nằm ở trên bàn hán, dùng con mắt Thanh Linh vô cùng trong vắt nhìn chăm chăm Cửu Thường Khiêm đang không ngừng bận rộn.

Nói thật ra, người này đáng đáp thật đúng là tuần tú, là người đẹp nhất mà nàng từng thấy, đáng tiếc phong cách có chút lạnh lẽo, làm cho người ta khó có thể gần gũi.

Chỉ là, nàng cũng phát hiện trừ hai ngày đầu bị hán “Khí lạnh” có chút bị giật mình, sau đó nàng từ từ có thể thích ứng, thậm chí cảm thấy là ở giữa đất trời mùa đông, gió lạnh thấu thấu xương, trong mưa gió tuyết, hán dường như cố ý không để cho nàng cảm thấy “sự lạnh lẽo”

Hán để bút lông nhỏ trong tay xuống, phong cách tự trọng lạnh nhạt, biến hóa duy nhất chính là khoe miệng của hán, không rõ ràng mang theo nhàn nhạt khẽ nhếch. “Là người đều có cảm xúc.” Hán nói đơn giản.

“Vậy ý của người là, người không phải là người sao?” Nàng theo lý đoán.

Hán nhìn chăm chăm nàng, “Người nói cái gì?”

Nàng toét miệng cười, phát hiện mình không bị giật mình? “Ta nói người chưa bao giờ cười, gặp chuyện cũng không thấy buồn, chưa từng gặp người phát điên, muốn biết như thế nào mới có thể khiến người phát điên sau đó.” Đêm nàng oanh đuổi đi. Câu này nàng cũng không dám nói.

Trên thực tế, nàng hôm nay là tới tìm hiểu tình hình địch, như vậy khi ra tay mới có thể một kích liền trúng.

“Sau đó như thế nào?” Hán chờ nàng tiếp theo.

“Khụ khụ. Sau đó mới có thể thật hiểu người là người như thế nào.” Nàng cười khúc khích nói.

Hán liếc xéo nàng. “Tại sao muốn biết về ta?” Bao nhiêu người vì muốn hiểu hán, để hợp ý nịnh nọt hán, nhưng vừa gặp hán mặt lạnh, rồi rít đánh trống rút lui, nha đầu này muốn hiểu hán là vì.” “Người hỏi hận?” Sắc mặt hán trầm xuống.

“Ah?” Hán lại hỏi? Đêm tân hôn lúc hán hỏi câu này nàng đã cảm thấy khó hiểu, lúc này lại toát ra câu này, khiến nàng không khỏi suy nghĩ muốn hỏi rõ ràng. “Hỏi hận cái gì?”

Chỉ thấy hán đang nhìn nàng, ánh mắt trực tiếp như vậy khiến cho nàng tâm chột giật mình. Một hồi lâu, hán mới nói: “Người ở đây cùng ta giả bộ sao?” Mắt đen nhánh đáp lại nàng là một bộ dáng lục súc (6 loại gia súc a) ngây thơ vô hại, trái tim một hồi tức giận xao động.

Bị hán nhìn chăm chú, nàng không khỏi cũng luống cuống. “Ta không hiểu người nói gì?”

“Không hiểu?” Hán đầu tiên là sững sốt, tiếp nữa sắc bén nhìn nàng, giống như chó săn đang tính toán đem con mồi không thành thật trừng phạt nuốt vào bụng.

Trái tim của nàng bỗng dưng phanh nảy một cái, bay qua bay lại, cảm giác không khí rất không thích hợp.

Đang khi nàng không hề phòng bị, dự đoán được tình huống, một bàn tay với những ngón tay gọn gàng sạch sẽ càng lúc càng đến gần cánh môi của nàng, con người này vốn lạnh lẽo nhưng đầu ngón tay lại cực nóng nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của nàng, ánh mắt đen nhánh thẳng tắp nhìn môi châu khéo léo mê người của nàng.

Nàng bị mê hoặc rồi, mặc dù thần trí giằng giằng nên thoát đi là thượng sách, nhưng thân thể lại không giống lúc bình thường không tự chủ được đứng im tại chỗ, không thể động đậy!

Một đôi môi mỏng lạnh lẽo, không biết từ lúc nào đã hôn lên đôi môi hồng kiêu diễm, lửa nóng đầu lưỡi hấp dẫn triền miên quấn quýt lấy nàng.

Khi hán cảm thấy thỏa mãn, mới rời khỏi cánh môi anh đào của nàng, thuận đường liếm liếm môi mình còn lưu lại mùi của nàng, tròn mắt lạnh lẽo lóe sáng rực rỡ quý mị, nàng cứng lại, mắt mở trừng trừng, lấy tay che đôi môi bị hôn sưng tấy, quả thật không dám tin hán đã làm cái gì đó với nàng, sau đó “A ——” thét chói tai xông ra ngoài.

Hán mày kiếm nhéo nhéo, nhìn chăm chăm hồi lâu bóng lưng rời đi như gặp quỷ của nàng, thì thầm một câu, “Muốn hỏi hận, đã không còn kịp rồi.” Cũng không biết câu này nói là cho ai nghe, là nàng? Hay chính là bản thân hán?

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hắn hôn nàng?

Hắn cúi đầu trầm tư, khẽ vuốt đôi môi còn lưu lại xúc cảm mềm mại của nàng, nhắm mắt lại, tỉ mỉ hồi tưởng.

Tại sao hắn muốn hôn nàng?

Hắn giật mình, hắn không giống như trước thông dong lạnh nhạt, hắn đột nhiên xệ mặt xuống, gương mặt vô cùng buồn bã lập tức trở nên âm trầm hơn cả quỷ.

Ở kỹ viện, ngoài đường thật yên tĩnh, truyền đến tiếng nói đầy sợ hãi của Tiểu Mai.

“Thế tử phi, người thật sự muốn làm như vậy?”

“Không sai, cho nên người phải linh hoạt một chút cho ta, chớ làm hư chuyện tốt của ta!” Mao Uy Long cắn răng cảnh cáo. Hôm nay lúc ra cửa, nàng vốn muốn mang Tiểu Xuân theo, ai ngờ Tiểu Xuân lại lấy lý do trong phủ có nhiều việc, phách lối từ chối cùng nàng ra khỏi phủ, nàng nghĩ một mình ra ngoài “Làm việc” dễ dàng hơn, vậy mà nhân tài vừa nhảy ra khỏi Thế tử phủ một bước, tiểu Mai liền vọt ra theo, nói là tổng quản dặn dò, Thế tử phi thân phận cao quý ra cửa bên cạnh không thể không có nha hoàn theo hầu, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì phải làm thế nào?

Đáng ghét, nàng chính là muốn xảy ra chuyện, không xảy ra chuyện nàng đi ra ngoài làm gì?

“Nhưng ngài làm như vậy nhất định sẽ chọc cho Thế tử gia giận tím mặt.” Tiểu Mai sau khi biết ý đồ của nàng hết sức khuyên nhủ:

“A, vậy sao? Hắn nhất định sẽ giận tím mặt sao?” Ánh mắt của nàng sáng lên.

“Nhất định. Chuyện như vậy, là nam nhân ai cũng sẽ tức giận.” Thật ra thì tiểu Mai có chút không rõ, bởi vì tính tình của Thế tử gia không ai mò ra chính xác, chuyện cưới Thế tử phi đã là chuyện sét đánh ngang tai, không ai nghĩ đến chuyện hắn sẽ lấy một nữ nhân “Phẩm hạnh quái dị” như vậy làm phi, không những vậy, vị Thế tử phi này từ sau khi vào cửa liền gây ra không ít chuyện, nhưng Thế tử gia đều lạnh nhạt chống đỡ, lúc nên nổi giận cũng không hề nổi giận.

Nàng nghe nói mấy hôm trước đầu bếp trong phủ cùng người khác chơi xúc xắc. Chủ tử biết được, nói hắn tụ họp cá cược gây chuyện, nên sai tổng quản đem tên đầu bếp đó treo ngược lên đánh cho một trận đau đớn ra khỏi phủ, đầu bếp kia vốn nấu ăn rất ngon, cũng chưa từng làm trở ngại công việc, vậy mà Thế tử gia cũng không nể mặt, thật không thể hiểu nổi chuyện Thế tử phi đánh bạc khó nhìn như vậy, tại sao lại không có việc gì?

Còn nữa, lão Lý đánh xe cùng một gã sai vặt của một quan ngũ phẩm tranh chấp trên đường, chủ tử không nói lời nào, phạt lão Lý đánh hắn gào khóc một tháng trên trên giường mới thôi, nhưng Thế tử phi ở bên ngoài đánh người cũng không có việc gì, nàng thật sự không hiểu chuyện gì sẽ chọc cho Thế tử gia tức giận, chuyện gì sẽ không?

Hay là, chỉ cần là Thế tử phi gây ra chuyện thì sẽ không sao?

“Vậy thì quá tốt rồi, lúc này mà vẫn không tức giận, thì hắn không phải là nam nhân!” Mao Uy Long nắm chặt quyền, tràn đầy lòng tin kêu to.

“Ngài là vì muốn Thế tử gia tức giận mới cố ý làm như thế?” Tiểu Mai giật mình.

“Không sai, cho nên người lần này không cần nhiều chuyện giúp ta giải vây nữa.” Nàng dứt khoát nói.

“Tại sao?” Tiểu nha hoàn không hiểu.

“Đây là bởi vì. Ai nha, chuyện này nói ra rất phức tạp, người không biết sẽ tốt hơn.” Nàng cười ha hả, không thể nói cho Tiểu Mai biết, thế tử phi nơi này không thể ở lâu hơn nữa, bởi vì nàng phát hiện ra nam nhân mỗi ngày cùng nàng chia giường là đầu sắc lang (rất háu sắc)? Nếu nàng không sớm nghĩ biện pháp để bị bỏ, thật có thể nói dẽ vào miệng cạp, danh tiết khó giữ được!

“Nhưng ——”

“Không nhưng nhị gì cả, nhìn xem, con mồi đến rồi, chúng ta lên!” Nàng nhìn thấy xa xa mấy tên thư sinh đang trước đi tới, lập tức quăng bỏ Tiểu Mai tiến lên.

“Thế tử phi, ngài chờ ta một chút!” Tiểu Mai vội vàng chạy theo, suy nghĩ xem làm như thế nào ngăn cản nàng ta làm ra chuyện xấu khiến chủ tử phải xấu hổ.

Nhìn bóng lưng Thế tử phi nhắm hướng bọn người kia đi tới, mắt thấy mình không đủ sức, tiểu Mai bỗng nhiên dậm chân một cái xoay người, quyết định trở về phủ tìm tổng quản cầu cứu.

Mao Uy Long quay đầu lại liếc một cái.”Nha đầu ngọc, chính là muốn người trở về gào to cầu cứu!” Hi hi, lần này nhất định có thể thành công, nàng đang ở rất gần sự tự do!

Các thư sinh, ta đến đây!

“Mấy vị thư sinh đại ca muốn đi nơi nào vậy?” Mao Uy Long làm bộ làm tịch, mặt kiêu my chặn trước mặt ba thư sinh lịch sự sáng sủa.

Mấy tên thư sinh thấy trước mặt xuất hiện một nha đầu xinh đẹp chủ động đến gần, mọi người mặt mày hớn hờ. “Cô nương, lạc đường sao? Muốn chúng ta giúp nàng chỉ đường sao?” Thư sinh áo bào trắng đứng ở chính giữa mở miệng nói trước, trong mắt ngập tràn sự tán tỉnh, nhưng đó là vì cô nương trước mặt hân lộ ra ánh mắt quyến rũ so với hắn còn nóng hơn.

“Vị ca ca này, mắt người thật là tinh, nhìn một cái đã biết ta lạc đường, ta muốn hỏi đến Xuân Hương lâu đi thế nào?”

“Xuân Hương lâu? Cô nương muốn đến Xuân Hương lâu?” Thư sinh mặc áo lam bên phải kinh ngạc nhũn mày.

“Đúng vậy a, ta hôm nay bắt đầu ngày làm việc đầu tiên.” Nàng kéo váy, khom lưng cúi chào, rũ mắt, bày ra mười phần trên đùa kín đáo, chiều này là lúc cùng cha đi dạo kỹ viện học được từ các tỷ tử trong kỹ viện, nàng rất có thiên phú, học một biết mười.

“Nàng là người ở Xuân Hương lâu?” Thư sinh áo xám tro bên trái cũng không nhịn được kinh ngạc, trong mắt nhiều sắc niệm hơn trước, không, phải nói là cả ba người vừa nghe nói nàng là kỹ nữ thanh lâu, trong mắt lập tức tất cả đều là một mảnh sắc dục.

“Vẫn chưa phải, tối nay làm việc rồi mới tính.” Nàng ồ ạt nói, ánh mắt quyến rũ ném về phía bọn họ, lúc này mới lần nữa làm bộ cúi đầu.

Cái nhìn này chọc cho mấy gã nam nhân xuân tâm nhộn nhạo, nếu nửa đường điểm phúc tự nhiên bay tới, bọn họ chỉ có thể nắm chặt thật tốt cơ hội này!

“Đã như vậy, chúng ta có thể dẫn nàng đi làm việc.” Thư sinh áo bào trắng lập tức xung phong nhận việc.

“Cái này làm phiền công tử rồi.” Nàng nhẹ nhàng khom người cúi chào, lúc đứng dậy lại “Không cẩn thận” ngã vào trong ngực thư sinh áo bào trắng.

Thư sinh ôm trọn trong lòng, nhất thời mở cờ trong bụng, vui mừng như điên, dễ dàng như vậy liền đem mỹ nhân kéo vào trong ngực, quả thật rất vui. “Cô nương, nàng không sao chứ?” Hắn lập tức giả vờ lo lắng hỏi.

“Ta. hình như bị trật chân đấy.” Nàng giả bộ gương mặt khổ sở.

“Ai nha, bị trật chân? Sao thế được, ta có đọc qua chút sách y thuật, để ta xem.” thư sinh áo lam ngay lập tức tiến lên một bước.

“Đây là sở trường của những người đọc sách như các công tử, vậy làm phiền tiểu huynh đệ rồi.” Nàng cười nịnh nọt vờn chân, mặc hắn cời bỏ giày thêu, lộ ra chân ngọc trắng nõn sáng long lanh.

Mấy đại nam nhân nhìn thấy mắt cũng căng thẳng, nước miếng thiếu chút vương đầy đất, chỉ là khi tên thư sinh áo lam đang muốn đưa tay “Chẩn bệnh”, đột nhiên gào khóc một tiếng, tiếp đến người hắn đã bay xa hơn một trượng.

Hai người còn lại giật mình biến sắc. “Người nào? Là ai to gan như vậy dám ở đây hung bạo?” thư sinh áo bào trắng sau khi hoàn hồn ngẩng đầu giận dữ hỏi.

“Người to gan là người.” Một hán tử trung niên lịch sự lên tiếng, phía sau có ít nhất sáu thiết kỵ (quân tinh nhuệ).

“Các người là ai?” thư sinh áo bào trắng có chút kinh hãi, là nhà đại hộ nào, lại dám bày trận như vậy?

“Không cần phải để ý ta là ai, chủ tử nhà ta tới đón người.”

“Đón người? đón người nào?” thư sinh áo bào trắng kinh ngạc.

Ánh mắt người đó cẩn thận nhìn vào trong ngực hắn, lúc này mới cúi đầu, nhìn nữ nhân trong lòng sau khi tên thư sinh áo lam bị đánh bay liền dính trên người hắn, chân trắng vẫn còn lộ thiên, vẻ mặt vô tội. “Các người tới đón nàng?” Hắn ngờ ngác hỏi.

“Không sai, nữ chủ tử, mời người theo chúng tôi trở về thôi!”

Mao Uy Long bĩu môi, có chút không cam tâm. Tổng quản tới thật là đúng lúc, nàng còn chưa bắt đầu sắc dụ thư sinh, nhanh như vậy liền kết thúc rồi sao? Cái kế hoạch này coi như thành công rồi sao?

“Chờ một chút, để cho ta háo hức cùng những tiểu huynh đệ này nói xong chuyện rồi ta sẽ trở về.” Phải đốt thêm chút lửa, sau khi trở về tổng quản mới có chuyện để mà báo cáo.

Vì vậy thân thể nàng càng mềm hơn dính chặt trên người tên thư sinh, gần như muốn nằm ở trên người của hắn, thoả khí mê hoặc, hơi thở thơm như hoa lan cất giọng: “Tiểu huynh đệ, hôm nay đã có người đến dẫn ta đi làm việc rồi, hôm khác lại làm phiền các người sau.”

Tên thư sinh kia cảm thấy mờ mịt “Cô nương, nàng.” Lời vừa đến khóe miệng liền bị một ngón tay ngăn lại, mềm mại cản lời vừa đến khóe miệng

của hắn, ánh mắt ngập tràn sự quyến rũ, chân trần trắng nõn hướng tên thư sinh áo xám đứng bên kia phong tình vạn chủng khẽ lắc, chọc cho tên áo xám cũng lộ ra một vẻ mặt say mê.

“Cô nương, nếu nàng không muốn đi theo đám người kia, ta. Chúng ta có thể giúp người.” Thư sinh áo xám nhìn nơi xa người bạn đồng môn của hắn đã ngã xuống đất vẫn không thể đứng dậy nổi, cắn răng một cái, lấy dũng khí nói.

Mặc dù đối phương nhân số đông đảo mà bọn họ chỉ là một bọn thư sinh, nhưng trước mặt mỹ nhân sao có thể yếu thế? Hơn nữa bọn họ cũng không phải là không có bối cảnh, cha họ nếu không phải quan văn cũng chính là quan võ, tài sản cũng kiêu ngạo hơn người, không tin ép không được đám người kia.

“Không sai, chúng ta mặc dù không biết nàng đã gây phiền toái gì, nhưng nếu cần giúp đỡ, chúng ta sẽ không bỏ mặc.” thư sinh áo bào trắng cũng nói phải Chánh Nghĩa Lâm Nhiên (chuyện chính nghĩa đương nhiên phải làm).

“Vậy là, các người nguyện ý giúp ta?” Nàng nở nụ cười khẽ uốn lượn, một bộ dạng rất có sức quyến rũ, tiểu nhân đắc chí, mừng thầm không dứt, cho nên nàng quyết định tăng giá cả diễn xuất, cũng không tin diễn xuất lúc này của nàng lại không khiến cho tên kia giận sôi lên, gân xanh giãn đứt!

Chân ngọc nhếch lên phía sau, đôi tay níu lên cổ thư sinh áo xám tro, tính toán hạ mãnh dược, trực tiếp ngã vào trong ngực hắn, người nàng bày ra bộ dạng say mê, thân thể mềm nhũn, không ngờ một giây kế tiếp nàng lại “Hư” một tiếng, người đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Không nghĩ tới người dám chạy tới kỹ viện rồi?” Mao Uy Long mím môi, đáng thương nói, lông mi dài ở dưới mắt đen lại giảo hoạt chớp động. Hắn vẫn rất để ý nàng, nếu không tại sao hắn lại xuất hiện tại kỹ viện, còn “Ghen” trước mặt mọi người đem nàng bắt trở về?

Nàng có chút hài lòng. Lúc này nhất định phải có hiệu quả, bởi vì thời gian trôi qua đã nửa nén hương “Tướng công” trước mặt vẫn chưa hề lên tiếng, kể từ sau khi bắt nàng ở kỹ viện trở về, hắn liền đem nàng vây ở góc giường y như con thú khốn cùng, chỉ là con mắt lạnh sáng lên, không nói một câu.

Bộ dáng là tức giận sao? Giống như đứa trẻ tức đến chảy máu não, nói không nên lời?

Từ cách hắn nhìn nàng, thật sự nhìn không ra đầu mối tâm tình hắn.

Hay là, dù nàng trêu đùa nam nhân ngoài đường phố cũng không vấn đề gì? Hắn căn bản không quan tâm nàng? Nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên có chút buồn bực. Người này thật vô tình. Dù nói thế nào, nàng cũng là thê tử trên danh nghĩa của hắn, chẳng lẽ hắn thật sự không thêm để ý nàng?

“Người muốn nam nhân đến vậy sao?” Hắn lông mày như kiếm nhíu chặt lại.

“Hừ ừ.” Nàng con người đảo một vòng, phát ra thanh âm, một tiếng hừ nhẹ kia lưỡng lự mất hồn, cố ý chọc hắn. Nổi giận.

Hai mắt hắn bỗng chốc nhíu lại. “Tại sao không nói với ta?”

“Nói với người cái gì?” ánh mắt nàng vừa khiêu khích, vừa không hiểu.

“Người cần.”

“Ah?”

“Người cần nam nhân!” Hắn nổi cáu.

Hắn vừa nói xong, lập tức cả khuôn mặt nàng đỏ rực. “Người. Người nói cái gì?”

“Nếu người muốn nam nhân, ta là trượng phu của người, người có thể nói cho ta biết.” Hắn nói thật nhẹ nhàng, không giống đang nói chuyện giường chiếu của trai gái, ngược lại giống như đang nói ngày mai sẽ mưa, nhớ mang dù!

“Ca?” Nói cho hắn biết, hắn sẽ làm gì? Liếc thấy ánh mắt hắn giống như lần trước lóe lên như chó săn, nàng nuốt nước miếng. “Chờ có nói đùa, người đối với ta không có hứng thú, người quên, ta phẩm hạnh không đoan chính. Đã từng từng cùng người khác hành vi bừa bãi.”

“Cho nên người tính toán lại vụng trộm sau lưng ta?”

“Đứng.” Nàng tựa hồ. Giống như. Mơ hồ nhìn thấy trong mắt của hắn có một đám lửa.”Ngươi tức giận?” Nàng vui mừng hỏi.

Hắn theo phản xạ cau mày, vẻ mặt không chút biểu cảm dư thừa. “Không có.”

“Không có?!” Đến phiên nàng cau mày, tiếp đó tức giận quát: “Ngươi không phải là nam nhân!”

“Ngươi nói cái gì?” Hắn cuối cùng giận tái mặt.

“Ta nói ngươi không phải là nam nhân, Tiểu Mai từng nói, xảy ra chuyện như vậy là nam nhân đều sẽ tức giận, tại sao ngươi không có? Ngươi không phải là nam nhân!” Nàng tức giận hướng hắn rống càng lớn tiếng.

Hắn nhìn nàng chằm chằm “Ngươi muốn ta tức giận? Tại sao?”

“Ta muốn ngươi hu.” Nàng đột nhiên ngập ngừng, chữ “hu thê” (bỏ vợ) vội vàng nuốt trở về bụng”. Đừng vội quên, dù sao ta là thê tử của ngươi.” Nàng cười đến cực kỳ khó coi. Đùa sao, nói thẳng ra, đến lúc đó hắn thẹn quá thành giận, không khéo lại không đi được?

“Ngươi quyền rũ nam nhân để hấp dẫn chú ý của ta?”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, nụ cười càng khó nhìn. “Nếu không phải vì vậy? Ta đây không ở yên trong nhà, không bằng ngươi bỏ ta đi?” Nàng vẻ mặt khăng khải nói ra mong đợi trong lòng. Đồng ý đi, đồng ý đi, sau đó cho nàng một khoản tiền bảo nàng cút đi!

Cừu Thường Khiêm đưa con mắt đen y như mực hàm chứa suy nghĩ sâu xa cùng bén nhọn nhìn, trong nháy mắt, hắn không giải thích được có một cảm giác ôn hoà bao bọc lấy hắn, hắn quý dị cười.

Cũng không biết tại sao, nàng lại rợn cả tóc gáy, toàn thân lạnh lẽo.

“Ngươi muốn làm gì? Ừ.” Lời còn chưa dứt, đôi môi nóng đã gần sát cánh môi nàng, khí nóng khiến nàng hoảng hốt, nàng vội vàng hướng trong giường xê dịch, muốn tránh khỏi động tác thân mật của hắn.

Hắn thuận thế hướng giữa giường đổ xuống, chỉ là một động tác, đã đem nàng vây chặt tới mức gió thổi không lọt. “Bỏ vợ là điều không thể, điều có thể duy nhất là, thuận thê!”

Nàng sợ đến co lại trong góc giường, nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của hắn trở nên kiêu ngạo khác thường, trong chốc lát một cổ cảm giác bị áp bức từ từ đến gần nàng, hơi thở của hắn cũng càng ngày càng nồng đậm. Hắn sẽ không muốn lại hôn nàng lần nữa chứ?

Nam nhân nhiệt độ tăng cao, nghiêng người nhìn chăm chú vành tai xinh đẹp của nàng, mắt ung mang theo cảm xúc phức tạp khó giải thích được, rốt cuộc gặm cắn lên lỗ tai của nàng, thân thể nàng cứng đờ, hết sức chịu đựng nén xuống cảm giác kích động, nhưng khi một đạo hơi thở nhàn nhạt nhàn nhạt phất qua cánh môi nàng thì nàng cũng không thể khống chế nổi nữa bỗng nhiên mở mắt, đảo mắt, giữa lúc đó cái miệng nhỏ nhắn đã bị công thành đoạt đất.

Cừu Thường Khiêm vốn không có ý định đụng vào nàng, nhưng kế hoạch phải thay đổi bởi vì “Nhu cầu”, về phần là nhu cầu của ai? Cái này thì ——

Tóm lại, từ nay về sau, góc giường hẹp kia, đã được thu hẹp lại.

Mao Uy Long dậm chân, hoảng hốt mang theo Tiểu Mai lang thang trên đường.

Ai nha, thật là một phút xảy ra thành thiên khố hận a (nguyên văn: vừa mất chân thành ngàn cổ hận), trình tiết giữ gìn mười bảy năm liền hủy ở một chữ “Tham”, ban đầu nếu không ham bảo vật của tân nương người ta, nàng cũng sẽ không bị hắn hủy xương lột da ăn sạch sành sanh, lúc này người cũng đã là của người ta, muốn hối tiếc cũng đã quá trễ, lại nói.

Nhớ tới đêm qua, nàng không khỏi mặt hồng tim đập, nàng kinh hãi phát hiện, thì ra cái người đó cũng có lúc mất khống chế khỏi bộ dáng lạnh lùng kia, tên kia ở trên giường rất nhiệt tình, mặc dù nàng không có kinh nghiệm, nhưng nàng biết hắn thủ pháp rất lão luyện, dóc lòng dụ dỗ chính nàng chết đi sống lại, cho đến Thiên Minh (gần sáng) xin tha hắn mới dừng tay, nhưng vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn, bị hắn dọa sợ, mới sáng sớm nàng liền dẫn Tiểu Mai chạy trốn chết.

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, người này rõ ràng có ý tứ trả thù, nhưng trả thù cái gì? Chẳng lẽ là ăn dấm chua của mấy gã thư sinh kia? Phải không? Hắn không phải là không căm giận sao? Theo lẽ thường, nam nhân vừa nghe nói lão bà ở ngoài đường phở quyền rũ hắn từ, việc đầu tiên là đem hắn từ đánh cho một trận, sau đó chính là bỏ vợ, hắn lại không làm như vậy, ngày hôm qua sau khi hắn dẫn nàng trở về, hôn cũng không hôn, giận cũng không giận hỏi mấy câu liền đem nàng nuốt sạch, bộ dáng không giống tức giận, ngược lại giống như ban ơn giúp nàng giải quyết “Nhu cầu”, đối với chuyện mấy gã thư sinh hỏi cũng không hỏi, đây là ghen kiểu gì?

Nàng lắc đầu, thật sự nghĩ không ra, hơn nữa nàng một lần xuất môn là một lần gây họa, hắn chưa từng trách cứ nàng một câu, tất cả mọi chuyện cứ như vậy bỏ mặc hết, giống như là không hề xảy ra, đơn giản là nàng tự mình độc diễn làm trò cười sao! Như vậy nàng phải làm thế nào thuận lợi bị bỏ rơi? Nàng thật muốn gõ đầu tên kia ra, nghiền cứu một chút xem rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì? chẳng lẽ một chút cũng không để ý chuyện nàng gây họa sao?

Nàng từng nghe qua một câu nói, ”Mặt trái của yêu không phải hận, mà là thờ ơ”, khi không có yêu hận, tự nhiên không có nhiệt tình, đối với tất cả chính là thờ ơ lạnh nhạt, thờ ơ, mà hẳn đối với tất cả chuyện giống như đều là thờ ơ, đối với nàng cũng thế.

Nếu đã không quan tâm, cần gì phải lấy vợ?

Trái tim đột nhiên nặng trĩu, một chân nhỏ đá tới đá lui, ảo não vô cùng.

Dù là thế tử của hân, trong lòng hân cũng không có chỗ đặc biệt.”Nếu không thích người ta, làm chi ăn người ta!” nàng không ngừng lăm bằm, nhớ tới hôm qua một đêm nhiệt tình, mặt lại đỏ toàn bộ.

“Thế tử phi, ngài sao vậy? lúc thì ảo não, lúc lại cười, lúc nghi ngờ, giờ thì đỏ hồng hết mặt?” Tiểu Mai kỳ quái nhìn nàng thay đổi thất thường. Thế tử phi biểu tình thay đổi liên tục khiến nàng ứng biến không kịp, nhìn xem, lúc này nàng lông mày vừa nhíu, khoát khoát tay, mặt vừa đột nhiên sáng lên.

“Không có gì. Ah? Đây không phải là sông bạc hôm đó đem chúng ta đánh cho một trận rồi đuổi ra sao? Tại sao đã đóng cửa?” Nàng kinh ngạc phát giác sông bạc vốn là đông như trây hội thể nhưng giờ đây trống rỗng không một bóng người, tấm biển Chiêu Tài treo ở cửa trên xà nhà chật vật đôi chiều tróc ra một nửa, biểu tượng trí phú (lâm giàu) son son ở cửa chính bị dán một tấm giấy niêm phong cực lớn (Trương Đại lớn Quan Gia phong điều), Cái này. Lẽ nào là bị quan phủ tra xét?

“Ngài không biết sao? Chủ sự nơi này dám bắt kính với ngài, hẳn bị Thế tử gia ra lệnh một tiếng, bị niêm phong.” Tiểu Mai nói.

“Có chuyện này sao? Sao ta không biết?” Tên kia làm sao? Nàng mở mắt tròn xoe, càng giật mình.

“Thì ra là ngài không biết, chuyện này mọi người. Không, toàn bộ Kinh Thành ai cũng biết đấy.”

“Toàn bộ Kinh Thành đều biết! sao lại như vậy?”

“Bởi vì Thế tử gia đích thân tới sông bạc này, còn đem chủ sự đánh cho một trận gần chết, nhân tiện trị hân tội danh đánh bạc gian lận, nhốt vào trong tù cho nếm mùi đau khổ.” Nhắc tới chuyện như vậy, Tiểu Mai say sưa kể, vừa kể vừa cười. “Hi hi, nghe kể là chủ sự kia bị chủ tử đánh cho sưng mặt sưng mũi, hơn nữa cặp mắt trâu cơ hồ bị đánh cho muốn lòi ra ngoài, rất thê thảm thiếu chút nữa là mù rồi!”

“Hắn làm vậy là vì ta sao?” Nàng há to miệng, không thể tin được. Còn tưởng rằng hẳn đối với việc nàng bị đánh không để ý, thì ra là hẳn có quan tâm.

“Đây là dĩ nhiên, ngài dù gì cũng đường đường là Thế tử phi, bị người ngoài lăng nhục, đó cũng chính là vũ nhục Thế tử gia.” Tiểu Mai nói như thể đây là chuyện đương nhiên.

Thì ra là như vậy, sống lưng Mao Uy Long bỗng chốc cứng ngắc. Thì ra là hẳn là khó chịu “Thế tử phi” bị người ngoài đánh thành mất gấu mèo 0.0, cảm thấy mất thể diện, mà không tức giận là vì nàng bị bẹp bị thương. . . .

“Thế tử phi, sắc mặt ngài sao là lạ?” Tiểu Mai thấy lạ hỏi.

Một cổ thất vọng không nói nên lời cứ tràn ngập trong lòng. “Không có gì, chúng ta đi thôi.” Thôi, mình cũng không phải là Thế tử phi thật, sớm muộn gì cũng bị vạch trần, cần gì phải thất vọng?

Nhưng vừa tính toán đi dạo chỗ khác một chút, quay người liền đụng phải người khác”Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Nàng biết nàng đụng vào người ta, đầu còn quay cuồng đã vội nói.

“Xin lỗi là xong a, người nào? Không có mắt à, không nhìn thấy đại gia ta bị thương sao? Dám đụng ta, muốn chết —— là nguoi!” Người vốn đang ôm cái chân cụt kêu đau ầm ỉ, sau khi nhìn rõ người”Không có mắt” kia, cổ họng như bị chặn một tảng đá, thiếu chút nữa không thở được, “Cô nải nải của ta, là nô tài không tốt, nô tài đáng chết, nô tài không có mắt, ngài đại nhân đại lượng đừng nổi giận bỏ qua cho ta nha!” Người này giống như gặp quý, vội vàng gần như nằm xuống đất khấu đầu mãnh liệt cầu xin tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Sau khi nhìn rõ người đang gào gào từ quý kêu (đề nguyên văn vì không hiểu lắm), Mao Uy Long vẻ mặt khó hiểu. Người này không phải là người hôm đó ăn hiếp người phụ nữ nông dân kia, bị nàng đánh cho một trận đó sao?

Còn nhớ rõ hẳn là người trong Phủ Lưu Thân Vương Phủ, người này đầu óc bị hỏng sao? Lúc này nàng đụng người, nàng là người sai, hẳn hẳn trương cái gì? Ánh mắt lại liếc về phía cái chân cụt của hân, kỳ quái, nàng nhớ lần trước nàng đâu có cắt đứt chân người ta a.

Phát hiện ánh mắt của nàng, hấn lập tức bị dọa mặt trắng bệch, khóc nói: “Cô nài nài, chúng tôi biết sai rồi, chân này cũng bị ngài chặt đứt rồi, ngài đừng tìm ta nữa, số ta đen đui lắm rồi.” Hấn cầu khẩn nói.

“Ngươi nói cái chân này là do ta làm? Ngươi nói bậy bạ cái gì vậy?” Nàng kinh hãi.

“Ta không có nói nàng làm, cái chân này của nô tài là bị Thế tử gia chặt đứt, không chỉ có cái chân này của nô tài, những kẻ bắt kính hôm đó, toàn bộ chân của bọn nô tài nói năng lỗ mãng đều bị chặt đứt.” Hấn ôm chân cụt, nhớ tới biểu tình âm lãnh cười như không cười của Thế tử gia, cả người liên run cầm cập.

“Hấn làm?” Nàng rất là kinh ngạc. “Hấn tại sao phải làm như vậy?”

“Ngài chó đùa, Thế tử gia tại sao làm như vậy, ngài không biết?”

“Ta là thật không biết!” Nàng vẻ mặt ngạc nhiên.

“Không chỉ thế, Thế tử gia đối với chủ tử nhà ta cũng vô cùng căm tức, sau khi hoàng thượng biết được sự uất ức của ngài, nói là chủ tử nhà ta quản giáo nô tài không nghiêm, để mặc cho chúng ta ăn hiếp lương dân (người dân lương thiện), nên đem toàn bộ bổng lộc trong một năm của chủ tử ta tước sạch sẽ không chừa một chút, cả Thị Lang bộ Hình kia cũng cùng gặp nạn, mất chức về quê rồi.” Ngay cả bản thân chủ tử nhà mình cũng khó tự bảo toàn, nô tài bọn họ mất chân mà mạng có thể giữ được đã là tốt lắm rồi, còn dám nói gì? Muốn trách chỉ có thể trách mình có mắt như mù, chọc phải khối băng ngàn năm Cừu Thường Khiêm, Khôi Bạng không tan vậy thì, điều còn lại sẽ là long trời lở đất, người lạ chó nên tới gần!

“A, ta hiểu rồi, cho nên ngươi vừa gặp Thế tử phi của bọn ta, liền giống như gặp phải quỷ bị dọa cho sợ vỡ mật?” Tiểu Mai che miệng cười không ngừng.

“Ta.” Hấn mất thể diện không thốt nên lời có chút không phục, nhưng cho dù là ai chỉ cần thấy khuôn mặt tươi cười lạnh lùng quý mị của Thế tử gia này cũng sẽ hết hoảng hốt mơ gặp ác mộng .

“Thật vô dụng!” Tiểu Mai không ngừng châm biếm.

“Đủ rồi, Tiểu Mai, chúng ta trở về thôi.” Mao Uy Long lòng đầy nghi ngờ. Tên kia có gì đó không đúng? Kết hợp hai chuyện với nhau, hấn luôn lặng yên không lên tiếng giúp nàng xả giận, tuy những điều phiền toái này là do nàng cố ý tự mình tìm đến, lỗi cũng không phải toàn bộ ở người ta, nhưng nàng thật sự nhìn không ra loại người như hấn sẽ vì nàng mà báo thù?

Càng nghĩ càng không hiểu, về phần khó hiểu chỗ nào, lại nói không ra.

“Bọn họ tại sao lại ở đây? Còn nữa ai đánh bọn họ thành bộ dáng kia?” Mao Uy Long ngạc nhiên nhìn chằm chằm ba thân thể đang nằm trên mặt đất trong phủ thế tử gào khóc, ba người này không phải ai khác, chính là mấy thư sinh vô duyên vô cớ gặp được điểm phúc ngày hôm qua.

Nàng vừa mới trở về phủ liền bắt gặp cảnh tượng này, khiến nàng kinh ngạc, người đang động thủ rõ ràng lại chính là Thế tử gia Cừu Thường Khiêm cao cao tại thượng? !

Hấn nhìn thấy nàng, gương mặt hồ hững, chính trạng lại trạng phục của mình, một bộ dáng vô sự, nàng ngoại trừ không hiểu ra, sống lưng lại cảm thấy một mảnh lạnh lẽo. Thật là kỳ quái, thời tiết rõ ràng là đang rất nóng mà!

Như vậy, trận lạnh lẽo này là đến từ hấn sao? Nàng liếc về phía nam nhân mang vẻ mặt vô sự kia.

” Không phải ngươi nói là buổi trưa mới trở về sao? Thế nào mà mới vừa ra cửa đã quay trở về rồi?” Cừu Thường Khiêm thái độ tứ bình bát ổn (thái độ bình ổn), không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại dường như với việc nàng về sớm có chút bất ngờ.

Nhìn mặt hấn rõ ràng bình tĩnh, nhưng tại sao nàng lại cảm thấy so với bình thường hấn lạnh lùng hơn mấy phần?”Ta có việc hỏi ngươi, chỉ là lúc này.” Nàng nhìn chằm chằm ba người bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, gãy xương sườn dơ dáy bắn thiu nằm trên đất, không những không cảm thấy tức giận, mà còn có chút vui vẻ không nói ra được.

Bây giờ thì không sai, người này ghen!

Hắc! Thật ra hấn không giống như biểu hiện bề ngoài không để ý tới nàng, ngược lại, hình như có một chút gì đó đặc biệt!

Theo tầm mắt hàm chứa ý cười của nàng, hấn khẽ cười lạnh.”Nếu bị nàng bắt gặp rồi, vậy hôm nay tới đây thôi, ngày mai tiếp tục.” Hấn nhàn nhạt nói.

Ngày mai tiếp tục?”Ngươi không phải nói là không tức giận sao?” Đêm qua nàng nghe được rõ ràng, hấn nói không tức giận, cái này là.”È hèm?” Ánh mắt của nàng ngập mờ nhú nhú.

“Ta không có tức giận, bất quá chỉ là nổi giận thôi!” Hấn nhún vai.

“Nổi giận?” Nàng sùng sốt.

“Không sai, mấy tên nhóc con chết tiệt này, dám lớn mặt sinh sự, lại dám vuốt râu hùm, ta chỉ là dạy dỗ chúng một chút thôi.” Người này trước nói một hồi vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng), phút sau lại có kẻ bị hấn đánh cho gió thảm mưa sầu (thê thảm) .

” Từ tối hôm qua đến giờ Thế tử gia luôn phái người thay phiên nhau đánh chúng tôi, chúng tôi không dám, huống chi là nàng nói mình là cô nương ở Xuân Hương lâu, chúng tôi mới có thể.” Mới vừa nghe nam nhân kia nói đến ngày mai tiếp tục, tỏ rõ bọn họ còn phải chịu tội, thư sinh áo bào trắng không nhịn được ôm xương sườn bị gãy trong ngực gào khóc , vì mình giải thích oan ức.

“Câm mồm!” Cừu Thường Khiêm quát khế, ánh mắt lại chuyển lạnh lẽo.”Ai dám nói nữ nhân của ta là cô nương Xuân Hương lâu? !”

Thấy chủ tử lại biến sắc mặt, Lý Văn ở một bên kinh ngạc về cử chỉ khác thường của hắn, đồng thời cũng một bộ dáng muốn thay chủ tử ra tay tiếp tục “phục vụ” mấy thư sinh kia, tránh cho quần áo chủ tử vừa được chỉnh trang gọn gàng lại bị lộn xộn.

“Đứng đứng. Xin lỗi, ta. Chúng ta nói. Nói sai, đừng đánh!” Mấy thư sinh bị dọa sợ gần chết, ngay cả đầu lưỡi cũng riu lại.

“Đợi chút, không nên đánh!” Mao Uy Long vội vàng ngăn cản, Lý Văn đang muốn động thủ nhìn hướng chủ tử, thấy chủ tử gật đầu, lúc này mới ngừng tay .

Mấy thư sinh thoát khỏi miệng hùm, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Cái này. Đây, bọn họ nói cũng không sai, là ta tự mình nói ta là cô nương Xuân Hương lâu , không phải bọn họ nhiều chuyện!” Nàng mặt lộ vẻ đồng tình.

“Nàng đây là muốn nói tốt giúp bọn chúng?” Nụ cười nhạt, mang theo một tia giễu cợt quen thuộc.

“Ta chỉ là trần thuật sự thật!” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Vây chỉ có thể cho là bọn họ xui xẻo, bị nàng nhìn trúng !” Nàng có thể quyến rũ nam nhân, nhưng bọn họ nên cự tuyệt, đây là logic của hắn .

“Sá? Việc này đối với bọn họ mà nói có thể coi là tai bay vạ gió đi?”

Hắn lại nhún vai một cái, căn bản không coi việc đó quan trọng.

“Đây, chuyện này có lỗi của ta nữa. . . , người không phải là quá bao che sao?” Nàng ngoài miệng nói như vậy, đáy lòng đối với sự che chở hắn lại rất vui sướng, nhìn mấy tên thư sinh gặp chuyện thê thảm này tất cả đều là do nàng ban tặng, nàng lại đau lòng không cười nổi.

“Nàng muốn ta trừng phạt nàng?” Chẳng lẽ nàng đối với mấy người này còn có ý đồ?

“.” Nàng vội vàng cúi đầu, đây chẳng phải ứng nghiệm kẻ hèn hể mở miệng sẽ bị người ta ghét bỏ? Tự tìm phiền toái!

“Tiểu Long?” Thanh âm của hắn chất chứa sự lạnh lẽo, tối hôm qua hắn dưới con thịnh nộ đã giải quyết “Nhu cầu” của nàng rồi, chẳng lẽ nàng còn không biết dừng?

“Thật, người phạt ta là được rồi, tất cả đều là lỗi của ta.” Nàng cắn răng, thật ra thì nàng biết hắn sẽ không trách cứ nàng, ngược lại là những người từng đánh lư nàng từng người một sẽ gặp xui xẻo, hành vi của hắn thật sự có điểm giống như người cha không biết phân biệt tốt xấu cưng chiều đứa trẻ của mình, nhưng. Nàng từ khi nào thành đứa bé của hắn vậy?

Chỉ là, đối với việc hắn không nói rõ tâm ý, nàng vẫn rất cảm động.

“Nàng muốn ta phạt thế nào?” Hắn hỏi giọng có chút xót xa.

Sự lạnh lẽo trên sống lưng dường như càng tăng lên so với lúc nãy, nhìn dáng dấp người này càng tức giận!”Cha. Ách, không, tướng công.” Nàng đây là lần đầu tiên gọi thân thiết như vậy.

Cặp mắt hắn nheo lại, hắn thích nàng gọi hắn như vậy.

Nàng cười quá ngọt ngào, mắt đen trong suốt dưới lông mi dài chớp động, chủ động nâng lên cánh tay của hắn.”Tướng công, trước tiên đưa mấy tên quý đáng thương không may này về nhà, sau đó ta sẽ nói cho chàng biết làm thế nào phạt ta.”

Đối mặt với nam nhân đang ghen, theo cách đối phó mấy tỷ tỷ ở Thanh lâu là làm theo cách của các a di (bà thím) đối phó với kẻ ngây thơ giờ chút thủ đoạn, nàng biết đại khái nên làm như thế nào.

“Đó?” Cừu Thường Khiêm lộ ra răng trắng âm trầm, nhe răng trợn mắt, dữ tợn ép về phía nàng.

Nàng liếm liếm đôi môi khô, đầu lưỡi một chút nhẩn nhem nhẹ nhàng linh hoạt như vậy, gọi ra không gian tưởng tượng vô hạn.

Ai, dụ dỗ người thật là một mối.

Ánh mắt của hắn bầm sinh là loại chiếm đoạt, chợt lóe lên mạnh mẽ. "Nàng xác định cách phạt đó sẽ khiến ta hài lòng?" Ý vị trong giọng nói có một tia nguy hiểm.

"Ề hèm." Chỉ thấy con ngươi sáng trong linh hoạt của nàng chợt lóe lên.

Ánh mắt của hắn bỗng chốc trầm xuống. "Tổng quản, tha người!"

"Vâng" Lý Văn đáp lời.

Nàng chớp chớp con ngươi. "Tướng công, đi thôi!" lòng my nàng rũ xuống, che giấu đáy mắt lóe ra nụ cười thèm thuồng, dẫn hắn đi vào trong nội đường.

Mắt Lý Văn mở to, chủ tử sao vậy, cư nhiên lại để cho một tiểu nha đầu dắt đi? Mặc dù nàng là Thế tử phi, nhưng Thế tử gia sẽ không quên.

Hắn ngửi được mùi không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hắn lười biếng nửa nằm, nửa dựa vào cột giường, tay giữ cần cổ, đôi con ngươi lạnh lùng khép hờ, tựa như ngủ mà không ngủ.

Con mắt đẹp thu hồi sự lạnh lẽo, liếc nhìn "Nữ nhân của hắn".

Về mặt tuyết trắng không tỳ vết ngủ thoải mái vô cùng.

Ngôi sao gây rối này, vì muốn rời khỏi hắn mà đã gây ra không biết bao nhiêu chuyện, ngày mai không biết lại muốn gây phiền toái gì?

Hắn vừa hứng thú vừa bức bối, thậm chí. lần đầu tiên hắn ném được mùi vị ghen.

Hắn nên nắm giữ nha đầu này như thế nào cho phải?

Sự tình dường như có chút mất khống chế.

Nàng nhìn hắn cả ngày.

Dùng bữa cũng nhìn, đi nhà vệ sinh cũng đi theo chờ ngoài cửa, tắm. Mặc dù hai người đã "thăng thấn gặp nhau", nhưng nàng vẫn giữ lại một chút dè dặt, chỉ núp ở bên khe cửa nhìn trộm; khi hắn nghị sự nàng cũng không khách khí theo vào Nghị Sự Đường trước mặt đông đảo đại thần nhìn hắn không chút kiêng kỵ, hiện tại vừa dùng xong bữa tối, hắn đang trong thư phòng đọc văn chương, nàng vẫn còn đang nhìn? ! Cừu Thường Khiêm đành phải để sách xuống, hướng hình người đang cảm thấy vui đến quên cả trời đất ngoác ngoác tay.

Nàng miệng mở rộng, kinh ngạc chỉ chỉ chính mình.

Hắn không lên tiếng, gật đầu một cái.

Nàng bỗng chốc mở to hai mắt. Ồ, hắn rốt cuộc cũng chú ý tới nàng, nàng còn tưởng rằng hắn xem nàng là không khí !

Nếu lão đại hắn cho gọi, nàng vội vàng bước không theo quy luật tới trước mặt chủ tử, quang minh chính đại nhìn một cái cẩn thận hơn.

"Nàng nhìn cái gì?" Kịch cảm diễn xong, hắn rốt cuộc mở miệng hỏi trước.

Nàng cười hi hi trả lời. "Ta đang nghiên cứu chàng."

"Hà?" Hắn ngay cả lòng mày cũng lười nâng.

"Ta phát hiện một chuyện!" Sắc mặt nàng không che giấu được vui mừng tuyên bố.

"Chuyện gì?" Hắn mang theo chút hứng thú phối hợp cùng nàng, sau khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui mừng đến cần mẫn của nàng về mặt hắn bỗng

chốc nhu hòa.

“Chàng, thích ta!” Nàng nói chắc như đinh chém sắt.

Nghe vậy, con mắt lạnh của hắn nhất thời nổi lên ngọn lửa. “Nàng nói gì?”

“Chuyện này không cần phải nói, người sáng suốt nhìn một cái là thấy ngay!” Nàng khoác lác vô sỉ nói

“Người sáng suốt nhìn là thấy ngay?”

“Chính là a. Ai nha, chàng đừng giả bộ, ta vốn dĩ rất mực mà đáng yêu, thích ta là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên-ặc), chàng cũng đừng xấu hổ, hơn nữa chúng ta giường cũng đã lên rồi.” Nàng chọc chọc lồng ngực của hắn, bộ dáng vô cùng mập mờ.

Cừu Thường Khiêm bật cười nhìn chăm chăm đầu ngón tay trắng nõn chọc chọc hắn của nàng. “Vợ chồng lên giường thiên kinh địa nghĩa, sao nàng lại cho là ta thích nàng?”

“Cái này còn phải hỏi, chàng ở trước mặt người khác là một người lạnh nhạt khó tiếp cận, nhưng vì ta, chàng đã nhiều lần làm chuyện ngu xuẩn, đó không phải là yêu thích ta thì là cái gì?”

“Chuyện ngu xuẩn?” Nói hắn ngu xuẩn? Hắn lông mày rói rắm vào một chỗ.

“Đúng vậy a, ở sau lưng ta nhất nhất sửa chữa (chỉnh) những người từng va chạm tới ta, vì ta mà oán giận, còn ăn dấm của mấy tên thư sinh kia, thiếu chút nữa là lột da bọn họ, nhưng đối với ta ngay cả mắng một câu cũng không mắng, như vậy là biểu hiện yêu trong lòng khó mở miệng, vậy không gọi là ngu xuẩn thì gọi là cái gì?” Nhất định sẽ không ai tin, dưới lớp mặt nạ lạnh lùng đó của hắn thật ra là một siêu cấp thích ăn dấm còn ưa thích làm thân giả quý giả vờ ngây thơ.

“.” Gương mặt của hắn xuất hiện biến hóa vạn vẻ không nói nên lời.

“Thế nào, ta đã nói trắng ra như vậy rồi, chàng còn không thừa nhận?”

“Nàng thật sự nghĩ như vậy, ta làm tất cả việc đó, chính là biểu hiện yêu trong lòng mà không nói được?” Một hồi lâu, hắn đột nhiên buông ra mày kiếm vừa nhũn chặt, đôi mắt đen như ngôi sao lóe sáng trong đêm, phác họa vẽ mặt có một chút cười như không cười.

Mao Uy Long trừng mắt nhìn hắn, nàng không nhìn lầm, là cung chiêu? Ánh mắt này có ý vị cung chiêu? Nàng suy đoán một hồi, cả người cảm thấy ngọt ngào.

Khá lắm nam nhân “Băng cơ ngọc phụ”, nhìn hắn vẻ ngoài anh tuấn, nước miếng nàng đều muốn rớt ra, hiện tại bất luận hắn làm cái gì, làm ở đâu đều mang lại dục vọng đói khát trong nàng, thật không dám nghĩ bây giờ nam nhân này lại thuộc về nàng !

“Đừng a!” cảm thấy ánh mắt từ từ bùng lên ngọn lửa nóng rực, củi đốt càng ngày càng hùng hực, gần như nàng muốn đem hắn ăn sống.

“Nàng có phải là đã nghĩ quá nhiều?” Hắn xê dịch thân thể, nhìn thẳng ánh mắt tham lam của nàng, một đôi tay mát lạnh đem gương mặt sáng nâng lên, ánh mắt lạnh lùng cười nhạt, xuyên thấu lòng người.

“Nghĩ quá nhiều? Chẳng lẽ không đúng như vậy?” Nàng lập tức nhướn mày lên.

” Người này sao lại giống như mấy cô nương tự tin vào bản thân mình luôn đúng vậy, nói thật ra, lần đầu tiên ta gặp phải loại thể gian hiểm thấy như vậy, không nghĩ tới loại động vật hiểm thấy này lại xuất hiện trước mặt ta ——”

“Trở thành nương tử của chàng!” Nàng hải lòng dương dương thay hắn tiếp lời.

“Không sai.” Hắn gạt đầu, hoàn toàn không che giấu được nụ cười.

Nụ cười này, nhất thời khiến tâm Mao Uy Long chột nhảy dựng lên. Người này khi cười lại mê người như vậy, không, phải nói là rất mê người, nàng quyết định rồi, tốt nhất là nên để cho hắn duy trì vẻ mặt vô cảm, nếu không đến lúc ấy không biết sẽ có bao nhiêu cô nương muốn tới cướp người với nàng.

Nghĩ đến đây, mặt nàng đột nhiên biến sắc, sắc mặt hã hê vui mừng biến mất, thay vào đó là sự bất an.

“Nàng làm sao vậy?” Thấy sắc mặt nàng thay đổi, hắn trong nháy mắt cũng thu hồi nụ cười.

“Ta.” Ta không phải thê tử thật của ngươi. Những lời này ở trên môi không thể nói ra lời được. Nàng thiếu chút nữa đã quên mất thân phận thật của mình rồi, thiếu chút nữa đã quên nếu như nàng không đi, có một ngày nàng sẽ bị vạch trần, nàng sẽ bị tự xử như thế nào? Hắn sẽ phản ứng như thế nào? Cười lạnh? Tức giận? Giết nàng?

“Tiểu Long?” Thấy nàng cả mặt trắng xanh, hắn cau chặt chân mày. Thân thể nàng không thoải mái sao?

“Không có việc gì. Ách, tướng công a, liệu có một ngày, chàng có thể bỏ ta không?” Nàng lấy dũng khí thử hỏi.

“Nàng hi vọng ta bỏ nàng?” Hấn nhưong cao lòng mày.

“Ta. Không có, chỉ là tò mò ở tình huống nào chàng sẽ không quan tâm ta nữa?” mấy chiêu gây họa, quyền rũ nam nhân này căn bản không thể thực hiện được, dường như hấn mắc kệ nàng gây họa gì, hấn cũng không có ý niệm bỏ vợ, nhưng nếu như phát hiện thể tử chân chính của hấn thật ra không phải nàng, hấn sẽ.

Trên thực tế, nàng không muốn đi, lực hút của người đàn ông này đối với nàng càng ngày càng tăng, hơn nữa mình cũng đã cùng người ta động phòng, đã sớm là vợ chồng chân chính, nhưng nếu một ngày kia hấn thật sự thôi nàng. điều này đúng là khiến người ta khó có thể chịu được!

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Lâm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Cừu Thường Khiêm nhìn ánh mắt của nàng bỗng trở nên thâm thúy, thậm chí có chút tư vị ngũ vị tạp trần (5 vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn lẫn lộn).” Ngay từ lúc nàng trở thành thể tử của ta nàng nên biết rằng từ khi chết đi, còn không nàng đừng mơ rời khỏi ta.”

“Cái gì? Trừ khi chết đi?” Nàng đột nhiên kinh hãi.

“Không sai, đây là số mạng của nàng, đừng trách ta vô tình!” Hấn bộ dáng tuấn mĩ trở nên ngạo lạnh âm hiểm, tiếp theo liền phẩy tay áo bỏ đi.

Nàng sững sờ tại chỗ.

Cái chết mới có thể rời khỏi hấn? Đây là vận mạng của nàng?

Đừng trách hấn vô tình? Giữ nàng ở bên người, thể không rời, cái này gọi là vô tình?

Lời hấn nói, nàng một câu cũng không hiểu?

“Người chính là Thế tử phi mới vào cửa?” Người trung niên có râu bạc phơ hung hăng nhìn chăm chăm Mao Uy Long, dường như hấn muốn quan sát nàng thật kỹ lưỡng.

“Đại khái là vậy.” Hai mắt Mao Uy Long vô hồn, tinh thần không tốt, xét về nguyên nhân, nàng oán hận nhìn sang nam nhân bên cạnh khí định thần nhàn (tinh thần ổn định nhàn nhả), đang thưởng thức trà, kể từ sau lần đầu tiên, nam nhân này luôn ăn tùy trong xương mới biết vị ngon của nó, hàng đêm chính nàng chết đi sống lại.

Ai! Nam nhân thật là kỳ lạ, rõ ràng không biết vì sao tức giận phất tay áo bỏ đi, đến nửa đêm lại mò lên giường nàng, sau đó không tránh được tự nhiên sẽ là một hồi cận chiến ướt át, vì tình huống chiến đấu vô cùng kịch liệt, mới khiến nàng toàn thân đau nhức, sáng sớm lại bị lôi dậy, còn bị Tiểu Xuân bắt ép phải rửa mặt trang điểm.

Vừa vào ngưỡng cửa tiền sảnh, liền nhìn thấy hai người nam nhân đang ngồi, một người đương nhiên là tù binh tối hôm qua của nàng. Ách, nghiêm khắc mà nói, nàng mới là tù binh của hấn á... , bởi vì, ha ha ha, tối hôm qua thiếu chút nữa là nàng đã tắt thở, đều là thua “Chân khí” của hấn, lúc này mới khiến nàng dục tiên dục tử (cực khoái). sống lại, người còn lại chính là người trung niên đang hướng về phía nàng nói chuyện, không biết tại sao, nàng không có hảo cảm đối với hấn, giọng điệu tự nhiên cũng trở nên không tốt, có lẽ bởi vì ánh mắt của hấn quá tầm tó.

“Đại khái là vậy?” Cừu Khánh Linh cười lạnh.”Người trả lời rất hay a?”

Người này ngay cả tiếng cười cũng rất âm trầm, nhìn chỗ hấn ngồi là chủ vị (vị trí chủ chốt, quan trọng ở giữa), ngay cả tướng công cũng phải ngồi sang một bên. Đối với người này nàng đột nhiên sinh ra tia đề phòng.”VẬY, người là ai?” Nàng tùy tiện nhìn lại hấn.

“Ta? Người có thể hỏi Thế tử một chút, xem ta là ai.” Cừu Khánh Linh u ám nhìn nàng chăm chăm, giống như nàng là con cá nhỏ có thể nuốt vào bụng.

Nàng bị nhìn như vậy thấy rợn cả tóc gáy, cả người không thoải mái.

“Tiểu Long, Người là cha ta, không được vô lễ, còn không mau bái kiến.” Cừu Thường Khiêm lúc này mặt vẫn không biến sắc giới thiệu cho nàng, nhưng nói đến chữ “Cha” thì giọng điệu hấn lại lạnh lẽo khác thường.

Nàng căng tròn mắt.”Hấn là cha người? Đó chẳng phải là Vương Gia? Vương Gia sao lại xấu xí, u ám dọa người như vậy? Nếu không biết ta còn tưởng rằng mình nhìn thấy Quý Diêm vương đấy!” Nàng không biết sống chết thốt lên.

“Ngươi nói cái gì?!” Cừu Khánh Linh đập bàn giận dữ.

Nàng bị dọa lui một bước.”Ta. Nói sai rồi sao? đáng đáp hai cha con các ngươi căn bản không giống nhau, chẳng lẽ là do nương tử của ngươi ra ngoài vụng trộm mà có hấn sao?” Nàng chỉ vào Cừu Thường Khiêm nói ra những lời không biết sống chết.

“Ngươi!” Hấn nổi đóa, con hấn lấy ở đâu ra một nha đầu đáng chết như vậy!”Ngươi còn nói bậy một câu nữa, ta lập tức bỏ (chè) ngươi!”

“A, ta hiểu rồi, ta im miệng là được!” Câu bỏ nàng cuối cùng khiến Mao Uy Long hiểu được khép miệng lại bảo vệ sự bình an, lập tức bĩu môi, trốn sau lưng trượng phu về mặt hồ hững.

Cừu Thường Khiêm không nhịn được khoe môi khê câu một chút, nha đầu này có lẽ là người đầu tiên dám nói thẳng ra sự thật hai cha con bọn họ không giống nhau.”Được rồi, nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi có thể lui xuống.”

“Khoan, ta còn chưa hỏi xong, ai cho phép nàng ta đi?” Cừu Khánh Linh đột nhiên hung ác ngăn cản, cũng rất kinh ngạc khi từ luôn luôn lạnh lùng này lại giúp người giải vây.

Cừu Thường Khiêm mặt liền biến sắc.”Vương Gia muốn hỏi cái gì?” Hấn không gọi cha, ngược lại gọi phụ thân là Vương gia.

“Ta cùng với con dâu nói chuyện trong nhà, hỏi cái gì mà chẳng được, không phải sao?” mặt hiện rõ địch ý khiêu khích.

“Đây là điều đương nhiên, chỉ là Vương Gia muốn hỏi cái gì, cứ hỏi ta cũng được vậy.”

“Tốt, vậy ta chỉ hỏi một câu, nàng là thê tử do Thái Thượng Hoàng chọn cho ngươi?”

Cừu Thường Khiêm tìm lãnh mặt lạnh.”Không sai.”

Ngay khi câu này thốt ra, Cừu Khánh Linh đã phi thân biến mất.

Mao Uy Long mắt nhìn choáng váng, chuyện gì đang xảy ra vậy? nàng càng nghĩ càng không hiểu, cha con Vương Gia này thật quái dị?

”chàng nói chúng ta sẽ đi đâu?” Nàng sau một khắc âm hiểm trầm mặc vì chuyện”Vương Gia công công” vừa rồi đi, Cừu Thường Khiêm liền cho người giúp bọn họ dọn dẹp hành lý, nên Mao Uy Long mới hồ nghi hỏi.

“Xuyên Cũng.” Cừu Thường Khiêm trả lời đơn giản.

“Tại sao?” Nàng ngờ ngạc hỏi, Kinh Thành cực kỳ náo nhiệt, hấn không ở, đi đến giải đất Xuyên Cũng xa như vậy làm cái gì? Loại hạt Tiêu?

“Xuyên Cũng mới đúng thuộc quyền sở hữu của ta, chúng ta phải trở về trông coi một chút, mẹ ta cũng ở đây.” Hấn cuối cùng nói nhiều thêm mấy lời.

Thì ra là vậy, nàng từng nghe cha nói, những hoàng tộc trong cung đều có chỗ Hoàng đế phong quyền sở hữu, lúc đó có thể xưng vương một phương, không nghĩ tới tướng công nàng cũng được đất phong, nhưng lại ở tận Xuyên Cũng xa xôi, chẳng lẽ nàng về sau phải sống lâu dài tại Xuyên Cũng sao? Nàng ở kinh thành còn chưa chơi đủ, cứ như vậy rời đi thật là có chút không muốn.

“Yên tâm, Xuyên Cũng có rất nhiều chỗ thú vị, nàng sẽ không nhàm chán” Hấn hiểu được suy nghĩ của nàng.

“Nhưng. Xuyên Cũng cách kinh thành rất xa đúng không? Nói như vậy. Bị phơi bày.”

“Phơi bày cái gì?” Hấn giọng lạnh chuyển trầm.

“Không có gì, không có gì. Khụ. Khụ khụ khụ!” Nàng che giấu lời vội vàng ho khan.

Hấn cau mày ”Nếu không còn gì nữa, qua buổi trưa liền xuất phát thôi.” Hấn lời vừa nói, ánh mắt lại lóe ra sự khôn khéo.

Thấy hấn không hỏi tới nữa, Mao Uy Long càng thêm nheo mắt cười. Sao lại không nghĩ tới? Đến Xuyên Cũng rất tốt, trời cao Hoàng Đế xa, lại không có ai biết mặt tân nương thật, cũng sẽ không có ai phát hiện chân tướng (bộ mặt thật).

Như vậy, nàng có thể an toàn sống bên cạnh hấn, tiếp tục trải qua cuộc sống vui vẻ, càng nghĩ càng vui mừng, nàng đã không thể kìm lòng được nữa cười ra tiếng

Nhìn chăm chú vào bóng lưng nàng nhảy về phía trước, Cừu Thường Khiêm rơi vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Mao Uy Long ghen hờn nhìn trôn trời vào tòa kiến trúc nguy nga trước mặt. “Đây chính là Cừu trang?”

“Ừ, Cừu trang của ta là phủ đệ ở Xuyên Cũng.” Cừu Thường Khiêm giải thích với nàng.

“Thật to nha!” Nàng bị dọa choáng váng khi phóng tầm mắt nhìn trang viên lớn đến kinh người này.

Cả tòa Cừu trang chiếm diện tích bằng phẳng cả vạn thước, bốn phía quanh thành có sông đào bảo vệ, bậc thang, lan can, cầu dùng đá tảng xây nên, tạo nên khí thế riêng của bậc đế vương.

Cái gì mà một “Trang”? Phải nói là một tòa thành thì đúng hơn!

Nàng nhìn đến trọn mắt há mồm, nơi này chính là “Nhà” được yêu mến của nàng từ nay về sau, nàng cảm thấy muốn dựa vào nó, cũng rất vừa lòng. Dĩ nhiên, chỉ cần mặt tướng công của nàng bớt lạnh lùng chút nữa, được như vậy thì thật quá tốt đẹp rồi.

Hành trình mấy ngày ngồi trên xe ngựa cùng hần, hần nói với nàng một ngày không tới mười câu, kìm nén đến ghen chết nàng, quả nhiên là một chút thú vị cũng không có, may mà nàng có khả năng tự giải trí khiến cho người khác vui vẻ, lôi kéo hần nói đông nói tây, tự diễn tự hát, còn giả bộ thành người kể chuyện cổ tích kể chuyện Mỹ Hầu Vương đại náo Thiên Đình cho hần nghe, chưa dứt còn kéo hần chơi trò chơi nâng vật lộn mới đỡ buồn.

Xem ra người ta nói hần lạnh lùng, nhưng tính khí lại rất tốt, bởi vì hần bị nàng giày vò cũng không lên tiếng, thỉnh thoảng về mặt có chút mất kiên nhẫn, những thời điểm khác cũng chỉ dùng ánh mắt bao hàm “khó hiểu” nhìn chăm chăm nàng, ai, nàng chỉ có thể nói người này đúng là một quái thai!

“Chủ tử, xin mời vào trang, chắc lão phu nhân cùng biểu tiểu thư nhất định vô cùng lo lắng.” Vừa đến được Cừu trang, chân hai người mới chạm đất, Lý Văn liền thúc giục.

“Ừ, Tiểu Long, chúng ta đi vào trong thỉnh an mẹ thôi.”

Mẹ? A, nàng thiếu chút nữa đã quên mất nàng còn có một bà mẹ chồng, không biết là bà mẹ chồng này có tốt ở chung không? Nhớ tới người cha Vương gia âm trầm hình dáng giống khi kia của tướng công, nàng lập tức có dự cảm xấu.

Không biết cha hần có hay ở tại Cừu trang không?

“Tiểu Long, đi thôi.” Cừu Thường Khiêm thấy nàng hip mắt không biết đang suy nghĩ gì, lúc này mới ôm đồm nàng vào trang.

Chỉ có điều là càng đi vào trong trang nàng càng thêm ngây ra như phồng, chỉ thấy mái nhà tầng tầng chồng chất lên, giống như con chim giương cánh chờ bay lên, mà bên trong cửa chính son son có đặt thú vật đá canh cửa, hần dẫn nàng từ dưới đường đi vào, xuyên qua sân vườn tiến vào phòng chính, lại trải qua ba lớp cửa, trong nội đường (phòng khách) son son xanh lá, cột nhà, xà ngang thiết kế hoa văn sáng rỡ xinh đẹp, một vị phụ nhân tướng mạo lão luyện đang ngồi ngay ngắn trong đó.

“Khiêm nhi, rốt cuộc con đã trở lại.” Phụ nhân vừa thấy hần xuất hiện, hớn hờ ra mặt đã vội vàng đến trước mặt hần, bên trái sờ sờ, bên phải tìm tìm, như muốn nhìn thật kỹ xem hần có bị mất miếng thịt nào không, tâm lòng mẹ hiền thật không lời nào có thể miêu tả hết được.

Không cần suy đoán nhiều cũng biết, vị phụ nhân này chính là mẫu thân (mẹ) của Cừu Thường Khiêm.

“Mẹ, đã lâu không gặp, Lão Nhân Gia (mẹ- với ý kính trọng) có mạnh khỏe không?” Cừu Thường Khiêm cười hỏi.

“Tốt, mẹ rất mạnh khỏe. Vị này chính là Thế tử phi?” Nàng khuôn mặt đang tươi cười lúc nhìn thấy người phía sau hần sự thoải mái tự nhiên thu về, không chỉ có thế, mặt còn sưng lên.

Mặt Mao Uy Long vốn đang cười, nhưng thấy được tình cảnh này, khóe miệng nhất thời thu lại nụ cười, gãi gãi đầu, trái nhìn phải ngắm, coi như không thấy bà mẹ chồng.

“Mẹ ——” Cừu Thường Khiêm đang định chính thức giới thiệu hai người với nhau, một cô nương mắt sáng đột nhiên xuất hiện.

“Người chính là Thế tử phi của biểu ca ta?” Hi Nhi vừa thấy mặt đã hỏi.

Mao Uy Long quan sát giai nhân tươi đẹp trước mắt, thanh âm mềm mại yếu ớt, vẻ mặt mềm mại dịu dàng, khiến người ta thương yêu, nhưng nàng là ai? Mao Uy Long lờ ra vẻ mặt tươi cười. “Đúng vậy, ta là Mao Uy. Mao Tiểu Long, người là?” Thiếu chút nữa nói ra tên thật, đầu lưỡi vừa phun, vội vàng chuyển khẩu.

“Ta là Hi Nhi, là biểu muội của Thế tử.”

Thanh âm quá mức êm dịu, khiến nàng nghe. Cũng muốn ngủ gà ngủ gật.

“Ah, thì ra là biểu muội của tướn công.” Mao Uy Long gật đầu. Biểu muội xinh đẹp lại dịu dàng như vậy, thật đúng là làm cho người ta. Nàng lắc đầu, thật đúng là làm cho người ta không thoải mái!

“Ta trông mong rất lâu ngày biểu ca trở lại, lúc này huynh còn dẫn theo một Thế tử phi, thật là khiến người ta vui mừng.” Hi Nhi thân thiết cầm tay Mao Uy Long.

Mao Uy Long cười gượng, không biết tại sao, nàng cảm thấy biểu muội này nở nụ cười với nàng có điểm không phù hợp, nói khó nghe một chút, hai người đều rất giả dối. “Ta cũng vậy rất hân hạnh được biết muội.” Nàng đem nụ cười kéo dài đến khóe mắt, như vậy sự giả dối này có thể thắng được biểu muội của hân?

“Vậy chúng ta nhất định có thể trở thành tỷ muội tốt!” Hi Nhi cười vô cùng rực rỡ, cả người như đóa hoa cúc bé nhỏ lay động lòng người.

Biểu muội thắng! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mao Uy Long muốn sụp đổ không sụp nổi, miễn cưỡng cười khó coi.

“Tiểu Long, Hi Nhi từ nhỏ sống tại Cừu trang, biết rõ mọi thứ của Cừu trang, mấy ngày tới nàng có thể kêu Hi Nhi dẫn đường, vui vẻ thăm thú Cừu trang một chút.” Cừu Thường Khiêm cuối cùng cũng mở miệng nói một câu.

“Đúng vậy nha, Hi Nhi, Thế tử phi này của Khiêm nhi sợ rằng chưa từng thấy qua cuộc sống xã giao, vừa đúng lúc con với nàng sống chung, con nên dạy nàng biết nhiều một chút phép tắc, tránh để cho người ta chê cười.” Vương phi trong giọng điệu có gai.

Mặc dù bà ở tận Xuyên Cũng xa xôi, nhưng Kinh Thành xảy ra chuyện lớn nhỏ gì bà cũng biết hết. Khi bà biết con trai không thông báo một tiếng lại đột nhiên nghênh đón phi tử, đã sớm khiến bà kinh hãi, lại nghe thấy đối tượng hân cười lại lịch không rõ, danh tiếng không tốt, hơn nữa cưới vào cửa chưa đến hai ngày liền ra gây họa chung quanh, cuối cùng lại còn dám đến học viện quyền rũ thư sinh, quả thật nói phản bội chính là phản bội, cho nên lúc này bà nhìn thấy nàng dâu này thì tâm trạng bức bối, càng hận hơn con trai thường ngày mắt cao hơn đầu, ngay cả Hi nhi ngọt ngào cũng nhìn không vừa mắt, đến cuối cùng lại cưới một nha đầu lung tung lộn xộn vào cửa, tức chết!

Mao Uy Long nhất thời hai mắt phóng hỏa, miệng nhếch lên thờ hờn hển, Cừu Thường Khiêm nhìn thấy, khoe miệng khề giạt giạt, xem ra quả thật giống như là. đang mỉm cười.

“Bác, Thế tử phi nhìn linh hoạt, sẽ nhanh học được phép tắc của Cừu trang.” Hi Nhi mềm mại nói giúp Mao Uy Long.

“Thật sao? Trong lỗ nhỏ không bò ra cua lớn, ta thấy nàng sẽ không khá lên được đâu.” Vương phi bĩu môi, đối với nàng dâu này không hề che giấu sự bất mãn (không vừa lòng).

Mao Uy Long chỉ cảm thấy trên đầu sắp đốt một cây đuốc. Thật là vừa khéo, mới gặp mặt đã khiến nàng mất mặt! Nàng nhìn về phía trượng phu, thấy hân cũng không có ý tứ giúp một tay đã thông sự việc, đôi môi còn nhàn nhạt nâng lên, một bộ dáng muốn ăn đòn, không thể làm gì khác hơn là cắn răng một cái, nháy mắt cười giả dối “Mẹ, sẽ không đâu, con sẽ học thật tốt.”

Thật sự là phiền toái, Kinh Thành có Hoàng đế, sợ ý một chút có thể khiến cho nàng phạm tội khi quân bị chặt đầu; Xuyên Cũng có mẹ già, nói không chừng sẽ bắt nạt với nàng, hà khắc ngược đãi, không có một chỗ tốt nào để cho nàng dung thân. Nàng không khỏi có chút giận dữ, thế này là ông trời có ý đối nghịch với nàng có phải không?

“Có câu nói là công danh không đến với người lười, ta thấy ngươi là một nha đầu lười biếng, cùng lắm là bốn lạng tính đủ nửa cân, không học ra được cái gì cao quý đức hạnh đâu.” Vương phi coi thường.

“Ngươi ——” Mao Uy Long cũng không nhịn được nữa bỗng nhiên đứng dậy, tay trắng nắm chặt thành quyền, mắt thấy nổi giận, lúc này Cừu Thường Khiêm vẫn luôn lạnh lùng lại chủ động ôm ngang eo của nàng, thân mật kéo nàng vào trong ngực.

“Mẹ, phép tắc của Tiểu Long, con sẽ tự mình dạy, mẹ không cần lo lắng.”

Giọng nói lạnh lùng như cũ, nhưng trong mắt con trai lúc này là sự cung chiều, nàng là mẫu thân hân không thể không phát hiện, vương phi kinh ngạc

Trái tim tuyệt tình cô đơn vắng vẻ của con trai, có người rồi sao ?

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

“Có.” Hân dứt khoát trả lời.

“Có?” Nàng ngược lại sợ hết hồn.

“Ta có lời muốn hỏi nàng, nàng hãy thành thật trả lời.” Hấn có vẻ hết sức nghiêm túc.

Hấn chẳng lẽ phát hiện ra cái gì sao? “Ừ.” Nàng chột dạ không thôi, không dám nhìn hấn.

Nhìn nàng cúi đầu ánh mắt lóe lên, sắc mặt hấn trầm xuống, “Ta hỏi nàng, Thái Thượng Hoàng đã nhấn nhủ gì với nàng?”

“Thái Thượng Hoàng, ai là Thái Thượng Hoàng?” Nàng không hiểu.

Hấn nhìn chăm chăm nàng, “Người không lấy thân phận thật để gặp nàng?”

“Hà?”

“Hay chính nàng đang vọng tưởng có thể lừa gạt ta?” Hấn đột nhiên bóp chặt cổ tay của nàng, vẻ mặt dữ tợn.

Nàng ngạc nhiên, “Lừa gạt chàng cái gì?” vì sao hấn thay đổi thành bộ dáng như vậy? Giống như. Muốn giết nàng? !

Nhưng nàng không có được đáp án từ hấn, chỉ có thể ngây ngốc bị hấn mang về phòng, mới sáng ra đã gặp phải một người khó hiểu như vậy, đến buổi chiều Hi Nhi đến tìm nàng, không thể không ra cửa ứng phó qua loa.

Cửu trang tuy vẫn sáng rõ như vậy, nhưng rốt cuộc cũng không khơi được hứng thú của Mao Uy Long, hai mắt nàng vô hồn, giống như tiến vào trạng thái đờ đẫn, y hệt như cái xác không hồn theo Hi Nhi “Cười ngựa xem hoa”, đi tới đi lui, lại thất thần đến nỗi đụng vào một thân cây, va chạm này nhất thời làm bể đầu chảy máu.

“Biểu tẩu, tẩu không sao chứ?” Hi Nhi cười hỏi.

Nàng lúng túng cười gượng, “Không có việc gì không có việc gì, ta không sao.” Nàng hai tay vụng loạng.

“Nhưng vết thương trên đầu người.” Tiểu Mai thấy chủ tử va chạm như vậy, bị đụng không nhẹ, trên đầu sưng lên một cái u lớn, còn chảy máu đầy mặt, sợ không nên lời.

Mao Uy Long sờ lên vết thương: “Ai hừm!” Đứng là rất đau, nàng đau nhe răng trợn mắt.

“Tẩu đang nghĩ cái gì? Làm sao lại thất thần như vậy?” Hi Nhi vẻ mặt ân cần.

“Ta.” Ta đang suy nghĩ tướng công có thật sự muốn giết ta không. Dĩ nhiên, lời nói đại nghịch bất đạo này không thể nói cho Hi Nhi nghe. “Ta tối hôm qua ngủ không ngon.” Nàng nhớ buổi sáng Cửu Thưởng Khiêm đột nhiên trở mặt cảm thấy khiếp sợ không giải thích được, nghĩ tới câu hỏi của hấn, nàng càng không hiểu trong bụng càng thêm lo lắng.

“Sao lại ngủ không ngon?”

“Ách. Chính là tướng công hấn.” Nàng giấu thấy vẻ mặt Hi Nhi cẩn thận lắng nghe, lập tức nói: “Thì đấy, người cũng biết, nam nhân mà, luôn rất nhiệt tình, người ta đã nói là không được, hấn còn cứ cứng rắn đòi hỏi, ai, thật là một chết người rồi !” Nói xong lập tức lấy tay đỡ eo, thoát nhìn rất mập mờ. Ừ. Thật đúng là vất vả !

Hi Nhi nhất thời đỏ mặt, trong lòng tức giận không nói lên lời.

Mao Uy Long cười trộm. Hừ, không hiểu sao, nàng luôn muốn cùng biểu muội này so tài, mặc dù biểu hiện của người biểu muội này rất khéo léo, nhưng giác quan thứ sáu của nàng nói cho nàng biết, biểu muội này tám chín phần là đang cất giấu cái đuôi hồ ly tinh!

“Thế tử phi, không xong rồi, máu trên đầu ngài đang chảy xuống!” Tiểu Mai thấy máu trên đầu nàng càng chảy càng nhiều, không khỏi kinh hãi kêu lên.

“Ai hừm!” Nàng lúc này mới vội vàng che đầu bị thương, ngồi xồm xuống vì đau.

“Sao vậy?” Cửu Thưởng Khiêm không biết từ lúc nào đã đi tới bên người nàng, thấy gương mặt nàng đầy sắc máu, sắc mặt hấn lập tức thay đổi .

“Ta.” Vừa thấy hấn xuất hiện, nàng sợ hết hồn, lại nhìn thấy sắc mặt hung bạo của hấn giống như bộ dáng hấn bóp chặt nàng lúc trước, càng thêm kinh hãi nói không ra lời.

“Là ai? Người nào ra tay với nàng?” Giọng nói hấn càng kinh người.

“Không có. Không có.” Nàng nuốt nước bọt khó khăn nói. Cái bộ dáng này của hấn, quả thực là muốn phát điên giết người!

“Vậy vết thương này là sao?” Vẻ mặt hấn càng thêm nguy hiểm, rất muốn nổi giận.

“Là Thế tử phi không cẩn thận đụng phải cây, nên mới bị thương.” Tiểu Mai ở một bên thấy sự việc này cần phải nói rõ ràng với Thế tử nếu không rất có

thể ngài ấy sẽ giết người ngay lập tức.

Thế từ gia lúc này mới thu hồi vẻ lạnh lùng dọa người nhưng vẫn còn là rất lạnh, tiểu Mai vuốt ngực lòng vẫn còn kinh hãi.

“Đừng phải cây?” Hân ngạc nhiên, tiếp đó lại khôi phục bộ dáng “Người lạ chớ tới gần”.

“Đúng vậy , tại ta nhất thời thất thần không chú ý, nên lúc này mới bị thương.” Mao Uy Long đứng dậy, ngẩng mặt lên nhìn về phía hân.

Nàng ngẩng mặt lên, lại khiến cho hân nhìn thấy bộ dáng đỏ máu đầm đìa, tức giận trong mắt vừa mới tiêu đi lại dần dần chất đọng thành mây, mắt nhìn giống như thiên lôi đánh xuống lúc trời mưa.

"Đừng thành như vậy?" Thanh âm hân co rút nhanh .

Nàng cười khúc khích một hồi, nụ cười này khẽ động đến da mặt, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại đau đến mức vặn vẹo.

Hô hấp của hân dường như có chút dồn dập. “Ồ đâu?”

“Ồ đâu cái gì?” Nàng không hiểu, hân nói chuyện luôn tỉnh lược đơn giản như vậy, thật đúng là vô cùng khó khăn để nàng đoán ra ý tứ của hân.

“Cây kia ở đâu” Thanh âm của hân lại trầm xuống vài lần.

“Cây?”

“Ồ kia!” Tiểu Mai lúc này linh hoạt hơn nàng, vội vàng chỉ vào cái cây Thế tử phi vừa đứng trúng

Lời vừa nói, cây thông liễu cổ thụ trăm năm rêu mốc đã bị chôn vùi dưới một chướng của chủ tử, từ đây biến mất khỏi nhân gian, có lẽ sau trăm năm nữa mới có cơ hội tu hành khỏe mạnh một lần nữa.

Mao Uy Long nhìn chằm chằm vào cổ thụ vừa biến mất, lông mi đột nhiên chớp động mấy lần, dường như muốn khóc rồi.

Lúc trước nàng sao có thể hiểu lầm hân muốn tôn thương nàng? Xem đi, hân đối với nàng y hệt như cha nàng “Cùng chiều” phát giận!

Lặng lẽ nắm lấy cánh tay lạnh lẽo của hân, vừa khóc vừa cười, khóc là vì vết thương thật sự rất đau, cười là vì lòng của tướng công không thay đổi.

Ở một bên vẻ mặt Hi Nhi đầy hoảng sợ, vì nữ nhân kia, biểu ca lại mất khống chế với một gốc cây? !

“Ah? Người là ai?” Mao Uy Long ánh mắt tinh ranh, nhìn người thanh niên vạm vỡ trước mắt. Mới sáng nay, hân đã xuất hiện trước mặt nàng “Lóa sáng” qua lại ba lượt, khiến nàng rớt cuộc đến lần thứ tư thì không nhận được gọi hân đến bên cạnh.

“Bẩm Thế tử phi, nô tài Vinh Phú, là người ở mới đến Cừu trang.”

Mới đến, khó trách chưa từng thấy qua. Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, nàng cũng mới đến Cừu trang không bao lâu, người mới hay người cũ đối với nàng mà nói cũng không có gì khác biệt, tất cả đều là người mới, nhưng người này nói chuyện rất lịch sự, xương cốt hiếm thấy, làm người ở? Thật là đáng tiếc!
“Người ở Cừu trang phụ trách việc gì?”

“Bẩm thế tử phi, nô tài phụ trách đón củi nhóm lửa.” Hân cố ý lộ ra cánh tay bắp thịt rắn chắc.

“Ah” Ánh mắt của nàng sáng lên, nhìn phía Tiểu Mai bên cạnh, chỉ thấy mắt nàng ta cũng toả sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn còn xuất hiện một tầng đỏ ửng.

Thì ra là đứa ở này thật sự có thể khiến cho người ta thêm thoải mái, nhưng Cần thận nhìn một chút, này cánh tay quá thô, so với hai cánh tay có lực của tướng công mỗi đêm ôm nàng ngủ, bắp thịt của tướng công tự nhiên hơn nhiều.

Ánh mắt mới sáng lên lại ảm đạm xuống.”Người bạn thì đi đi.” Nàng khoát khoát tay.

“Vâng” Vinh Phú ý vị sâu xa liếc nàng một rồi mới lui ra.

Mao Uy Long hơi nhíu mày, người này sẽ không phải để ý nàng chứ?

Bỗng dưng, nàng nghe răng cười một tiếng. Ai nói phu nhân đã kết hôn không có sức quyến rũ? Nàng không phải là một trường hợp đặc biệt sao? !

Vì vậy cả ngày sau đó nàng đều mặt mày hớn hở, cho đến bữa tối ——

“Nàng cười cái gì?” ngay cả mắt cũng cười híp? Cừu Thường Khiêm không nhận được hỏi.

“Hi hi, tướng công, chàng nói xem ta có phải là một người rất có sức quyến rũ không?” Nàng vui vẻ gấp thêm món ăn vào bát hân, đảo mắt một cái bát của hân đã nhón thành một tòa núi nhỏ.

Lông mày hân nhíu lại. “Thế nào?” Hân đem những món ăn nàng gấp cho hân chuyển giao cho Lý Văn đang ở một bên phục vụ, để cho y bóc vỏ bỏ xương, sau đó mới đặt trở lại trong bát của hân.

“Hôm nay có người muốn lấy lòng ta.” Nàng hả hê tuyên bố.

Tay đang cầm đũa của Cừu Thường Khiêm dừng lại trong không trung, không khí xung quanh người hân dừng lại bao gồm cả Lý Văn cũng dừng động tác đang làm, không khí nhất thời khẩn trương lên.

Duy chỉ có đại cô nương nào đó không biết sống chết, tiếp tục vui vui vẻ vẻ mà nói: “Chàng xem ta đáng đáp không tồi chứ? Đã kết hôn mà sức quyến rũ vẫn không giảm” Nàng đưa một miếng thịt vào miệng, có vẻ hết sức vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Lấy lòng như thế nào?” Thanh âm cứng nhắc của hân không có gì khác, nhưng là đũa đã buông xuống.

Lý Văn không dám thở mạnh một tiếng, theo kinh nghiệm của hân, trước bão táp luôn là sự yên tĩnh đặc biệt, chỉ là xem lúc này Thế tử phi lại muốn đưa tới cơn mưa gió nào tới thôi?

Cơ hồ là chỉ cần nàng hô một tiếng, sẽ có người gấp phải xui xẻo nha!

Hân vội vàng nháy mắt với nàng, muốn nhắc nhở nữ chủ tử trả lời cẩn thận, đáng tiếc đại cô nương này hoàn toàn không nhìn ánh mắt nháy nhanh như muốn rút gân của hân, còn tiếp tục hả hê nói: “người đó không những lộ ra bắp thịt bần chắc có lực với ta, còn ném ra mị nhãn thuần thực với ta nữa?” Khó có được cơ hội trình bày việc nàng được ái mộ, làm sao mà có thể bỏ qua một phát hiện đặc biệt như thế?

Lý Văn thở dốc vì kinh ngạc.

“Ah, người đó là ai?” Cừu Thường Khiêm mờ mịt trầm thấp hỏi.

“Không phải là mới tới.” Nàng đột nhiên ngừng nói, cuối cùng nhớ tới thói quen của người bên gối. Nguy rồi, nếu thật sự nói ra khỏi miệng, Vinh Phú nhất định sẽ không còn mạng.

“Hử?” Hân chờ đáp án của nàng.

Dạ đầu nàng có chút tê dại, dò xét hân một cái, nhìn thần sắc hân tự nhiên, nhưng nàng có cảm giác gió lạnh thấu xương. Chết thật, ai kêu mình lắm mồm, kiểu này lại muốn vô duyên vô cớ hại người xui xẻo!

Chuyển sang Lý Văn cầu cứu, nhưng đối phương lại chỉ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Ta. Cái này. Ta quên hân là ai.” Nàng cười ha ha, cười đến xấu xí.

Hân nhẹ nhàng nhìn nàng, sau đó quay đầu, “Tổng quản.”

Lý Văn thâm thở dài một tiếng. “Nô tài ở đây.”

“Tra.” (Điều tra, tra xét) Bỏ lại lời này, hân bỗng nhiên đứng dậy, đi ra khỏi phòng ăn.

Cũng trong lúc đó, ở một góc Cừu tràng ——

“Thuốc đã chuẩn bị tốt, kế tiếp người nên biết phải làm sao rồi chứ?” Nam nhân âm độc hỏi.

“Biết.” Nữ nhân gật đầu.

“Ừ, đi đi!”

“Tướng công, cha chàng đâu? Trờ về Cừu trang đã mấy ngày, sao không trông thấy ông ấy?” Mao Uy Long đang hì hụi giúp nam nhân kia xoa bóp.

Cừu Thường Khiêm nằm lỳ ở trên giường, mặc cho tay nhỏ bé của nàng chạy loạn vuốt ve trên người, buồn bực một tiếng, “Ông ấy không ở Cừu trang.”

“Mẹ chàng ở tại Cừu trang, cha chàng lại không ở?” Nàng kinh ngạc mà nói, sức lực trên tay cũng tăng thêm

Hắn đối với việc nàng tăng thêm sức lực cảm thấy hài lòng, nhưng hắn không vui lắm đối với lời nói kia. “Cừu trang thuộc quyền sở hữu của ta, không liên quan tới cha, mẹ đi theo ta có gì không đúng?”

“Ah, vậy cha chàng có phủ đệ khác?” Người này, bộ dáng bình thường luôn đoan chính lạnh lùng. Chỉ có lúc này khi bọn họ ở cùng một chỗ thì mới tạo cho người ta cảm giác không còn xa cách.

“Ừ, ông ấy là Vương Gia, đương nhiên là có phủ đệ của mình.”

Cái đó, bản thân có phủ đệ, vợ chồng lại không ở cùng nhau, tám chín phần là tình cảm không tốt! Những lời này nàng không dám nói. “Ta hiểu rồi.” Nàng khéo léo gạt đầu.

“Mấy ngày nay mẹ gây khó dễ nàng sao?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Không có cũng Chỉ là, có lẽ là bởi vì ta cũng không gặp được người thôi.” Nàng suy nghĩ một chút nói. Kể từ sau ngày đầu tiên vào Cừu trang gặp qua mẹ hắn, đến nay vẫn không có gặp lại, nghe nói mẹ hắn thành tâm tin Phật, mấy ngày nay đóng cửa trai tịnh.

“Ừ.” Hắn đáp một tiếng, coi như là biết. “Vì sao nàng đột nhiên hỏi chuyện của cha?” Hắn đột nhiên lật người, giữ chặt tay của nàng, mặt nghiêm nghị.

“Chàng?” Hắn lại thành Diêm Vương Tu La rồi.

“Nói!” Hắn không nhịn được thúc giục.

“Chàng nói trở mặt liền trở mặt, thật đúng là âm tình bất định!” nàng đã sớm biết hắndù có lạnh lùng thế nào cũng sẽ không tổn thương nàng nên nàng mới dám oán trách hắn.

Hắn tròn mắt. “Cha đi tìm nàng?” Tiếp tục truy hỏi.

“Không có, ông ấy nhìn ta không vừa mắt, tìm ta làm cái gì?”

Nhìn hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm, hắn không thích cha hắn gặp nàng sao? Tại sao. . . . Ha ha, tám phần là sợ cha hắn khi dễ nàng. Nghĩ đến đây, trái tim Mao Uy Long vô cùng âm ảm, nghiêng người nằm sấp trên người hắn, ôm lấy lồng ngực của hắn mãi mãi cọ cọ, sắc mặt vui mừng.

“Ta thích chàng!” Nàng chột tuyên bố.

Hắn hơi sững sờ, rên lên một tiếng, lộ ra vẻ mặt tương đối dịu dàng, “Vậy sao?”

“Đúng vậy a, ngoại trừ cha ta ra chàng là người cưng chiều ta nhất, mặc dù đối đãi với ta không thể gọi là dịu dàng săn sóc, thậm chí có chút lạnh lùng, nhưng chàng đối với ta không có một tia giả dối, chàng cũng sẽ không làm tổn thương ta, gả cho chàng thật tốt, nếu cha biết ta được gả cho một chàng trẻ hiền như vậy, nhất định rất vui mừng!”

Lúc bắt đầu, nàng bị quỷ thần xui khiến gả cho hắn, nàng vội vã nghĩ kế bỏ chạy, đến bây giờ nàng không muốn rời khỏi hắn nữa, tâm tình nàng có bước ngoặt như vậy, nàng nghĩ mình thích người ta sao? Nếu đã thích, với cá tính của nàng cũng không phải là loại yêu thương kín đáo, nàng từ trước đến giờ luôn là người thẳng thắn, cho nên lời yêu mến này nàng đã nói ra miệng tuyệt không cảm thấy ngượng ngùng.

Nhưng Cừu Thường Khiêm lại như là bị đánh một gậy, sắc mặt biến hóa.

Không phát hiện sắc mặt của hắn đã thay đổi, nàng tự nhiên lại hỏi: “Chàng cũng yêu thích ta đúng không?” vẻ mặt mong đợi.

Nhìn nàng mang theo nụ cười mê người mềm hoá hắn, hắn thoáng chốc nói không ra lời.

“Thế nào, chàng không yêu ta?” Phát hiện hắn trầm mặc, đôi mắt to y hệt chuông đồng lập tức hung hăng trừng lớn.

“Nàng quên mục đích của việc nàng gả cho ta sao?” Nếu nàng thật sự cái gì cũng không biết, ít nhất cũng phải biết vì sao nàng trở thành thê tử của hắn chứ?

“Mục đích?” Nàng không khỏi giận tái mặt, thì ra là “Nàng ấy” gả cho hắn là có mục đích? Hắn chỉ là kết thân chính trị sao? Hoàng thân Quý tộc vì thế lực bản thân hoặc lý do đặc biệt nào đó, cũng thích làm mấy chuyện kết thân không liên quan gì đến tình cảm chân thành. Bỗng dưng, nàng nhớ tới hắn đã từng mấy lần hỏi nàng có hối hận không? Ban đầu nàng không hiểu ý tứ của hắn, giờ thì nàng đã hiểu, hắn hỏi nàng có hối hận khi trở thành vật

hy sinh của một cuộc hôn nhân chính trị sao? Ai, nàng làm sao để ý, bởi vì người nên “Hối hận” là hắn, dù sao nàng cũng không phải là tân nương chân chính của hắn.

“Ta chưa.... nhưng điều này cũng đâu ảnh hưởng chúng ta không phải sao? Ta còn là có thể thích chàng.” Quảng mắt chuyện tân nương thật giả, nàng tự cho mình là đúng.

Cừu Thường Khiêm ngần ra, không có ảnh hưởng nàng thích hắn? Cho dù mất mạng. Nàng cũng thích hắn?

Kỳ lạ, Mao Uy Long lại có một loại cảm giác gió lạnh thấu xương, lờ mờ ngẩng đầu lên, gió rét lạnh đột nhiên đâm vào xương tủy.

Hắn đang giận dữ, tại sao?

Con người ung dung tự tại một khi đã mất đi sự kiểm soát thì lực bộc phát rất kinh khủng khiến người ta không thể khống chế. Cừu Thường Khiêm chặn lên cánh môi của nàng, tựa hồ mang theo hận ý cắn nát đôi môi lạnh lạnh của nàng, nàng kinh hãi giãy giụa, thế nhưng hắn lại không hề buông tha cho nàng.

Nàng thật sự không hiểu? Nụ hôn cuồng loạn ương ngạnh này khiến nàng cơ hồ không thở nổi, một đôi bàn tay ở trên người nàng di chuyển không ngừng, như thô bạo, như tức giận, để nàng ở dưới người hắn cảm thấy e ngại, toàn thân nàng dưới sự nhiệt tình của hắn sinh ra cảm giác đau nhức ngọt ngào.

Hắn muốn dung nhập nàng thật sâu trong cơ thể của hắn, hắn muốn nuốt nàng vào bụng?

Nàng không thể nào từ chối, nàng không biết nên như thế nào cho phải.

Sau một hồi gió tuyết ân ái, hắn đột nhiên rời khỏi thân thể của nàng. “Ngày mai ngươi hãy rời khỏi Cừu trang!” Hắn trở lại với bộ dạng lạnh nhạt lãnh khốc lúc mới gặp nàng.

Nàng hóa đá....

Hắn muốn nàng rời đi? !

Nhìn hắn đứng dậy mặc thêm trường bào, bóng dáng bước đi không nhìn lại dù chỉ một khắc, trong lòng nàng xuất hiện một cổ đau nhức không tên đang nhộn nhạo lên, đau đến nỗi khiến nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khóe mắt chua chua.

Người này một khắc trước tàn bạo đưa nàng dung nhập vào trong xương cốt, sau một khắc liền đuổi nàng ra khỏi cửa, nàng căn bản không dám tin, nàng không nghe lầm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Nàng thích hắn!

Trái tim Cừu Thường Khiêm chấn động mãnh liệt, một hồi đau nhói nóng hừng hực khiến hắn không khỏi nhẩn mây.

Đáng hận, nàng cũng chỉ có thể giống như hạt bụi bay qua hắn.

Bởi vì, chỉ có thể giữ được người, không thể để lại mạng.

Đồ ghê tởm, đi thì đi, có gì đặc biệt hơn người! Ban đầu nàng trăm phương ngàn kế muốn trốn? Ha, giờ thì vừa đúng lúc, giờ đã được như ý nguyện! Miệng lâm nhâm, khóe mắt vẫn còn ươn ướt.

Trong đêm, Mao Uy Long một thân một mình rời khỏi Cừu trang.

Lúc gần tối, Tiểu Mai mắt nhắm nhắm đem một xấp ngân phiếu giao cho nàng, nói chủ tử giao phó, từ giờ hai người không còn quan hệ gì, còn tuyệt tình không cho phép nàng đề cập về chuyện từng cùng với hắn có một cuộc hôn nhân, nàng thậm chí không biết nguyên nhân tại sao.

Hơn nữa điều khiến nàng đau lòng nhất chính là, ngay lúc nàng thổ lộ tình cảm với hắn thì hắn lại đuổi nàng đi, như vậy chẳng phải quá rõ ràng rằng hắn không cần tình yêu của nàng sao? Hắn đem tình cảm của nàng chà đạp hoàn toàn, vì vậy trong con tức giận, dù Tiểu Mai muốn nàng sớm hôm sau hãy đi, nàng cũng không muốn, ngay trong đêm liền chạy mất dạng.

Đêm đã khuya, nàng đi vào rừng, bóng cây lay động giương nanh múa vuốt, dường như muốn nuốt trọn dê con lạc lối trong núi vào bụng, nàng càng chạy càng sợ hãi, giật dỗi đi chưa được hai bước vấp trúng rễ cây mây trật chân ngã xuống, mặt nàng dính đầy bùn đất, nàng nằm trên mặt đất, hốc mắt bỗng dưng nóng lên, tất cả uất ức, bất mãn, tức giận, trong nháy mắt toàn bộ cùng nhau trào ra, bật thành tiếng khóc.

“Thế tử phi?” Trong rừng tối đen đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to.

Nàng từ trong bùn ngẩng đầu lên. “Các người là ai?” Vào lúc này, chỗ này lại có người gọi nàng?

“Chúng ta là đến lấy mạng của người!” Mấy người che mặt, lộ ra ánh mắt dữ tợn.

“Muốn mạng của ta? Các vị đại ca, ta từng đắc tội với các vị sao?” Thâm thù đại hận gì mà muốn mạng nàng? Hơn nữa nàng có biết bọn họ sao? Nàng lau lau vết bùn đất trộn lẫn nước mắt dính trên mặt, mở to mắt, trong đêm tối không trăng cố gắng muốn nhìn rõ xem bọn họ là ai.

“Người không có lỗi gì với chúng ta, nhưng đây là vận mệnh của người, không thể oán trách ai được!” Nam tử dẫn đầu hung ác nói.

Số mạng, không oán ai được? ! Sao lời này nghe rất quen tai? Giống như có ai đó đã từng nói qua với nàng! Nàng kinh hãi, càng cảm thấy cổ quái. “Các người nói rõ cho ta biết, tại sao đây là số mạng của ta” Chết là vận mệnh của nàng? Nàng chau chặt chân mày.

“Đừng giả bộ, chuyện này tự người rõ nhất, còn phải hỏi ta sao?”

“Nói nhảm, chuyện này nếu ta biết, còn làm phiền các người nói làm cái gì?” Nàng vẽ mặt xem thường.

Tên dẫn đầu ngạc nhiên. “Người không phải là nữ nhân của Cửu Thường Khiêm sao?” Hắn tựa hồ hoài nghi thân phận của nàng.

“Kia nhiều như vậy bỏ ——” câu nói nhảm này muốn thoát lên, nhưng đột nhiên nhớ tới lời dặn của Tiểu Mai, nàng từng nói từ quý kia muốn nàng sau khi rời khỏi trang cùng với hắn ân đoạn nghĩa tuyệt, không được thừa nhận mình từng là Thế tử phi, nàng không tự chủ được hốc mắt liền đỏ.

Hừ, không thừa nhận thì không thừa nhận, nàng mới không cần thừa nhận từng là đồ bỏ Thế tử phi! “Ta không phải, các người tìm sai người rồi!” Nàng đem nước mắt đang muốn trào ra nuốt trở lại.

“Sao có thể như vậy, chúng ta luôn đi theo nàng từ trong trang ra tận đây, nàng nhất định là Thế tử phi!” Một tên trong đám người bịt mặt nói.

Cửu trang canh phòng nghiêm cẩn, bọn họ không cách nào xông vào, nên mới đành ở ngoài thôn trang ôm cây đợi thỏ, thật vất vả mới có tin tức từ trong trang truyền ra rằng Thế tử phi muốn rời khỏi trang, bọn họ lúc này mới khóa đối tượng (xác định đối tượng), trong đêm khuya, vừa thấy nữ nhân duy nhất rời trang liền lập tức đuổi theo, cho nên không thể nào có nhầm lẫn.

“Thì ra là các người đi theo ta, tại sao làm như vậy?” Mao Uy Long lúc này mới cảm thấy nguy hiểm.

“Vậy người thừa nhận mình chính là Thế tử phi rồi hả?” Kẻ dẫn đầu trầm trầm cười một tiếng.

Nàng toàn thân sợ hãi. “Người nào. Ai nói từ Cửu trang đi ra ngoài chính là Thế tử phi? Ta là nô tài trong trang, Tiểu. . . . Tiểu Xuân.”

“Tiểu Xuân?”

“Không sai, nếu ta thật sự là Thế tử phi, muện như thế còn có thể một mình ở trong cánh rừng này sao? Lại còn chặt vật như vậy!” nàng cố ý giả bộ đáng thương, thật may mắn nàng mới vừa ngã một vũng bùn nên trang phục bằng tơ lụa thượng hạng trên người đều nhiễm bẩn, hiện tại nhìn, thật là khó mà tin được mình đã từng làm một Thế tử phi được yêu chiều!

“Nguy rồi! Đại ca, chẳng lẽ thật sự tìm nhầm người?” Một gã bịt mặt khác khản trương nói: “Ta nghe nói Cửu Thường Khiêm kể từ sau khi đón dâu, đặc biệt sủng ái nữ nhân kia, còn bảo hộ rất chặt, đường đường một Thế tử phi sao có khả năng biến thành bộ dạng này, xem ra chúng ta đã nhận lầm rồi, vậy phải làm sao bây giờ?”

Ánh mắt kẻ cầm đầu dưới khăn vải rõ ràng chần chờ lo lắng. “Câm mồm!” Hắn giận dữ hung ác quan sát Mao Uy Long, “Người thật sự không phải Thế tử phi, mà chỉ là nô tài!” Hắn hỏi một lần nữa.

“Ừ.” Nàng gật mạnh đầu, có chút nghẹn ngào, ngay cả đám người khó hiểu này cũng biết rõ Cửu Thường Khiêm cưng chiều nàng đến mức nào, đáng tiếc tình cảnh đã thay đổi, hôm nay nàng đã thành người đàn bà bị bỏ (tan học phụ).

Tự nhiên sinh ra đau lòng.

“Hừ, vậy cũng chỉ có thể coi nha đầu này xui xẻo, các huynh đệ, chúng ta thà giết lầm còn hơn bỏ sót, giết nha đầu này!” Mắt hắn lộ sát khí.

Vừa nói xong, mấy người đó lập tức vung đao kiếm lên, tất cả đều không lưu tình bỏ về phía nàng, nàng cả kinh thất sắc, trước mắt thấy mình sẽ phải mất mạng, toàn thân bất động không thể nhúc nhích được, sau một khắc, một bóng dáng lẳng không tới (dùng khinh công bay đến), tay trái ôm người, tay phải vung trường kiếm, nhất thời, cả một mảnh đất gào khóc, người cụt chân, người đứt tay, mặt kinh hãi mất hồn.

Người mới tới toàn thân phiêu diêu xoay người bỏ rơi trường kiếm, khí lạnh đánh úp bốn phía, thi thể không nguyên vẹn vương vãi khắp nơi, đầu rơi

xuống đất mắt vẫn còn mở to, không khí tràn ngập mùi sát khí, thật không dám tin!

“Ngươi không phải là muốn ta đi sao, lại còn đem ta mang về đây làm gì?” Mao Uy Long làm mặt lạnh giận dữ. Hắn đại khai sát giới cứu nàng, phi thân liền đem nàng quay về Cừu trang, giờ phút này nàng đang ngồi ở mép giường đá đá chân, bộ mặt ảo não, vô cùng sợ hãi khi nhớ lại tình cảnh giết người lúc đó.

Hắn đứng chấp tay, lặng lẽ.

“Ta chết rồi không phải vừa ý ngươi sao, sao không để cho cái đám cường đạo lưu manh đó giết chết ta đi có phải tốt lắm không, dù sao ngươi cũng hi vọng ta với Đại thế tử như ngươi không có quan hệ gì, nếu ta chết rồi, thì giữa ta và ngươi thật sự sẽ không còn có một chút quan hệ gì nữa!” vừa nói nước mắt vừa rơi như bão tố, nàng càng không cam lòng rơi lệ trước mặt hắn, chỉ có thể một mặt gạt lệ một mặt liều mạng hít lại nước mũi đang từ từ chảy ra, hình dáng này làm cho người ta vừa tức vừa thương.

Yên tĩnh.

“Không nói một lời, mặt cũng lạnh như vậy, dù sao ta đã người bị chôn bỏ, còn mặt mũi nào mà ở lại, ta sẽ không đổ lỗi cho ngươi, ta đi là tốt nhất!” Nàng hít một hơi, quật cường nhảy xuống giường. Nàng cũng có tự ái chứ, nàng không muốn dây dưa với hắn thêm nữa. Hơn nữa, khi nàng rời đi như vậy là tốt nhất, tránh khỏi tương lai sự việc bại lộ thật khó có thể dọn dẹp được.

Mao Uy Long đi tới cửa, nhưng càng bước càng chậm, giống như chân bị buộc một cục đá vậy.

Cừu Thường Khiêm vẫn đứng sững như pho tượng, keo kiệt không nói với nàng dù chỉ một câu.

“Từ quý! Ta dù có chết ở bên ngoài, cũng sẽ không liên lụy ngươi! Yên tâm đi!” Nàng không nhận được quay đầu lại nhìn trộm hắn, hắn vẫn không nói một câu, không khỏi giận giữ giống to lên.

“Ngươi, ngươi đi chết đi!” Nàng tức giận đến mức mắng to, xoay người bỏ đi.

“ Đứng lại.”

Ồ, băng tan rồi, hừ! “Còn có lời gì cần phải nói sao?” Nàng dừng bước, thờ hồn hể, mặt khiêu khích, thái độ tương đối phách lối.

“Nàng có thể không đi cũng được.” Hắn tròn mắt nhìn nàng một hồi lâu, rồi cuộc cũng mở miệng.

“Không cần đi?” đầu tiên là đôi mắt đầm lệ của nàng vẫn lên cảm giận bất bình, đột nhiên nàng xông tới hắn: “Tên đáng chết, ngươi cho rằng ngươi là ai? Muốn ta ở thì ta ở, muốn ta đi thì ra phải đi, ta hận ngươi! Ngươi đáng chết!” Một cỗ oán khí bộc phát toàn bộ, nàng đầm hấn đánh hắn liên hồi.

Đối với hành động của nàng, Cừu Thường Khiêm đầu tiên là sững sờ, tiếp đến hắn dùng tay ấn nhẹ lên trán, nhắm mắt thật sâu để điều hòa khí tức, sau khi mắt ra, hắn chợt nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi!”

Mới vừa rồi, chân nàng vừa đi, chân hắn liền không nhận được lo lắng đuổi theo, hắn cũng có lúc lo lắng cho một người. lại còn là một nữ nhân.

Hơn nữa thấy nàng bị người ta vây giết, một cảm giác phần hận mất khống chế đột nhiên xuất hiện đến bây giờ vẫn còn khuấy đảo, không thể bình ổn lại, chỉ như vậy, nhưng hắn đã hiểu rõ, hắn tuyệt không thể để nàng chịu bất cứ tổn thương nào dù nhỏ nhất, nhưng con đường duy nhất để nàng không bị tổn thương đã mất, nàng không bao giờ... còn được an toàn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nàng đột nhiên dừng tay: “Ngươi nói xin lỗi ta?” Trên mặt còn vương đầy lệ.

“Ừ, ta không nghĩ tới sự việc đã không còn kịp nữa rồi.” Từ giây phút hắn cưới nàng, nàng đã không còn được an toàn, vốn hắn vẫn còn có một tia hi vọng, cho rằng nàng còn có thể toàn vẹn rút lui, sự thật chứng minh hắn đã sai.

Hắn không ngừng chống lại những xao động trong lòng, nhưng vẫn không thể chống lại cảm giác muốn ôm chặt nàng, kích động hôn vào cánh môi đỏ mọng của nàng.

Hắn không muốn nàng đi! Nhưng, càng không muốn nàng bỏ mạng!

Lập tức, hắn đưa tay vuốt gò má lem nhem nước mắt của nàng, đột nhiên có chút buồn buồn: “Nàng thật sự không phải chi là hạt bụi qua ta chứ?” Đôi tay bỗng chốc căng thẳng, không, hắn sẽ không để cho nàng trở thành hạt bụi ấy!

Nàng không ngừng kinh hãi. “Có ý gì? Ngươi có điều gì đó gạt ta phải không?” Tại sao nàng mãi nghe không hiểu những điều hắn nói? Tại sao có người muốn giết nàng? Cái gì là vận mạng của nàng? Đến tận cùng có cái gì mà lẽ ra nàng phải biết, nhưng vẫn hồn nhiên không biết?

Ánh mắt bá đạo kia vì câu hỏi này của nàng, trong phút chốc mất đi thần thái lạnh lùng, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, nghiêm chỉnh nghiêm túc nhìn nàng, vẫn như cũ không trả lời vấn đề của nàng.

“Thế tử phi, ngài có thể trở về thật là tốt.” Tiểu Mai nén lệ thút thít nói.

Nghe nói đêm qua là chủ tử tự mình đi tìm nàng trở về, sau khi trở về đám người họ núp ở ngoài cửa, nghe Thế tử phi tức giận mắng chủ tử còn nghe cả tiếng quyền cước, lạ thay chủ tử cũng không lên tiếng, để cho nàng phát tiết, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi! Thử hỏi, ai có thể vô lễ với chủ tử như vậy? Theo quy củ của hoàng triều, kể cả là hoàng thân nữ quyến cũng không thể ghen tuông mắng mỏ nam tử của hoàng tộc, nhưng Thế tử phi không chỉ dùng tài hùng biện, cả đánh cũng đánh rồi, hành động kinh thế hãi tục thật sự gây ra một phen sợ hãi cho đám tôi tớ.

“Tiểu Mai, ngươi nói xem việc ta gả cho tướng công, cùng với cái người gọi là Thái Thượng Hoàng có liên quan gì không?” Mao Uy Long nhớ lại một chút dấu vết.

“Thái Thượng Hoàng, ngài biết Thái Thượng Hoàng?”

“Chính là ta không biết mới phải hỏi ngươi!” Mao Uy Long không nhịn được nói.

“Thái Thượng Hoàng là phụ hoàng của đương kim hoàng thượng đã thoái vị, nghe nói sau khi ngài thoái vị đã một thân một mình Vân Du Tứ Hải.”

“Vậy thì có quan hệ gì đến ta?” Nàng nghĩ bẽ đầu cũng không nghĩ ra nguyên nhân, nhưng nàng nhớ rõ rằng tướng công cùng với ông bố chồng Vương Gia cũng từng đề cập tới người này, người này hiển nhiên có quan hệ với số mạng của nàng. Không, có quan hệ với cái “Nàng” đó, nàng chỉ là thể tên của “Nàng”, cũng thuận đường thể mệnh của “Nàng”.

Nàng cá kinh.

“Thế tử phi, ngài sao vậy, sao đột nhiên lại đề cập tới Thái Thượng Hoàng? Ngài nhớ đến cái gì sao?” Tiểu Mai hỏi.

“Ách. Không có gì.” Tay khoát khoát vuốt ngực đang nhảy lên rối loạn. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ?

“Sao chàng không thuê người làm?” Mao Uy Long liếc xéo nam nhân.

Từ sau khi trở về phủ, người này không biết vì sao, luôn đi theo nàng, không, nói chính xác là luôn buộc nàng ở bên người, hắn đi tới đâu nàng đều phải đi theo tới đó.

Lúc mới đầu nàng còn ngọt ngào như mật theo lên theo xuống hắn, dù sao thì khối băng này cũng chịu trôi buộc một nữ nhân luôn lâu nhàu như nàng ở bên cạnh, đúng là vô cùng khó, liên tục như vậy sau 3 ngày nàng chịu không nổi phải gào lên, bởi vì hắn càng ngày càng “Biến thái”, ánh mắt cơ hồ một khắc cũng không rời khỏi nàng, trừ lúc đi nhà xí, những lúc khác chỉ cần nàng vừa muốn chuồn êm đi làm việc riêng, chẳng hạn như cùng Tiểu Mai xuống phòng bếp uống trộm một chút rượu mơ quý của đầu bếp, hắn không tìm thấy người liền trở mặt nổi điên, lập tức lật tung khắp Cừu trang, cho đến khi nàng bình yên xuất hiện mới thôi.

“Ta đang tự mình làm việc?” Hắn lườm nàng một cái, cúi đầu tiếp tục thẩm duyệt báo cáo tình hình nông thu (thu hoạch nông sản) do Tuần phủ Xuyên Cũng vừa mang tới.

“Chàng đã đang làm việc, sao còn lôi kéo ta ở nơi này ngăn người cùng chàng?” Nàng bất mãn kháng nghị.

Hắn cũng không thèm để ý đến bộ dáng kháng nghị không hiệu quả của nàng, chuyên tâm thẩm duyệt báo cáo trên tay.

“Chàng!” Nàng bực bội dậm chân, cái tảng băng đáng chết này, đang ngược đãi nàng sao? Đáng ghét! Đáng ghét vô cùng!

Nhìn chằm chằm vào cái người giống như đang chuyên tâm vào công việc kia, mắt nàng nhú lại.

Hắc, lúc này không chuồn êm thì đợi đến bao giờ? Nắm chặt cơ hội, nàng nhón chân, giống như ăn trộm nhanh chóng vọt ra cạnh cửa, chỉ một bước nữa, chỉ cần xoay một bước nữa nàng sẽ được tự do ——

“Nàng phải đi đâu à?” Trong giọng nói của hắn mang theo ý tứ cảnh cáo nguy hiểm.

Mao Uy Long chán nản rút chân lại. Hắn không phải đang chuyên tâm làm việc sao? Người này có thể một lúc làm hai việc sao, hay công việc làm Thế tử gia của hắn là nghề phụ, nhìn chằm chằm nàng mới là việc chính của hắn? !

Đáng hận! Nàng hầm hầm nhìn hắn. “Ta muốn đi nhà xí!” Nàng chu mỏ, không tin là hắn không cho phép!

Nhìn chằm chằm vào ánh mắt linh hoạt của nàng, nhìn điểm sáng chớp động giữa hoạt trong mắt kia, Cừ Thường Khiêm thầm than một tiếng, có chút mềm lòng. “Đi nhanh về nhanh, không được lè mè quá lâu.” Chắc là không thể kìm nén được nữa rồi, hắn cố ý để cho nàng đi hóng mát một chút.

Nàng vừa nghe, lập tức nhếch môi cười duyên với hắn, nụ cười của nàng làm mềm hoá đường cong trên gương mặt mới vừa lạnh lùng của hắn.

Không nhịn được vui mừng như vừa được đặc xá, nàng xông đến, hôn hắn một cái kêu thật to, làm cho nụ cười của hắn càng thêm mở rộng, cơ hồ muốn thu lại cũng không được, người ta nhìn vào chắc chắn sẽ lầm tưởng rằng trời sinh hắn vốn có sẵn cười rất đáng yêu.

Nhìn nàng hưng phấn như chú chim non xông ra cửa, hắn mỉm cười buông sách vở trong tay xuống, khi bóng lưng nàng sắp biến mất, hắn khép mắt, nếp nhăn khi cười còn mờ mờ lưu lại trên mặt.

“Biểu ca?” Hi Nhi vào thư phòng đúng lúc bắt gặp được thần sắc chưa từng có của hắn, trong lòng có chút giật mình.

Biểu ca đang cười sao? Không phải nàng nhìn nhầm chứ?

Cừ Thường Khiêm mở mắt ra, nhìn về phía người vừa bước vào. Trên mặt nếp nhăn khi cười đã biến mất, vẫn là một vẻ lạnh lùng như cũ.

Nàng quả nhiên là nhìn lầm rồi.

“Chuyện gì?” Hắn nhàn nhạt hỏi, lại khép mắt.

“Ta. . . . Ta chỉ là muốn hỏi huynh, muốn xử phạt biểu tẩu thế nào?” Hi Nhi nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hắn, thử hỏi.

Con mắt đẹp đen nhánh của hắn chậm rãi mở ra. “Xử phạt cái gì?”

“Biểu tẩu thân là nữ quyến của hoàng tộc, không thể đánh phu quân, chuyện này nghe nói bác gái cũng biết, lão nhân gia rất khiếp sợ đấy.” Nếu không phải là bác gái đang bế quan (biệt lập, ở một mình) niệm Phật, chắc chắn đã sớm cho gọi nữ nhân Mao Tiểu Long kia đến trước mặt phạt thật nặng rồi.

“Có ai nói cho Người (mẹ ta) biết sao?” Hắn không vui nhàu mày.

“Chủ tử bị người khác ác ngôn (nói những lời độc ác) còn tay đấm chân đá, chuyện này toàn bộ Cừ trang đều biết, sao có thể giấu giếm Người được?” Nàng gận dữ nói. Nữ nhân này vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung), dám động thủ với biểu ca, thật đáng chết, biểu ca chắc chắn không cho phép loại chuyện như vậy xảy ra, chắc chắn sẽ trừng phạt nặng nữ nhân không biết trời cao đất dày kia!

“Bởi vì Tiểu Long gặp phải một chuyện, quá sợ hãi nên mới như thế.” Hắn vẫn giữ nguyên bộ mặt không cảm xúc.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng lập tức tò mò hỏi.

Cừ Thường Khiêm nhìn nàng một cái. “Không phải chuyện của ngươi.” Hắn cứng nhắc với nàng, dường như là mất hứng với sự hiếu kỳ dư thừa của nàng.

Mặt Hi Nhi ửng đỏ, càng gận hơn. “Nhưng biểu tẩu vi phạm chuẩn mực, làm nhục hoàng thân, huynh không tức giận chuyện đó sao?”

Hắn lạnh nhạt liếc nàng một cái. “Đây là chuyện giữa phu thê chúng ta, liên quan gì đến người ngoài? Vi phạm chuẩn mực cái gì?” Hắn khinh thường hừ lạnh.

Mặt nàng nóng lên, nàng cảm thấy hình như biểu ca đang trách nàng nhiều chuyện, nàng không tin biểu ca sẽ mặc cho một nữ nhân ở trước mặt hắn la lối om sòm, hôm nay nàng đến tìm hắn để chứng thực thật giả của chuyện này, thật không ngờ hắn càng bảo vệ nữ nhân kia nhiều như vậy, phần hận (phần nộ + uất hận) trong lòng thoáng chốc bùng lên. “Biểu ca, chẳng lẽ huynh thật sự không hề hối hận vì đã cưới một cô nương hoàn toàn không tương xứng với huynh như vậy sao?” Nàng không nhịn được hỏi.

Ánh mắt hắn vắng lặng, bình tĩnh quan sát nàng, khiến tim nàng đập rộn lên, cả người không được tự nhiên. “Hi Nhi, người nghe đây, Tiểu Long là vợ của ta, người là biểu muội của ta, thân phận của các người đã định, điều này cả đời không thể thay đổi, nếu muốn thay đổi, trừ phi có người chết!” Hắn nói xong lời ác độc, hi vọng nàng bỏ đi ảo mộng, đừng lãng phí tâm tư vì hắn nữa.

Nàng cắn môi vô cùng tức giận. “Biểu ca, huynh” Hắn vẫn biết lòng của nàng, lại làm như không thấy, giờ phút này còn nói những lời này với nàng, nàng không cam lòng, nàng không tin hắn thật sự động lòng với Mao Tiểu Long!

“Thế tử gia, không xong!” Lý Văn đột nhiên mặt trắng bệch vọt vào thư phòng, trên mặt thấy rõ sự hốt hoảng.

“Chuyện gì?” Hắn hé miệng.

“Không xong, Thế tử phi ——”

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

“Nàng làm sao?” Cừ Thường Khiêm đột nhiên đứng dậy, vội hỏi.

“Thế tử phi, người, người trúng độc!” Lý Văn lấy hơi, rốt cuộc nói ra.

“Cái gì?” Khuôn mặt đẹp tựa thần linh của hắn lúc này tàn bạo (tàn nhẫn hung ác) giống như ác ma.

Bọn họ dám? !

Hắn tỉnh táo, hắn lạnh lùng, hắn lãnh khốc, đây là tính tình của hắn. Từ trước đến nay, tất cả những điều mọi người thấy đều là sự máu lạnh tuyệt tình của hắn (gốc: lãnh tuyệt = lãnh huyết tuyệt tình), nội tâm kịch liệt, nóng bỏng như lửa của hắn, thủy chung son sắc của hắn không ai có thể nhìn thấu, nhưng giờ phút này, bộ mặt không muốn người biết này đã bộc lộ trước mắt tất cả mọi người, chỉ vì nữ nhân của hắn bị trúng kịch độc, tất cả thầy thuốc đều bó tay hết cách.

“Người nói cái gì? Có giỏi nói lại một lần nữa xem!” Cừ Thường Khiêm sát ý (ý muốn giết người) nồng đậm, giống như La Sát đầm máu gào thét với đám đại phu (thầy thuốc).

Lửa giận của hắn bùng phát từ lúc đại phu nói cho hắn biết Thế tử phi trúng độc quá nặng, thuốc dùng không có hiệu quả, hoàn toàn không khống chế được.

“Khỏi. Khỏi bẩm Thế tử gia, Thế tử phi trúng một loại kịch độc truyền thống của Lê quốc, loại độc này đến nay không có người nào có thể giải, sáu người chúng tôi không ai có thuốc giải độc, thật sự không thể làm gì được.” Tay của người đại phu già run kêu một cái, không thể không mở miệng nhắc lại.

Hắn là đệ nhất danh y Xuyên Cầm (thầy thuốc nổi tiếng giỏi nhất Xuyên Cầm), chuyên chữa trị bệnh cho các quý tộc, lần này Thế tử phi trúng độc bất ngờ, dĩ nhiên hắn lập tức được truyền vào trang chữa trị, vì cẩn thận, hắn còn mang theo mấy đồ đệ bên cạnh, tất cả đều là những người có chỗ đứng trong giới thầy thuốc Xuyên Cầm, nhưng cả sáu người họ không một ai có thể giải được kịch độc trên người nàng, mắt thấy sinh mạng Thế tử phi từ từ biến mất, Thế tử gia lạnh lùng lửa giận đè nén phút chốc bộc phát, một dạng hình thái mà bọn hắn chưa từng thấy trước đây, họ sợ tới mức vỡ mặt, không biết làm sao cho phải.

“Đồ vô dụng, không cứu được người, giữ các người lại có ích lợi gì!” Thanh âm hắn lạnh lẽo.

“Thế tử gia, tha mạng!” họ sợ đến mức lập tức quỳ xuống.

“Đáng chết!” Hắn điên cuồng giận dữ phát tay áo, ngay tức khắc hạ lệnh giết sạch.

“Thế tử gia, xin bớt giận!” Lý Văn ở một bên không thể không mở miệng cầu xin. Chủ tử mặc dù lạnh lùng không hiểu tình người, nhưng tuyệt đối không lạm sát kẻ vô tội, thậm chí ít khi giận dữ, nhưng lúc này chủ tử lại không giống trước đây, tựa hồ muốn đại khai sát giới (editor: mở ra thế giới giết chóc, nói đơn giản là đang muốn giết người), ngay cả hắn cũng sợ đến mức không biết phải ứng đối ra sao.

“Cầm mồm, đám người này lại dám nói những lời đại nghịch như vậy, dám nói Tiểu Long không thể cứu chữa, đã như vậy, bọn họ nên chôn theo, tất cả đều đáng chết!” Hắn cuồng bạo (cuồng nộ bạo phát) kinh người, khí lạnh xâm nhập khiến mọi người trong lòng run sợ, mấy đại phu đã sớm xui xẻo ngã trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha mạng.

Lý Văn thấy thế, không dám nhiều lời, mồ hôi lạnh chảy ròng lập tức lui qua một bên. Bất kể thế nào cũng không nghĩ tới, Thế tử phi lại khiến cho Thế tử gia lãnh tình (lạnh lùng không tình cảm) nổi cơn điên, đại khai sát giới!

Hắn đồng cảm nhìn mọi người đang run rẩy, mạng của bọn họ khó cơ hội giữ được rồi.

“Tướng. Tướng. Công.” Một thanh âm yếu đuối từ trên giường phát ra.

Toàn thân Cừ Thường Khiêm cứng ngắc, trong phút chốc tâm tình sôi trào mãnh liệt, nhưng hấn nhắm mắt lại, điều hòa hô hấp, hấn nhanh chóng khống chế tâm tình nguy hiểm của mình, bước nhanh đến chiếc giường. “Tiểu Long?”

“Chàng Đang tức giận sao?” ba ngày trúng độc ngắn ngủi, hai má nàng đã lốm xuống, mất hết nguyên khí, cơ hồ mạng đã sắp tắt.

“Không có!” Hấn trở về về dứt khoát, âm thanh khàn khàn khô khốc.

“VẬY. Tại sao mọi người quý đây đấy?” Nàng ngủ mê man đã rất lâu, vừa mới miễn cưỡng mở mắt, liền nhìn thấy một nhóm người quý trước giường. Họ là ai?

“Bọn họ đều là lũ người đáng chết!” Mặt của Cừ Thường Khiêm không có một chút sắc màu ấm áp nào.

“Thế tử phi, bọn họ đều là đại phu đến chữa trị cho ngài.” Tiểu Mai ở một bên cắn răng liều mạng xen vào. Có lẽ khi Thế tử phi mở miệng còn có thể cứu được đám người kia.

Chỉ là khi Tiểu Mai vừa nói xong, nàng nhận được ánh nhìn căm tức của Cừ Thường Khiêm, thân thể nàng co rụt lại, sợ đến mức núp vội sau lưng tổng quản, nàng biết nàng đã chọc giận Thế tử gia, nàng không chết thì cũng chỉ giữ được nửa cái mạng, nàng sợ run lẩy bẩy.

“Đại phu? Tướng công ta không thể cứu được nữa sao?”

“Nói vậy, nàng sẽ không có việc gì đâu, ta cũng sẽ không cho phép nàng rời khỏi ta!” Hấn nắm tay chặt nàng, căng thẳng không ngừng tăng lên.

“Nếu đã vậy. để đám người kia đi đi, không còn việc của bọn họ nữa rồi.”

Hấn yêu thương không thôi nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt gương mặt vốn vô cùng tinh xảo của nàng, thế nhưng lúc này nó đã khô cằn, hấn lại sinh ra tức giận: “Không được?” Hấn quả quyết cự tuyệt.

“Nhưng”

“Đừng nói nhiều nữa, ảnh hưởng nguyên khí (sinh lực).” hấn xụ mặt xuống ngay lập tức, gương mặt kiên cường trở nên âm trầm hơn cả quỷ.

Giờ phút này sự tức giận của hấn cho dù là ai cũng không thể hít thở bình thường, trừ phi những người này có thể làm cho nàng cải tử hồi sinh.

Ánh mắt nàng càng thêm rệu rã, tinh thần cũng không tập trung được, càng không đủ sức cứu giúp những người sắp bị chôn theo nàng kia.”. Tướng công, ta đang khóc à. Ta cảm giác khóe mắt ẩm ướt?”

“Đừng vậy, đừng khóc, không sao đâu.” Hấn xanh cả mặt, đôi tay phát run lau đi vết máu trên khóe mắt nàng, lòng hấn đầy kinh sợ.

Mọi người kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai dám nhiều lời.

Cừ Thường Khiêm che giấu che giấu thật kỹ sự sợ hãi đang muốn sụp đổ trong lòng. Lần đầu tiên trong đời hấn cảm thấy sợ hãi, hấn có thể trầm mặc đối diện với tất cả, nhưng hiện tại hấn không thể tỉnh táo đối mặt với sự thật là nàng sắp biến mất trên thế gian này mãi mãi, cho đến bây giờ, hấn không còn hoài nghi tình cảm của hấn dành cho nha đầu này nữa, hấn tại sao vẫn không có cách nào để buông tay, hấn không thể buông tay được.

Trái tim không nghe lời co rút mãnh liệt hơn, khiến hấn cảm thấy hít thở không thông, hấn càng hận hơn khi hấn không thể cứu được cho nàng!

“Chàng chàng cũng trúng độc sao? Tại sao. Mặt của chàng cũng tái nhợt. như thế? Lại còn. Đồ mờ hồ?” Nàng nỗ lực nhìn hấn.

“Ta. Có sao? Nàng nhầm rồi.” Cổ họng của hấn khô khốc cơ hồ không thốt nên lời.

“Vậy sao. Khụ khụ. Ta nên ngủ thêm một chút thì tốt hơn. Có phải không?” Nàng yếu đuối cười, khóe miệng lại trào ra một chút đồ tươi.

Cừ Thường Khiêm lạnh cả sống lưng, hấn lên giúp nàng lau đi vết máu. “Ừ, ngủ đi, khi tỉnh lại độc trên người nàng sẽ hết.” Hấn nuốt khan khó khăn nói.

“Tốt.” Lời còn chưa nói hết, nàng đã mê man thiếp đi.

Hấn nắm chặt tay nàng, trong lòng lại không ngừng hoảng sợ, thật lâu không ngẩng đầu, càng không nói một câu, mọi người lặng im, không dám thở mạnh, chỉ sợ phát ra một thanh âm nhỏ thì họ sẽ trở thành những thi thể đầu tiên bị chôn theo.

“Đại phu, ta hỏi lại một lần nữa, Tiểu Long thật sự không thể cứu?”

“Này. Nàng đã thất khướt chảy máu (bảy lỗ: hai tai, hai lỗ mũi, hai mắt, miệng), e rằng không qua nổi hai ngày nữa.” Lão đại phu thanh âm run run vừa nói xong, mọi người kinh ngạc thở hắt. Lão đại phu này không muốn sống nữa sao, lúc này còn giám nói thật?

Chỉ thấy lão đại phu về mặt già nua run rẩy, thực ra hấn cũng muốn nói dối, nhưng chuyện này căn bản không lừa gạt được, bởi vì Thế tử phi đã xuất

hiện dấu hiệu tử vong, thực sự chống đỡ không được bao lâu, đến lúc đó thêm một cái tội nói láo kết quả sẽ thảm hại hơn, nên đành phải nói thật.

“Hai ngày?” Con người âm trầm nhiễm một tầng khí lạnh.

Mọi người rợn cả tóc gáy, hàm răng run rẩy va vào nhau như muốn phát ra tiếng.

Cừu Thường Khiêm lần nữa ngẩng đầu lên, như cột băng lạnh lẽo. “Tổng quản!”

“Có nô tài.” Thanh âm của Lý Văn có chút run rẩy.

“Trừ lão đại phu, tất cả những kẻ vô dụng này mang chém hết cho ta!”

“A!” Mọi người vừa nghe, toàn bộ gào khóc thành tiếng, người trên giường còn chưa chết, những người chôn theo đã sẵn sàng chờ nàng.

Vương phi nghe chuyện chạy tới cũng không dám tin đứa con trai lạnh lùng của nàng lại vì một nữ nhân trên giường, trở thành Diêm Vương đầm máu, còn Hi Nhi vô cùng hoảng sợ.

Đây không phải biểu ca mà nàng biết, hắn sẽ không vì một nữ nhân mà điên cuồng đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Cẩn thận mấy cũng có lúc sơ xuất! Hắn cho rằng sẽ không ai có cơ hội thương tổn nàng trước mặt hắn, nhưng hắn đã sai rồi! Cừu Thường Khiêm rơi vào nỗi sợ mà trước nay chưa từng có. Hắn phải ngăn cản lại, dốc toàn lực ngăn cản! Chỉ là, trước lúc ngăn cản kịptrước khi nàng biến mất, hắn còn có thể là hắn nữa không?

“Tướng công. Ta biết rồi, ta sắp chết rồi.” Ba canh giờ sau, Mao Uy Long đột nhiên tỉnh lại.

“Không cho nói bậy!” Hắn vẫn nắm lấy tay nàng một tác cũng không rời, nghe lời này của nàng, hắn không khỏi tức giận nghẹn ngào.

“. Là nói bậy sao? Tại sao ta cảm giác thân thể càng ngày càng nặng. Người cũng càng ngày càng cảm thấy không khỏe?” Hiện tại nàng muốn mở mắt cũng phải cố hết sức, nhưng nàng muốn nhìn hắn, mắt không thể đóng lại như thế này được.

“Đó là bởi vì nàng uống thuốc, một lát nữa sẽ cảm thấy dễ chịu.” Hắn nói dối, trên môi không có nổi một nụ cười.

“Đó. Ngộ nhớ. Ta là nói ngộ nhớ. Ta thật sự chết đi rồi. Chẳng lẽ sẽ cưới Thế tử phi khác sao?” Nàng như muốn tắt thở, gương mặt lại không cam lòng.

Hắn bắt đầu dĩ cười, đây mới chính là nàng, không phải sao? “Đúng vậy, cho nên nàng không thể chết.” Hắn kích nàng.

“Dày, ta biết ngay cái người chồng bạc tình này. Chẳng yên tâm. Ta sẽ không cho chàng có cơ hội cưới người khác!” Gương mặt trắng bệch của nàng nghiêm lại, kích động hươu nhảy đầm trên không trung, nàng nghĩ mình còn có sức để vùng tay, kết quả là giống như ruồi muỗi vỗ cánh, rất mềm yếu vô lực.

“Được, nàng đừng kích động, ta sẽ không cưới.” Không thể để nàng tức giận, hắn nắm lấy bàn tay đang vô lực vùng lên của nàng, nhỏ giọng cam kết.

“Thật?”

“Thật.”

“Vậy hiện tại chàng cũng không được thừa lúc ta đang bệnh. nhân cơ hội cưới vợ bé!” ánh mắt nàng mê ly nhìn Hi Nhi đang đứng sau lưng nam nhân của mình. Nha đầu này luôn nhìn chằm chằm nam nhân của nàng, nếu như nàng không có ở đây, không biết nàng ta sẽ làm ra chuyện gì?

Ghen? Hắn lại cảm thán một tiếng. “Sẽ không ——”

“Không bằng. Để đề phòng, chàng đuổi hết tất cả những cô nương trẻ tuổi trong Cừu trang đi thật xa. Nếu không, ta nhất định không yên lòng. Bệnh e rằng sẽ không thể tốt lên được, khụ khụ.” Dù nàng đang trong con nguy kịch, con người quý quái (quý linh tinh) vẫn còn chột lóe, cự nhiên nhân cơ hội uy hiếp.

“Được.” Hấn không chậm trễ nhanh chóng đồng ý.

“Biểu ca, nàng ta đã sắp phát độc mất mạng rồi, huynh cư nhiên đồng ý yêu cầu vô lý đó của nàng ta? Bản thân huynh là mạch sống của hoàng tộc, sao có thể không kéo dài hương hỏa? Biểu tẩu trúng độc điên rồi, huynh cũng không thể giống như nàng ta!” Hi Nhi lập tức tức giận nói. Nha đầu này muốn xua đuổi nàng, người đã muốn chết, còn muốn tác quái!

“Câm mồm!” Hấn lạnh lẽo giận dữ nạt nỏ. Nàng ta dám ở trước mặt Tiểu Long nói ra chuyện nàng sắp phát độc mất mạng, không thể tha thứ được!

“Nhưng sẽ phải ——”

“Còn không im miệng!” Hấn cuồng nộ. “Tổng quản, không nghe thấy ta đồng ý với Tiểu Long điều gì sao? Đuổi tất cả nữ thân quyến chưa lập gia đình ở trong trang ra khỏi phủ, một người cũng không cho phép lưu lại!”

“Dạ, nô tài lĩnh mệnh.” Lý Văn về mặt đau khổ chuẩn bị đi làm chuyện chủ tử giao phó.

“Biểu ca, huynh điên rồi, huynh thật sự làm như vậy?!” Hi Nhi khiếp sợ không tin.

Hấn lạnh lùng nhìn nàng. “Ngươi cũng nên rời đi.” Hấn đối với nàng ta cũng hạ lệnh đuổi khách.

“Ta? Ngay cả ta huynh cũng đuổi? !” Nàng ta ngạc nhiên.

“Ngươi Không phải cũng là nữ quyến chưa lập gia đình sao?” Thật đúng là Mao Uy Long khí tức đã sắp đứt đoạn, nàng dường như vẫn không biết mình thật sự sắp tan thành mây khói, còn có ý tứ muốn trừ đi tình địch chướng mắt.

“Ngươi! nữ nhân độc ác này, là ngươi khiến biểu ca biến thành Diêm vương tàn khốc, chỉ vì ngươi, biểu ca đã tàn sát mấy đại phu, bây giờ đến cả ta ngươi cũng không bỏ qua, đồ yêu nữ này, mê hoặc biểu ca, khiến huynh ấy trở thành Diêm La Vương người người sợ hãi, ngươi đáng chết, ngươi tại sao không chết sớm một chút? Đừng kéo dài cái hơi tàn tiếp tục hại chết mọi người nữa!”

Sắc mặt Mao Uy Long trong nháy mắt lại thêm một tầng trắng. Tướng công, nàng ấy nói. Là thật sao? Chẳng vì ta mà giết không ít người?” Tại sao nàng cái gì cũng không biết?

Con mắt đầy tội tẩm hàm chứa bèn nhọn của hấn đưa mắt liếc một cái, trong nháy mắt, Mao Uy Long như nhìn thấy ác ma chuyển thế, bởi vì phu quân của chính mình bỗng chốc trở nên dữ tợn đáng sợ .

“Không cứu sống được nàng, những người đó đều đáng chết!”

“Không cứu được ta?!” Nàng vô cùng kinh ngạc, một hơi cơ hồ không phát ra được.

“Tiểu Long.” Thấy nàng như thế, hấn buồn bực vì bản thân lỡ lời

“Ta thật sự sẽ. Chết? Ta nhớ ra rồi. chàng giết những đại phu kia.” Nàng khiếp sợ nhớ tới cảnh tượng lần trước lúc nàng tỉnh lại, hấn thật sự vì nàng mà giết người rồi!

Hấn bị điên rồi hay sao?

“Không cho chết, ta không cho nàng chết, nếu như nàng không thể sống, ta sẽ giết sạch tất cả đại phu ở Xuyên Củng!” Hấn phần nộ cực điểm.

“Ừ.” Nàng nôn một tiếng, nôn ra một hóp máu đen.

“Tiểu Long!” Hấn ôm nàng, mặt biến sắc.

Nàng ánh mắt bắt đầu tan rã. Đừng giết người vì ta nữa. Hi Nhi nói không sai, ta là yêu nữ, khiến chàng trở nên tàn bạo như thế.”

“Nói vậy, chuyện không liên quan tới nàng, nàng đừng tự trách, ta không giết người nữa là được, nàng tỉnh lại đi, ta không cho phép nàng rời khỏi ta!” Cừ Thường Khiêm không che giấu được sự luống cuống trong mắt.

“Tướng công. Ta chưa từng nghĩ mình thực sự sẽ hồng nhan bạc mệnh, đã như vậy. Ta còn có một chuyện muốn nói với chàng.” Nàng sinh mệnh mong manh như sợi tơ, lúc này nàng tin mình sẽ không sống được bao lâu.

“Nàng.” Nắm chặt tay của nàng cơ thể không ngừng phát run.

“Chỉ là.trước khi ta nói chuyện này cho chàng biết. Ta muốn hỏi chàng. Chàng yêu thích ta sao?” Nàng miễn cưỡng ngẩng đầu, chống lại con ngươi chứa đầy nguy hiểm của hấn.

“Ừ.” Hấn gật đầu, không tiếp tục cố chấp nữa, hấn thừa nhận mình yêu nàng hơn cả sinh mạng của bản thân.

Nàng cảm động rơi lệ, cái tên quỷ chết tiệt này rốt cuộc cũng thừa nhận là hấn yêu nàng, đáng tiếc, biểu lộ quá muộn, nàng sắp hương tiêu ngọc vẫn rồi, ô ô.

“Ta thu lại yêu cầu vừa rồi, chàng có thể cưới Tần Phi. Khụ khụ.” Nàng không biết là mình sắp chết, nên mới đưa ra yêu cầu không hợp tình người như thế, không nghĩ tới hán đồng ý, nam nhân này vì nàng thật sự không phân biệt phải trái, hán giận chó đánh mèo vì nàng mà giết người, nàng thật là có lỗi.

“Đừng nói nữa, trừ nàng ra ai ta cũng không cần!” Hán quả quyết cự tuyệt.

Nàng không ngừng lệ rơi, hiện tại nàng mới phát hiện, người đàn ông lạnh lùng này thật ra rất chung tình, một khi hán đã yêu. Ha ha, nàng quá may mắn! Hán cũng yêu nàng.

“Nhưng. Ta có một chuyện gạt chàng. Nhưng cũng không còn quan trọng nữa. Khụ khụ. Bởi vì ta sẽ chết.”

“Nàng đang nói cái gì vậy?”

“Ta. Thật ra thì. Không phải.” Nàng đột nhiên điên cuồng ho ra một hộp máu đen, máu vương khắp người hán.

“Tiểu Long!” máu hán đảo ngược, nhịp tim cơ hồ dừng lại.

“Ta không phải ——” lời nói chưa hết, nàng đã khép mắt, không thể nói tiếp.

Mắt Cừu Thường Khiêm vẫn lên tia máu, vẻ mặt cuồng loạn, oán giận tích lũy ở trong lòng càng ngày càng lớn, hán rút cuộc không kiềm chế được cơn bạo phát, mọi người vô cùng hoảng sợ tổng cửa xông ra, ai ai cũng sợ chậm một bước thì họ sẽ thành một đám vong hồn.

“Huynh rút cuộc cũng khôi phục nhân khí (ý là khôi phục tính người).” Trong đại sảnh, Trầm Thanh giọng điệu châm chọc, cười nói.

Không nghĩ tới trước đây, con người này tính tình lạnh lẽo không có tính người, nhưng lúc này, hán cảm thấy con người này có thể khôi phục lại cái thần thái lạnh lẽo đó, quả thật có thể khiến cả nước vui mừng.

Bởi vì lạnh còn tốt hơn, theo tổng thể thì lạnh lùng so với tàn nhẫn còn tốt hơn nhiều!

Cái vẻ mặt điên cuồng của người này thật sự rất đáng sợ, nhớ tới khi hán vừa chạy tới nơi thì con người này đã phá hỏng một tòa lâu, tay cầm kiếm, Lục Thân Bất Nhận (mất hết tính người: bố, mẹ, anh, em, vợ con đều không nhận), ai cũng không ngăn được, cũng không dám ngăn, ngay cả Hi Nhi ở gần hán thiếu chút nữa cũng mất mạng, trở thành oan hồn dưới một đao của hán, may thay hán đã định thần kịp lúc, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Chuyện này ngay cả hoàng thượng cũng bị kinh động, nếu không phải do hán hết sức ngăn trở, ắt hẳn hoàng thượng đã sớm thân chinh ngự giá chạy tới tận đây xem rõ nguyên do sự tình.

“Ừ.” Cừu Thường Khiêm một khi khôi phục bình thường chính là đáng vẻ lạnh lùng đáng ghét thường ngày, nhưng lần này sự trở lại của hán không phải là sự tức giận mà là nụ cười vui mừng.

“Đây, ta cứu huynh một mạng, sao ngay cả một câu cảm ơn cũng không có?” Hán bất mãn kháng nghị.

“Huynh?”

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Lâm Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

“Đương nhiên chính là huynh, nếu như Mao Tiểu Long chết rồi, người như huynh có thể tiếp tục sống sao?” Hán liếc về hướng người bạn tốt, gương mặt cười nhạo. Người này căn bản đã trở thành một người mang mạng phụ thuộc thế tử rồi (sinh mệnh phụ thuộc vào người vợ), mất đi lão bà liền mất luôn tâm tính, sớm muộn gì cũng xuống hoàng tuyền báo danh thôi.

Thật là khiến cho người ta một phen kinh ngạc, khối băng vạn năm lại có thể vì sự sống chết của một nữ nhân mà tan biến, thật là làm cho hán mở rộng tầm mắt, con người này không yêu thì thôi, một khi đã yêu lại sâu đậm điên cuồng như thế, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Trầm Thanh phẩy tay, vẫn như cũ không cách nào hiểu nổi cái gọi là tình yêu.

Cừu Thường Khiêm hôn hờ tiếp nhận sự chế nhạo của hán, bởi vì sự thật chính là vậy, hán không muốn làm cái việc giải thích vô vị. “Tóm lại, cảm ơn người cứu Tiểu Long.” Hán chân thành nói.

Ngày đó nếu không phải Trạh Thanh trong cunđ kíp thời tìm đợc thuốc giải đưa tới, Tiều Long đã phát đợc mà chết, còn hấnchắc nghĩ cđng có thể thực sự sẽ bị thất tâm phong (phát điên), giết người rồi sau đó tự sát.

Thật ra thì bản thân hấn cũng không nghĩ đến việc mình sẽ mất không chế như thế.

“Hừ, như thế còn đợc.” Trạh Thanh hừ một tiếng. “Đúng rồi, hoàng thượng biết huynh vi phạm kế hoạch của người, người không vui, người muốn huynh tự mình sớm giải quyết chuyện này.”

“Ta hiểu rõ, ta sẽ ngăn cản, không ai có thể tổn thương Tiều Long một lần nữa.” Cừ Thường Khiêm vang vang nói.

“Nhưng cái chết của nàng vốn là kế hoạch chính của chúng ta, huynh nhất định bảo vệ nàng, sẽ chỉ rước lấy mầm tại họa lớn hơn.”

“Không sai, mới đầu là như thế, ta vốn là muốn chờ nàng hoàn thành sứ mạng rồi sẽ dâng mạng của nàng lên, nhưng đến hôm nay dù cho thiên hạ có đại loạn, ta nhất quyết muốn bảo vệ nàng thật chu toàn!”

“Ai, cái này không cần huynh nói, ta cũng biết rõ rồi.” Sau khi trải qua chuyện trúng độc này, thử hỏi còn ai dám hoài nghi quyết tâm bảo vệ vợ của huynh. “Vậy chuyện này huynh định làm như thế nào?”

“Trước tiên cần điều tra ra Tiều Long trúng độc như thế nào, là ai đã xuống tay?”

“Còn phải hỏi sao, độc này đến từ nước Lê, trừ hấn ra thì còn có ai?” Cũng may là hoàng thượng có dự kiến trước, đã sớm sai người điều tra lai lịch nước Lê, dĩ nhiên cũng bao gồm cả việc luyện độc đợc và giải đợc của nước Lê, nhờ như thế, trong cunđ mới có thuốc giải, hấn mới có thể đứng lúc đưa tới cứu mạng Mao Tiều Long.

“Nói rất đúng, nhưng hấn nhất định sẽ không tự mình động thủ, bên trong trang nhất định có tai mắt của hấn, mới có thể xuống tay ngay trên địa bàn của ta!”

“Cũng đúng, cho nên huynh tính bắt đợc nội gián trước rồi tính tiếp?”

“Không sai, ta không thể không giết kẻ này.” Cừ Thường Khiêm cắn răng nghiêng lợi nói.

Khỏe miệng Trạh Thanh run lên, nói đi nói lại, người này muốn báo thù riêng trước “Tùy huynh xem xét rồi làm, chỉ là, lần này không thành công, hấn có thể sẽ ra tay lần nữa, Tiều Long lần này tìm đợc đường sống trong gang tấc, lần sau có thể may mắn như thế nữa hay không cũng rất khó nói, hơn nữa nếu nàng không chết, kế hoạch của chúng ta cũng sẽ thất bại.”

Gương mặt của Cừ Thường Khiêm nhất thời trầm xuống.

“Khiêm nhi, con không thể để lại vì nữ nhân mà hỏng việc.” Vương phi Phiền Nhiên tới (giá lâm).

“Mẹ, người biết rồi?” Cừ Thường Khiêm kinh ngạc.

“Không sai, ta biết rất rõ!” Bà đã nhận đợc mật chỉ của Thái hậu, bà biết thì ra nàng dâu này đang cất giấu một bí mật lớn, con trai lấy nha đầu này quả nhiên là có mục đích, thật không ngờ hấn vừa gặp nha đầu này liền bị chi phối hoàn toàn, chuyện lần này khó có thể thành công. “Hừ, con thích nha đầu này, mẹ không có ý kiến, nhưng sự việc trọng đại, con phải xử lý thật cẩn thận, khi quan trọng không thể bận tâm tư tình nhi nữ, đại sự là trọng yếu, con hiểu chưa?”

“Không ai đợc làm tổn thương Tiều Long nữa!” Hấn nhắc lại.

Vương phi nắm chặt vạt áo trước. “Nhưng cha con, ông ta.”

“Ông ấy sẽ không đợc như ý!” Hấn quả quyết nói.

“Nhưng ông ta sẽ không bỏ qua .” Bà tràn đầy lo lắng.

“Vậy thì người cha đó đừng trách con nặng tay.” Hấn nhẹ nhàng nói xong, trong lòng bà không khỏi run sợ.

Lúc này, ở ngoài cửa Hi Nhi lộ ra nụ cười, lặng lẽ rời đi.

Thì ra Mao Tiều Long nguyên lai chính là người đáng chết, nếu đã như vậy, thì càng không nên để cho nàng ta sống thêm nữa.

Mao Uy Long vô cùng nhàm chán nằm trên giường, đang định thừa dịp tướng công cùng cái tên chuyên rình trộm kia ở tiền sảnh ôn chuyện với nhau thì kéo Tiều Mai chuồn êm ra vườn hoa hóng gió vui đùa một chút, nàng bỗng phát hiện ra một người đàn ông đứng trước giường nàng.

“Vinh Phú? Tại sao lại là ngươi?”

Nàng đã nhiều ngày không thấy Vinh Phú, vì thời gian trước nàng lo lắng, nàng sợ rằng tướng công tra ra người có cảm tình với nàng là Vinh Phú, nên cố ý giữ khoảng cách với hắn, để tránh việc hắn gặp nạn, nhưng lúc này hắn lại đột nhiên xuất hiện trước giường nàng?

“Nô tài đang đốn củi, đầu bếp muốn nô tài đưa chén thuốc này cho ngài, bởi vì không thấy bóng dáng của Tiểu Mai, nên nô tài tự mình mang vào, kính xin Thế tử phi chớ kinh ngạc.” Vinh Phú mặc một thân áo thô mỏng, bắp thịt đẹp trắng kiện, cách tay cơ bắp cần thận bung một chén thuốc nhỏ nhỏ, bộ dáng cười có chút gì đó không hài hòa.

“À, Tiểu Mai đi giúp ta trộm gà rán.” Nàng thu miệng, ghé đầu nhìn thấy trong tay hắn cái thứ đen sẫm như quạ, chân mày chột nhú. “Còn uống. . . , ta đã uống liền bảy ngày rồi, nhìn cái thứ này liền muốn nôn, ngươi làm ơn thương xót giùm ta, thừa dịp Tiểu Mai không có ở đây, không ai biết, mau mau đem chén thuốc bụng xuống đi!”

“Như vậy sao được? Nếu để Thế tử gia biết, nô tài sẽ không toàn mạng.” khối cơ trên cánh tay hắn tựa hồ giật giật hai cái!.

Nàng mắt chớp chớp, miệng đắng lưỡi khô. Ai, kể từ khi nàng trúng độc nằm đó, ít nhất đã mấy ngày không được hưởng mùi nam nhân, lúc này nhìn thấy nam nhân nên mới động tình. Không biết mấy đêm đó tướng công luôn ở bên cạnh coi chừng nàng, liệu có có cảm giác đói khát giống nàng không? Tội nay phải thử một chút mới được.

Đang nghĩ đến chuyện mập mờ, lại thấy ánh mắt cùng bộ mặt tò mò của Vinh Phú đang nhìn, nhất thời hai má đỏ lên, tạm thời thu lại suy nghĩ, Mao Uy Long xin lỗi nói: “Ai nha, chúng ta đều không nói sẽ không ai biết! Ngươi giúp đỡ ta, bụng thuốc đi đi?” Nàng thuyết phục, thật sự nàng không muốn uống thứ thuốc ghê tởm này nữa, huống chi trong đầu nàng hiện tại chỉ đây suy nghĩ muốn tội nay phải như thế nào “Rã băng”, làm sao hấp dẫn cái khối băng đó, để cho hắn tan mềm thành nước sau đó lại nhiệt tình như lửa.

“Nhưng độc trên người ngài ——” hắn đến gần nàng một bước, nhổ ra bắp thịt tựa hồ gần ngay trước mắt.

Mao Uy Long lập tức quyết định, tội nay chắc chắn không thể không hòa tan khối băng kia, sẽ không cho hắn lấy có thân thể nàng chưa khỏi phục, cự tuyệt sinh hoạt vợ chồng. “Độc trong cơ thể ta đã sớm không còn, hiện tại ta uống chỉ là thuốc bổ, không phải thuốc giải ——”

“Dù là thuốc bổ, cũng là thuốc bổ trên quý do nội viện hoàng cung đưa tới, cũng chỉ có Thế tử gia mới đem trên bảo quý hiếm này bồi dưỡng cho người.” Hi Nhi cùng Tiểu Xuân mang theo vẻ mặt tự đắc suy tính xấu xa bước vào phòng.

Mao Uy Long bĩu môi, nhìn thấy bọn họ nàng không thoải mái lắm. Hi nhi này không biết bắt đầu từ lúc nào đã không còn bộ dáng giả vờ như ngày trước, những lúc chỉ có hai người bọn họ cùng nhau, họ giống như tình địch tỷ thí, rất rõ ràng, biểu muội này luôn mơ ước biểu ca, tính cướp đoạt vị trí biểu tẩu này của nàng, lòng dạ Tư Mã Chiêu* quả thật muốn giấu cũng không giấu được.

(* Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mậu nhìn thấy đại tướng quân Tư mã Chiêu nắm hết quyền bính, làm việc hống hách bá đạo thì nhịn không được. Một hôm, ông ta cho triệu tập Vương Kinh và ba vị đại thần khác vào trong cung, rất tức giận, nói:

- “Đã tâm của Tư mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta. Hôm nay, ta và các người đi thảo phạt hắn”.

Các đại thần đều khuyên ông ta nên nhẫn nại, không nên lao vào đại họa, nhưng Tào Mậu không nghe bèn đi tập hợp cấm vệ quân và lính hầu cùng thái giám quan lại đánh từ trong cung đánh ra. Nào ngờ, có người đi báo tin này cho Tư mã Chiêu, kết quả, Tào Mậu bị đâm ngay ngực rơi xuống ngựa mà chết, điều này càng khiến đã tâm lâm phản của Tư mã Chiêu càng thêm rõ ràng.

(Tam quốc chí)).

Thật ảo não! Ban đầu lúc nàng phát độc không Nhất Cổ Tác Khí (nhất nhất đồng tâm) đuổi Hi Nhi đi luôn nhì, nên lúc này sự xuất hiện của nàng ta làm ngựa mất năng quá. “Tướng công thương yêu thế tử, đưa trên bảo cung đình cho người “Ái thê” này tắm bổ, sao gọi là lãng phí?” Nàng không khách khí đáp lại, còn đặc biệt cường điệu hai chữ “Ái thê”, khiến Hi Nhi giận cắn răng nghiêng lợi.

“Hừ, ngươi cứ tạm thời đắc ý đi, người “Ái thê” như ngươi sẽ nhận lấy một kết cục rất bi thảm, bi thảm đến mức vượt ngoài sự tưởng tượng của ngươi, không lâu nữa đâu!” Hi nhi ác độc trừng mắt.

“Ngươi có ý gì?” Nàng đột nhiên kinh hãi.

“chính là ngươi ——” Tiểu Xuân đang muốn tiếp lời, nhìn thấy chủ tử đi vào, đột nhiên ngừng nói.

Cừu Thường Khiêm vừa vào phòng liền tự nhiên ôm lấy thế tử, thần thái rất cung chiều, nhưng khóe mắt hắn nhìn thấy một người đàn ông khác, sắc mặt trầm xuống. “Ngươi là ai?” Hắn trực tiếp hỏi.

“Nô tài. Là Vinh Phú.” Vinh Phú vội vàng tiến lên nói, thanh âm run run.

Cho dù là một nam nhân thì khi nhìn thấy bộ dáng cùng khí thế kia của hắn, cũng sẽ không khỏi ngợp ngừng.

Mao Uy Long có chút kinh ngạc, khâm phục khí thế không giận mà uy này của phu quân mình.

Đề ngày khác nàng cũng luyện một chút, thử một chút xem làm cách nào mới có thể làm cho người khác chỉ nhìn thôi đã sợ, không dám lơ đãng, nếu

được như vậy thì thật là tốt.

“Vinh Phú? Người ở đây làm gì?” Hấn hiển nhiên rất không vui trong phòng nàng xuất hiện một nam nhân.

“Hấn đưa thuốc cho ta.” Mao Uy Long vội vàng thay hấn giải vây. Thiếu chút nữa quên mất nam nhân này của nàng có sức ghen tuông không nhỏ. Một khi không vui, chỉ sợ lại có án mạng.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Cừu Thường Khiêm hừ lạnh một tiếng, nhìn Vinh Phú một cái, lại liếc mắt nhìn chén thuốc. “Đi ra ngoài!” Hai chữ này thốt ra, lạnh lùng bén nhọn.

“Dạ” Vinh Phú sợ hãi đến mức muốn tiêu chảy mà chảy không ra, vội vàng rút cổ chạy mất.

“Tổng quản.” Đợi sau khi hấn đi, Cừu Thường Khiêm thấp giọng kêu người ngoài cửa.

“Dạ có.” Lý Văn nhanh chóng đáp lời.

“Đi.” Hấn phun ra một chữ.

“Vâng” người Lý Văn đã biến mất.

“Cái này, tướng công, chàng không phải sẽ lại.”

“Mọi việc cũng phải có chứng cứ, phải không? Tổng quản đi tìm chứng cứ.” nụ cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

“.” Nàng nói không ra lời, người này thật là kinh khủng!

“Các người mới vừa rồi đang nói chuyện gì?” Hấn cuối cùng chú ý tới trong phòng còn có những người khác.

“Đúng rồi, họ mới vừa nói ——” Mao Uy Long đang muốn mở miệng, lời vừa ra đến khóe miệng liền bị cản.

“Không có gì, biểu ca, chúng ta chỉ là tán gẫu.” Hi Nhi mặt trắng bệch giành lời nói trước, nàng không thể để biểu ca biết nàng ta đã nghe lén câu chuyện của hấn cùng với Trầm Thanh, nếu không chuyện nàng muốn làm rất có thể sẽ bị bại lộ.

“Vậy sao?” Hấn vờ vện liếc nàng ta một cái. “Giờ đã tán gẫu xong chưa, người có thể đi.” Hấn lạnh nhạt mà nói, tí mi đưa những ngón tay khê vén lại mái tóc rối bời của kiều thê.

Hôm nay sự chú ý của hấn chỉ tập trung trên người thê tử, những người khác đều trở thành không khí.

Hi Nhi mặt đỏ lên, cảm giận bất bình. Tại sao nha đầu này có thể thu hút được toàn bộ sự chú ý biểu ca, tại sao?! Hừ, càng như vậy, nàng ta càng phải phá hỏng, càng muốn cướp về, biểu ca nên thuộc về nàng, nữ nhân này dám giành biểu ca của nàng thì sẽ phải trả giá đắt! “Ta đi đây, biểu tẩu người dưỡng bệnh thật tốt, ngày mai ta lại tới thăm tẩu.” Ở trước mặt Cừu Thường Khiêm, nàng thu hồi bộ dáng giương nanh múa vuốt, vô cùng nhã nhặn lịch sự cáo lui.

Tốt nhất là đừng đến! Mao Uy Long trong lòng nói thầm, ngoài miệng là cười tươi nhưng trong lòng không cười, trả lời: “Được, cảm ơn muội đã tới thăm người “Biểu tẩu” như ta!” Mùi thuốc súng đang bùng bùng vang dội.

Sắc mặt Hi Nhi xanh mét một hồi, buồn bực một tiếng, vờ vờ mặt, mang theo Tiểu Xuân phẩy áo bỏ đi. Thù này nàng sẽ báo, cứ chờ mà xem!

Hắc hắc, muốn tranh của nàng, người còn quá non lắm! Mao Uy Long nhìn nàng ta cáo lui thật buồn cười, nàng hài lòng vô cùng.

“Tiểu Long, người nói có chuyện gạt ta, là chuyện gì?” Nhớ tới thời khắc sinh tử nàng từng nói với hấn một chuyện, hấn đột nhiên nhớ ra.

“Này.” Da đầu nàng tê dại một hồi, nguy rồi, lúc ấy nàng cho là mình sắp tàn đời rồi, nên mới muốn nói sự thực cho hấn biết, thật ra thì mình không phải nương tử chính hiệu của hấn, người hấn nên cưới làm vợ là người khác, nhưng bây giờ nàng không những không chết, lại còn đang sống nhăn, lời nói thật này có thể thốt ra được sao? Nói ra liệu hấn có giận tím mặt không?

Nàng ấp úng, không biết phải làm như thế nào cho phải.

“Tiểu Long?” Hấn thúc giục nhìn nàng.

“Ta. Thật ra thì. Không phải. Chàng——”

“Không xong rồi Thế tử gia, Vương Gia tới, ngài bảo là muốn tới thăm Thế tử phi bị trúng độc, Vương phi muốn ngài nhanh chóng tới tiền sảnh.” Tiểu Mai mở hô hấp chạy tới thông báo.

“Ông ta tới?” Hấn nắm chặt hai quả đấm, bỗng nhiên đứng dậy.

“Thì sao, có gì không đúng sao?” Mao Uy Long kinh ngạc nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Tiểu Mai, cùng bộ dáng biến sắc của tướng công.

Bố chồng tới thăm nàng có cái đáng ngạc nhiên? Nhìn dáng vẻ này, hình như vị bố chồng Vương gia này thật sự không được hoan nghênh ở Cừu trang.

“Nàng không cần phải gặp ông ta, ngoan ngoãn nằm ở chỗ này, ta đi một chút sẽ quay lại.”

“Này!” Nàng liền kêu lên cũng không kịp, người kia đã biến mất.

Làm cái gì vậy? Vội vã như vậy! “Tiểu Mai, ngươi thay ta đi xem một chút, xem xem ông bố chồng này của ta rút cuộc là tới làm cái gì.” Nàng quay đầu lại vội vàng phân phó cho Tiểu Mai, Tiểu Mai lập tức lĩnh mệnh bước đi.

“Ông ta tới để giết ngươi!” Tiểu Mai vừa đi, Hi Nhi và Tiểu Xuân đã quay trở lại phòng nàng.

“Ngươi nói cái gì?” Nàng giương mắt kinh ngạc. vì sao họ lại quay lại?

“Hừ, nha đầu này còn không biết mình sắp cách ngày chết không xa!” Hi Nhi đợi một chút ở ngoài cửa, vừa thấy biểu ca rời đi, liền đi vào “Báo tang” cho nàng.

“Ta vừa mới nhặt về một mạng, ngươi ở đây nói nhăng nói cuội gì đó?”

“Chẳng lẽ ngươi chưa từng hoài nghi tại sao mình lại trúng độc?”

“Dĩ nhiên là có. Hắc, ta thật ra từng hoài nghi là ngươi rắp tâm cố ý mưu sát ta.” Mao Uy Long không khách khí.

“Ngươi!” Hi Nhi nổi đóa.

“Tiểu thư, nàng ta căn bản không biết mình chẳng qua chỉ là một quân cờ quan trọng của Thế tử gia, tùy thời mà chịu chết.” Tiểu Xuân ở một bên quạt gió thổi lửa.

“Có ý gì?” Mao Uy Long lập tức cau mày.

“Ngươi cho rằng biểu ca thật sự thích ngươi? Ta nói cho ngươi biết, hấn chỉ đang bảo vệ con mồi, chờ thời cơ thích hợp, sẽ để cho ngươi đi chịu chết!” Hi Nhi dương dương tự đắc.

“Ta nghe không hiểu các ngươi đang nói cái gì.” Mặc dù nàng nghe không hiểu, nhưng hai tay của Mao Uy Long lại bắt đầu lo lắng uốn éo xoắn chặt, không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Hi Nhi hà hê nhìn hai tay nàng tiết lộ tâm tình, lời nói kế tiếp của nàng nhất định sẽ khiến cho nàng ta không còn muốn sống nữa! “Ngươi già cho biểu ca, vốn đã được định sẵn, đây là nhiệm vụ quan trọng của biểu ca, mục đích chính là muốn ngươi chết!”

Ngực nàng cứng lại. “Nhiệm vụ?”

“Không sai, mặc dù ta không biết căn cứ nội dung, theo ta biết thì hoàng thượng cùng biểu ca là bạn tri kỷ, hội nghị thường kỳ Người sai biểu ca đi làm một nhiệm vụ khó khăn, chắc hẳn nhiệm vụ này có liên quan tới ngươi, liên quan tới mạng của ngươi!” Sắc mặt âm lãnh của Hi Nhi mang theo vẻ gay gắt.

“Cái này. Nhiệm vụ của hấn là muốn ta chết?” Mao Uy Long vuốt ngực, dù thế nào nàng cũng không tin. Hấn thích nàng, hấn chính miệng nói, hấn không phải loại người khẩu phật tâm xà, hấn sẽ không âm thầm sau lưng mưu hại nàng được.

“Đúng vậy, đây chính là nguyên nhân để ngươi trở thành Thế tử phi, nếu không chỉ bằng cái xuất thân tầm thường của ngươi có thể xứng với biểu ca sao? Chỉ cần nhiệm vụ kết thúc, biểu ca sẽ tự do, bởi vì ngươi chỉ là Thế tử phi đoán mệnh, cho nên biểu ca mới bằng lòng cưới ngươi, chỉ cần nghĩ đến việc ngươi đắc ý cho rằng biểu ca thật sự có tình cảm với ngươi, ta liền cảm thấy thật buồn cười, người nữ nhân ngu xuẩn!”

“Ngươi!” Nàng không nói nên lời, đây là thật sao? “Không, đây căn bản là ngươi đang nói bậy, ta tin tưởng tướng công sẽ không đối xử với ta như vậy!”

“Chúng ta chính tai nghe được câu chuyện của Thế tử gia cùng Trạng Nguyên Công Tử nghị sự, ngươi nói đây có thể là giả sao?” Tiểu Xuân cũng ở một bên hát phụng họa.

Mao Uy Long càng thêm kinh ngạc không thôi. “Hấn đã cứu ta nhiều lần, nếu muốn giết ta, thì tại sao phải cứu ta?” Lần trước nàng bị đuổi khỏi trang,

gặp phải bọn phi tặc là hấn chạy tới cứu giúp, lúc nàng trúng độc, hấn vì nàng gần như điên cuồng, những biểu hiện này đều là giả sao? Chỉ là vì. nhiệm vụ sao?

Hấn từng nói thích nàng. Chẳng lẽ đây cũng là giả?

Nàng không khỏi run rẩy không ngừng.

“Cứu người? Ta đoán là thời cơ để cho người chết còn chưa tới, chờ đến thời cơ thích hợp, biểu ca sẽ tự tay tiễn đưa người lên đường!” Hi Nhi tự suy đoán, nàng nhớ tới vẻ mặt biểu ca lúc kiên quyết bảo vệ nha đầu này, trong lòng càng hận hơn, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nha đầu này hả hê trước mặt nàng!

“Hấn thật sự muốn mạng của ta?” Mao Uy Long rất khó để không tin lời nói của Hi Nhi. Nàng biết chuyện bị đuổi giết trong rừng tuyệt đối không đơn giản, cộng với việc mình tự dung trúng độc, đây tất cả đều nhằm vào nàng, nhưng tại sao phải như thế? Trong lòng nàng luôn thắc mắc nhưng nàng chưa từng nói với ai, bởi vì nàng chột dạ, không dám truy cứu cho rõ ràng, không ngờ tới tất cả những điều đó đều có liên quan đến một âm mưu, phần quan trọng nhất của âm mưu chính là mạng sống của nàng?

“Biểu ca luôn trung thành với hoàng thượng, hoàng thượng muốn hấn làm gì, hấn sẽ lập tức làm chuyện đó, huống chi chỉ là mạng sống của một nữ nhân tầm thường như người!” Hi Nhi miệt sắc khinh nàng.

Trái tim Mao Uy Long bình bịch bình bịch cuồng loạn. Cứ coi như hấn cưới nàng có mục đích, ngay từ đầu hấn đã có lòng dạ xấu xa muốn giết nàng, nhưng là chẳng lẽ thời gian sống chung cùng nhau, vợ chồng một lòng, hấn đối với nàng thực không có một chút chân tình?

Nghĩ tới đêm tân hôn, hấn hỏi nàng hồi hận sao? Hấn còn nói đây là số mệnh của nàng, đừng trách hấn độc ác, những lời này lúc ấy nàng nghe không hiểu, bây giờ, nàng đã hiểu, thì ra là tất cả cung chiêu của hấn đối với nàng tất cả đều là vì. . . đau lòng. Bởi vì cuối cùng thứ hấn muốn chính là mạng sống của nàng! Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!

Một giọt nước mắt từ trên khóe nàng cuộn cuộn rơi xuống. Đúng vậy, lấy điều kiện là thân phận tầm thường của nàng, sao có thể khiến hấn yêu nàng? Lại nói hấn vốn là một con người trời giá lạnh đất đóng băng, tính khí âm tình bất định, người lạ khó gần, sao có thể dễ dàng cho nàng thân cận?

Nàng vô cùng đau lòng chìm vào tâm thức, cho đến khi Hi Nhi lần nữa hả hê cất tiếng, nàng mới đón nhận sự thật phũ phàng này.

Hấn lợi dụng nàng, hấn chỉ muốn mạng của nàng!

Một cổ tư vị chua xót xông lên ngực.

Lòng của nàng giống như bị phản bội, đã kích thâm trầm như muốn sụp đổ.

Hi Nhi cùng Tiểu Xuân nhìn bộ dáng vô cùng bị đả kích của nàng, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Mục đích của các nàng đã đạt được, tiếp theo sẽ chờ nha đầu này tự mình biết khó mà lui, nếu nàng ta còn muốn sống, nàng ta nên rút khỏi Cừu trang ngay trong đêm mới phải!

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Hấn giận không kèm chế được!

Mắt híp lại, gân xanh đột nhiên giật mạnh.

Nàng lại dám rời khỏi hấn! Nàng dám!

Oanh một tiếng, đồ giữ lại cũng thừa, giường hẹp không một bóng người, vỡ vụn tứ phía!

Hai mắt Mao Uy Long nhắm lại, một thân một mình đi về phía cánh rừng lúc trước, lần trước nàng ra đi không có cam lòng, nhưng lúc này không giống vậy, tình cảm của nàng đã không còn, lòng đau như cắt, nàng muốn rời khỏi nơi này mãi mãi.

Hấn muốn nàng chết?

Càng gần hoàng hôn, rừng núi một màu lam sương mù càng dày, suy nghĩ của nàng cũng giống con đường quanh co uốn éo trong núi kia, ẩn sâu trong cánh rừng âm u này.

Nàng một tay gạt lệ lên đường, ánh sáng không chiếu được vào trong rừng, gió lạnh thổi nhẹ nhàng.

Bỗng dưng, nàng cảm giác toàn thân dâng lên một hồi lạnh lẽo, giống như còn có ai đó ở gần đây.

Chợt ngừng đầu, nàng phát hiện một người khác đang mang về mặt muốn nổi phong ba đứng trước mặt nàng.

“A! Làm sao chàng.” Nhanh như vậy liền đuổi tới? Nàng giật mình, không khỏi sợ hãi lùi lại vài bước.

Hắn thấy thế, ánh mắt càng lạnh lùng hơn. “Tại sao rời đi?” Hắn lạnh giọng hỏi.

Mao Uy Long vừa nhìn thấy hắn, lỗ mũi đau xót, lại gào khóc lên. “Ngươi còn nói gì nữa, Hi Nhi đã nói cho ta biết, ta chỉ là một con cò trong tay ngươi, nếu còn không đi sẽ chỉ còn là cái xác!” Nàng hướng hắn oán giận gào khóc.

(Editor: Đoạn này cãi vã để ngôi là ta với ngươi nha mọi người, cãi nhau, oán muốn chết còn thiếp thiếp chàng chàng là không có của *kinh nghiệm ạ*)

Mày kiếm của hắn nhử một cái. “Ngươi không tin ta?” Mới chỉ nghe Hi Nhi nói mấy câu liền dứt khoát rời đi, nàng không tin hắn!

Nàng lại lùi một bước, cách hắn xa hơn, bởi vì nàng đã nghĩ được hơi thở nguy hiểm. “Ta. Người không đáng để tin tưởng là ta.” Nàng khe khẽ lắc đầu.

“Nói rõ đi.” Ánh mắt hắn đột nhiên trầm xuống, nghiêm túc nhìn nàng.

“Ta.” Nên nói sao? Nàng xoay người, có chút giấy giữa.

“Tiểu Long?” giọng điệu lạnh lùng sau lưng nàng âm trầm vang lên.

Nàng oán trách nhìn hắn một cái. “Muốn ta nói rõ ràng, vậy sao ngươi không nói rõ trước đi? Ban đầu vì sao lấy ta? Vài lần ta bị tập kích đó, Cửu Tử Nhất Sinh (chín phần chết một phần sống) chuyện gì đã xảy ra?” Dù bất cứ giá nào, nếu hắn muốn nàng ngã bài, vậy hai người phải cùng nói cho rõ một lần, hắn đừng mơ tưởng lừa gạt nàng một lần nữa!

“Được, ta nói, vậy ngươi nói cho ta biết trước, ngươi tính đi đâu?”

Nhìn thẳng vào con ngươi thâm thúy của hắn, nhịp tim nàng như muốn dừng vài nhịp. “Ta muốn trở lại kinh thành.” Nàng cố gắng ổn định nhịp tim, thành thật trả lời.

“Hỏi kinh?”

“Ừ, ta về Kinh Thành tìm đáp án.”

“Tìm đáp án gì?” Hắn không hiểu.

Nàng quyết nâng môi, nín thật lâu mới mở miệng nói: “Trở về tìm Thế tử phi chân chính của ngươi.”

“. Ngươi nói lại lần nữa xem!” Hắn nhìn chăm chăm nàng, chậm rãi mở miệng, sắc mặt khó coi, nhìn không ra tâm tình khác thường của hắn.

Môi đỏ mọng của Mao Uy Long nhú lại, đầu nhỏ cúi gằm xuống, đem mọi chuyện trải qua tự thuật một lần từ đầu đến cuối. “. Nói cách khác, ta không phải Thế tử phi thật, Thế tử phi thật đã chết, ngươi hiểu ý của ta không? Ta là đồ giả mạo!” Nàng rốt cuộc nói xong, cả người cũng chợt cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng hắn tại sao còn chưa có nổi giận?

“Ngươi nói là, ngươi tham hồng giá y của tân nương, nên lấy giá y ở trên người của nữ nhân đã chết không rõ nguyên nhân kia mặc lên người, sau đó bị người ta tưởng lầm là tân nương tử, bị buộc phải bãi đường?” Cửu Thường Khiêm ngẩn ngơ lặp lại một lần những lời nàng vừa nói.

“Ừ, bởi vì. Giá y đó thật sự rất đẹp! Nhưng, tân nương tử thật sự ta không biết vì sao nàng ta chết, ta không giết nàng ấy!” Nàng hoảng hốt nói, chỉ sợ hắn hiểu lầm.

Hắn lạnh lùng tiếp lời, “Nhưng ngươi mạo danh thế thân?”

Nàng cúi thấp đầu. “Thật xin lỗi.” Nàng chợt dạ không dám nhìn thẳng vào mắt của hắn.

“Tại sao nói xin lỗi?”

“Bởi vì. Ta lừa ngươi.” Ngẩng đầu lên liếc trộm hắn, nàng nghĩ rằng hắn sẽ mang theo lửa giận ngập đầy căm tức nhìn mình, nhưng khi thấy nụ cười của hắn thì nàng không khỏi ngạc nhiên. “Ngươi không tức giận?”

“Chuyện này tại sao ngươi không nói sớm?”

“Có kẻ trộm sẽ tự mình thừa nhận trộm đồ sao?” Nàng ừ ừ cúi đầu, bộ dáng như cô vợ nhỏ biết lỗi.

“Cái này còn phải nói sao?” Hấn liếc xéo nàng.

“Đó là vì kẻ trộm cũng có lúc không thể không tự thú!” Nàng tự bào chữa, người lại lúng túng.

“Nếu đã tự thú, hãy cùng ta trở về thôi.” Hấn dắt tay nàng.

“Cứ như vậy?” Nàng nhảy mắt kinh ngạc. Hấn nên tức giận chỉ trích nàng lừa gạt, giận dữ chất vấn nàng về thi thể Thế tử phi chân chính ở nơi nào chứ? Thậm chí Thậm chí ngay tại chỗ vụn gãy cổ của nàng, xem nàng như phùng giết người cướp của cần phải trị tội chứ?

Nhưng , hấn một câu cũng không có hỏi thêm, hình như hấn còn mỉm cười?

Thật là gặp quỷ rồi, người này nếu không phải là đủ âm trầm thì chính là đầu bị hỏng (ý nói bị thần kinh)!

“Cái gì mà cứ như vậy?” Hấn ngược lại nghi hoặc nhìn nàng.

Nàng hít sâu một hơi, quyết định nói lại rõ ràng, rút bàn tay nhỏ bé trong tay hấn trở về. “Nghe kỹ này, ta không phải thi tử chân chính của ngươi! Vợ của ngươi đã chết, ta là đồ giả mạo, ngươi còn muốn ta trở về làm gì?” Nàng cơ hồ rống lên.

Lần này hấn nên hiểu nàng đã làm cái gì, nên nổi giận với nàng chứ?

Cừu Thường Khiêm thực sự đã nổi giận, hơn nữa còn là rất tức giận nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng “Về sau đôi tay này không có lệnh của ta, không được tự tiện rút ra!” Hấn gần như nổi trận lôi đình.

“Cái gì?” Nàng sững sờ. Bây giờ là như thế nào? Sao mọi chuyện hoàn toàn trái ngược với liên tưởng kịch tính của nàng, rốt cuộc là nàng có vấn đề hay hấn có vấn đề?

Hấn dường như tức giận đến bất tỉnh, chỉ nhìn chăm chăm nàng không nói một câu.

Nàng cũng thờ phỉ phò trừng lại hấn.

“Ta hỏi ngươi, người cùng ta báii đường là ai?” Một hồi lâu, Cừu Thường Khiêm rốt cuộc cũng mở miệng.

“Là ta.”

“Vậy người cùng ta động phòng là ai?”

“Cũng là ta.”

“Vậy thì đúng rồi, nếu những chuyện này đều là ngươi làm, ta việc gì phải bận tâm việc nữ nhân khác sống chết làm gì?” (Editor: Câu này hay quá đi).

“A?”

Thấy nàng ngây ngốc, hấn thở dài. “Đưa ngốc này, vẫn không hiểu sao? Chỉ có nàng mới là thi tử ta cưới hồi hoàng cung, cũng là người vợ trên giường cùng ta ân ái. Nói không chừng lúc này trong bụng nàng cũng có sẵn cốt nhục của ta rồi, đã như vậy, ta cần gì phải quan tâm đến người nữ nhân không có một chút quan hệ nào đến ta, mà nữ nhân đó cũng đã chết rồi?”

“Cái gì?” Nàng ngơ ngác nhìn hấn. Hấn nói không sai, người hấn cưới là nàng, cũng không phải là cái nữ nhân vô cớ đoán mệnh kia”Ngươi không giận ta đã lừa gạt ngươi?” Mặc dù lòng mừng thâm, nàng vẫn không nhịn được ngập ngừng hỏi.

“Thành thật mà nói, ta rất tức giận.”

“Vậy ngươi.” Nghe hấn nói như vậy, nàng nhất thời cúi đầu . Đã nói rồi hấn làm sao có thể không quan tâm đây?

“Nhưng, chuyện này đối với ta mà nói cũng là một chuyện vui, giải quyết vấn đề làm ta đau đầu, cho nên ta không có rảnh tức giận.”

“Cái gì? Chuyện vui?” Nàng ngược mắt nhìn hấn .

Hấn là một nam nhân thích làm mặt lạnh, nhưng giờ phút này khuôn mặt hấn, khóe miệng hấn đều có thể thấy nét cười khinh đạm, hơn nữa hấn còn đột nhiên dùng sức ôm lấy nàng.

Lửa nóng kia ôm nàng trong ngực như muốn câu hồn đoạt phách nàng, khiến nàng động lòng, nàng không nhịn được ôm chặt lấy hấn, hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước lên đôi môi nóng của hấn.

Ánh mắt của hấn căng lên nhìn chăm chăm vào nàng, tựa hồ không hải lòng hành động trên chọc nhàn nhạt của nàng, vì vậy nâng gáy nàng lên, kéo nàng tới gần hấn, ôm lấy khuôn mặt của nàng, hôn thật sâu đoạt lấy đôi môi ngọt ngào luôn thuộc về hấn.

Mao Uy Long say mê um một tiếng, mỗi lần người nhẹ nhàng đụng vào nàng, hấn luôn lộ ra ánh mắt khát vọng hấp dẫn, trong lòng nàng lại xuất hiện ý muốn tham lam được. Ăn hết hấn! Huống chi hấn lúc này tựa hồ như băng tan vì trời nóng, tự mình nhiệt tình sôi sùng sục.

Thân thể của hắn nhiệt độ tăng vọt, mặt biến sắc, sống lưng cứng ngắc nói: “Trở về!” Hắn cần lập tức giải quyết, nếu không hắn sẽ ở ngay trong rừng này bất chấp tất cả muốn nàng!

“Được Ách, không!” Sau khi nghe rõ lời hắn nói, nàng thật lâu sau mới có thể bắt lại được thần hồn đang bay tứ tán.

“Không?” Ánh mắt của hắn trở nên nguy hiểm

Nàng cảm tức nhìn hắn. “Ngươi muốn mạng của ta sao?” Suýt chút nữa bị hắn dùng sắc dụ khiến nàng quên mất tính mạng mình còn đang bị đe dọa!

Nàng không thể để sắc dục xông tâm, thành “Hồn cô đại”!

“Sau khi trở về ta sẽ nói rõ ràng tất cả với nàng.” Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, hắn một câu vừa nói liền kéo lấy nàng, cánh tay ôm chặt nàng, cứ như vậy thì triển khai công một đường, chạy thẳng về Cừu trang. phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Đại sảnh chính, có mấy người kẻ ngồi người đứng, bao gồm Vương phi, Trạ Thanh, Hi Nhi cùng với Lý Văn, tất cả đều sững sờ trừng mắt trước tình cảnh chim trời cá nước (ý nói thân mật bên nhau, có đôi), ân ái quá mức Ủ. đúng là hơn người.

Nhìn gương mặt Cừu Thường Khiêm tinh thần sáng khoái, khoe miệng mơ hồ khẽ nhếch, cảm giác thỏa mãn không chút nào che giấu toát ra giữa đôi mắt khẽ chớp động của hắn.

Bên kia, cũng không phải là bên kia, mà là nàng, đầu Mao Uy Long đang bị vùi vùi nhét vào lồng ngực hắn, hai người công khai dính thành một khối, hắn xem nàng giống như bảo vật có thể bị trộm mất khóa chặt vào trong ngực, tình cảnh này tạo thành hình ảnh hai vợ chồng ân ái bên nhau ” dính” như vậy rồi.

Thật ra thì, nếu là đổi lại là nam nhân tính tình phóng khoáng lại thiếu nữ nhân thì không tính, hôm nay vị nam nhân thường ngày vô cùng dè dặt lại khác thường giữ chặt lấy nữ nhân như đang bắt nạt không chịu thả, cái này tạo thành hình ảnh kỳ quái hiếm có.

“Ta nói người anh em này, huynh có cần thiết ở trước mặt chúng ta diễn tiết mục ân ái như vậy không?” Trạ Thanh thu lại cái miệng đang mở lớn, rốt cuộc không nhịn được hỏi. Hắn đây là sợ vợ chạy mất sao? Ôm chặt như vậy!

“Đây không phải là diễn xuất, đây là thật tình công khai.”

Hừ dọa! Hắn đang nói chuyện cười sao? Mọi người vô cùng kinh ngạc, khối băng này lại nói chuyện cười như vậy?

Hắn thật sự là Thế tử gia Cừu Thường Khiêm sao?

“Huynh.” Mắt Trạ Thanh mở lớn. “Được rồi, cứ cho là vợ chồng huynh lộ ra chân tình đi, chúng ta coi như không nhìn thấy là được rồi, nhưng huynh tìm chúng ta tới đây có việc gì? Không phải là muốn chúng ta xem cảnh vợ chồng các người chân tình công khai như thế nào chứ?”

Nhìn hắn trước mặt mọi người hôn nữ nhân trong ngực đang muốn tránh thoát cái ôm của hắn, khiến nàng giống như con mèo được thuần hóa ngoan ngoãn lùi về trong ngực hắn, Trạ Thanh ngây người như phỗng. Bây giờ là như thế nào, hắn có bỏ lỡ cái gì không? Không lẽ người này mới trải qua cả đêm lưng bắt thê tử bỏ trốn, cả người liền thay đổi?

Vương phi cũng gầy gò, con trai bà như vậy, bà chưa từng gặp qua bộ dạng tan băng này của hắn bao giờ, giờ nhìn thấy, tất nhiên khiếp sợ không thôi.

Cừu Thường Khiêm xử lý xong thê tử không an phận, rốt cuộc cũng rảnh rồi để ý đến mọi người. “Ta muốn thông báo một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hi Nhi cuồng nộ chất vấn. Không nghĩ tới biểu ca nhanh như vậy đã mang người quay về, không những thế bọn họ còn ở trước mặt nàng ân ái như thế, nàng bức muốn học máu!

“Ta tuyên bố Mao Uy Long là thê tử của ta, là Thế tử phi của ta.”

“Nói nhảm, người anh em, huynh có vấn đề sao? Ai mà không biết nàng là Thế tử phi của huynh. Ah, huynh nói tên nàng là Mao Uy Long?” Trạ Thanh phát giác ra kỳ quái rồi.

“Nàng tên thật là Mao Uy Long, không phải Mao Tiểu Long.”

“Oh, sau đó thì sao?” Tên kém một chữ, không có gì lớn, mọi người sẽ không bởi vì đổi tên mà không thừa nhận nàng là thê tử của hắn, vậy người này đang giờ trò quý gì? Tôn công tốn sức tuyên bố.”Đợi chút, chẳng lẽ nàng không phải là vợ của huynh?” Trạm Thanh nghĩ thông suốt cái gì đó, đột nhiên hỏi ra.

Cừu Thường Khiêm lại nở nụ cười sáng lạn xưa nay chưa thấy. “Không sai, thê tử của ta đổi người rồi.”

“Cái gì? Cái này sao lại như vậy?” Vương phi nhảy lên khiếp sợ. Đứa nhỏ này đang ở đây nói nhăng nói cuội cái gì đó?

Vì vậy Cừu Thường Khiêm đem chuyện thê tử mới nói, hắn kể lại mọi chuyện trước mặt mọi người lần nữa, nghe xong, mọi người ai ai cũng kinh ngạc.

“Nếu nàng không phải Thê tử phi thật, biểu ca, huynh vì sao còn mang nàng trở lại? Nên đưa nàng ta trở lại kinh thành, trị nàng tội mạo danh thê thân, trọng tội lừa gạt hoàng tộc. Đứng rồi, nàng còn khi quân, nếu hoàng thượng biết nha đầu này lừa người, tội sẽ càng nặng mất đầu đấy!” Hi Nhi lập tức không che giấu được hưng phấn liên tiếp nói.

“Ta không có ý định làm như vậy.” Hắn lạnh lùng trả lời.

Hi Nhi ngạc nhiên. “Biểu ca, nàng ta là đứa con gái lừa gạt, nói không chừng nàng ta còn có âm mưu giết Thê tử phi thật!” Nàng tận dụng mọi thứ kết tội.

Sớm đoán ra nữ nhân này lòng dạ xấu xa sẽ nói như vậy! Mao Uy Long lại rục rịch chọn rận tính toán rồi khỏi lòng ngực tướng công cãi lý với Hi Nhi, không ngờ hắn lại kéo nàng áp trong lòng, một tay như vô tình ôm cái eo nhỏ của nàng, một đường trượt tới cái mông nhỏ xinh đẹp mềm mại, nhẹ nhẹ bóp một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời khẽ biến sắc, người lập tức an tĩnh trở lại.

“Người không phải do nàng giết, điểm này ta có thể chứng minh.” Hắn nói.

“Chứng minh như thế nào?” Ngay cả Mao Uy Long cũng cả kinh há to mồm.

“Ta phái người điều tra.” Hắn hợp một ngụm trà, từ từ nói.

“Điều tra? Chẳng điều tra?” Mao Uy Long cả kinh mắt chớp liên hồi, thì ra là hắn. Hắn đã sớm biết? !”

Hắn cười nhạt nhìn nàng. “Nàng hỏi gì cũng không biết, hoàn toàn không rõ tình huống, ngay đến Thái Thượng Hoàng là ai nàng cũng không biết, nên ta cảm thấy hoài nghi, cho nên ta phái Tổng quản cho người đi thăm dò.”

“A, vậy chẳng ngay từ đầu đã phát hiện ra ta là giả hay sao?” Nếu thật như vậy, người này thật đúng là khôn khéo, hơn nữa hắn luôn bình thản, biết rõ nàng là giả còn không động tĩnh gì? Nàng quay qua trừng Lý Văn, thì ra là ông ta cũng sớm biết lai lịch của nàng, lại không lên tiếng? Đáng ghét!

Lý Văn có chút bất đắc dĩ, chỉ đành phải nhún vai tránh cái nhìn căm tức của chủ mẫu.

Cừu Thường Khiêm xua tay. “Không, ta gần đây mới xác định chuyện này, bởi vì Tổng quản mấy ngày nay mới tìm ra thi thể một nữ nhân do chính Thái Thượng Hoàng chỉ định kia.

“Chẳng tìm được thi thể rồi sao?.

“Không sai, trải qua điều tra kỹ lưỡng, xác định cô gái kia là bị phát bệnh tim mà chết.”

“A.” Nàng không nói ra lời, khó trách khi nàng nói thật thì hắn cũng không hỏi gì về thi thể kia, thì ra là hắn sớm biết. “Chàng đã sớm biết, vậy mà lúc ta cho chàng biết tất cả sao còn ra cái vẻ không biết gì vậy. Còn giống như cười nhạo?” Nàng cảm giác như mình bị lừa dối, cắn răng nhìn hắn chằm chằm.

Hắn cũng chịu sờ sờ đầu của nàng. “Ta cười là bởi vì ta vui mừng, nàng tự nguyện thổ lộ sự tình với ta.” Điều này làm cho hắn cảm thấy nàng đã bắt đầu tin tưởng hắn, mặc dù nàng “Chạy án” điểm này khiến cho hắn rất khó chịu.

“Nhưng nữ nhân này vẫn lừa gạt huynh, biểu ca, huynh dễ dàng bỏ qua cho nàng?” Hi Nhi phẫn hận nói.

“Đây là chuyện giữa ta và Uy Long, không liên quan tới người!” Hắn không vui bác bỏ lời của nàng ta.

“Ý biểu ca là ta xen vào việc của người khác? Nhưng nàng ta rõ ràng là một tên lừa gạt, căn bản không phải Thê tử phi thật——”

“Người cùng ta báai đường là nàng, cho nên nàng là thê tử của ta, cũng là thê tử duy nhất!” Hắn trầm mặt chuyển sang mẫu thân. “Mẹ, con hôm nay tại đây nói ra tất cả mọi chuyện, chính là muốn nhận được sự tán thành của mẹ, mặc kệ ban đầu Thê tử phi là ai, con chỉ muốn nàng là thê tử duy nhất của con.” Hắn kiên quyết.

Vương phi nhìn gương mặt hắn dịu dàng khóa nàng đầu trong ngực, một cái tay còn không an phận ở trên người nàng dao động, còn nàng cắn môi, đỏ mặt, cả người ngơ ngơ, chỉ có thể than thở, “Ai, mẹ nhìn ra được, con thương nha đầu này thật tâm rồi, tùy con, mẹ không còn gì để nói.” Tuy không thoải mái lắm, nhưng chỉ cần con trai hạnh phúc, bà sẽ tiếp nhận, huống chi con trai đã thay đổi, trở nên âm ỉ, bà rất rõ ràng đây là do ảnh hưởng của

ai, đã như thế, còn có thể không thành toàn sao?

“Cám ơn mẹ.” Hấn cười nói.

“Phải không, biểu ca, huynh là Thế tử, sao có thể nào cưới một nữ nhân lai lịch không rõ ràng làm vợ, truyện này truyền ra ngoài tất thành trò cười cho thiên hạ.” ngay cả bác cũng đón nhận?

Cừ Thường Khiêm nghe vậy cười lạnh. “Ta lấy vợ nào cần người ngoài tán thành? Cần gì người tán thành?” Đối mặt Hi Nhi, hấn ngược lại nghiêm nghị.

Nàng kinh sợ thối lui một bước. “Biểu ca.”

“Khiêm nhi!” Vương phi thấy nàng ta bị giật mình, vội vàng ra mặt bảo vệ cháu gái, vô cùng nghiêm nghị trách cứ con trai.

Nhưng hấn vẫn giận tái mặt như cũ. “Hi Nhi, ta nói lại một lần nữa, vị trí của các người vĩnh viễn không thay đổi, nếu như người lại muốn gây sóng gió, có ý đồ khiến Uy Long rời đi, đừng trách ta vô tình đuổi người rời khỏi Cừ Trang!” Bộ dáng khô cứng băng rét công của hấn lại lộ ra.

Biết chuyện Uy Long rời đi có quan hệ tới Hi Nhi, hấn từ đầu tới cuối tức giận không dứt, nhưng ngại vì nàng ta là người thân cận cạnh mẹ, từ nhỏ mất cha mẹ, nàng được một tay mẹ hấn nuôi nấng lớn lên, hấn cũng coi nàng ta là ruột thịt, nếu đuổi nàng ấy ra khỏi trang, nàng sẽ không có chỗ nào mà đi, vì bận tâm đến điểm tình cảm này, hấn mới không lập tức tổng nàng ta ra khỏi Cừ trang.

Nhưng nàng ta hiển nhiên không có ý thức được sự việc này, lần nào cũng cùng Uy Long đối nghịch, khiêu chiến tính nhẫn nại của hấn, bắt đắ dĩ, hấn đành quẳng xuống mấy lời khó nghe, hi vọng nàng ta biết khó mà lui, đừng si tâm vọng tưởng nữa, nếu không cũng đừng trách hấn tương lai vô tình.

“Huynh thật muốn đuổi ta đi?” Hi Nhi quả thật không dám tin! Biểu ca vì nữ nhân kia muốn đuổi nàng đi? Nàng nhìn chăm chăm người nữ nhân kia hải lòng hạnh phúc dựa vào trong ngực hấn, tựa như muốn thị uy với nàng, một cỗ xấu hổ tự nhiên sinh ra. “Biểu ca, ta hận huynh!” Nói xong nàng ta xoay người bực tức rời đi.

“Khiêm nhi, người thật là. Ai!” Vương phi bắt đắ dĩ dậm chân, muốn đuổi theo người.

“Mẹ, đừng đuổi theo, con không thương nàng ta, con làm như vậy mới có thể khiến cho nàng ta chết tâm.” Hấn ngăn mẫu thân lại.

“Ai, nha đầu này cố chấp cả đời, cũng đến lúc nhận rõ sự thật, nếu không cả cuộc đời này nàng ta sẽ luôn lầm lẫn thôi.” Vương phi suy nghĩ một chút, tốt hơn để cháu gái đi đi, mặc dù bà rất lo lắng, nhưng con trai không thương người ta, nói gì cũng vô dụng.

“Tốt lắm, chuyện nam nữ tư tình cãi vã cũng đã nói rõ ràng, nên nói một chút chính sự đi?” Trạ Thanh nhìn xong màn kịch, hứng thú nhạt dần.

“Ừ.” Nên nói rõ, bởi vì nữ nhân trong ngực hấn vừa hết tác dụng của “Được hiệu”, trong lòng như có lời muốn nói, cả người rục rịch đòi ngóc đầu dậy.

“Cho nên, nàng không phải là thí sinh do Thái Thượng Hoàng tự mình chọn cho người?” Trạ Thanh chỉ vào Mao Uy Long, gương mặt cười đáng yêu hiem có trầm xuống.

“Không phải.” Cúi đầu, hấn lại muốn mút môi đỏ mọng mê người của nàng, chỉ là lúc này Cừ Thường Khiêm nhin được kích động, hấn còn có lời nói muốn giao phó, đợi khi sự tình chấm dứt, đôi môi đỏ mọng. hấn sẽ hôn càng thêm diễm lệ!

“Vậy huynh phá bỏ lòng chup, nàng không cần chết nữa, theo lời huynh vừa nói, người đáng chết đã chết, kế hoạch của chúng ta vẫn không thay đổi.” Trạ Thanh rất vui mừng thay cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

“Không, nàng vẫn phải chết, bởi vì ông ta cũng không biết người đáng chết đã chết.”

“Vậy thì nói cho ông ta biết, nhanh chóng chấm dứt chuyện này.” Trạ Thanh vỗ hai tay.

“Không, ý định của ta lần này Nhất Cổ Tác Khí (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái), một mẻ lưới bắt hết.”

“. Ta hiểu.” Trạ Thanh đột nhiên gật đầu đồng ý.

“Cái gì có chết hay không? Cái gì một lưới bắt hết? Các người rút cuộc đang nói chuyện gì? Hãy nói rõ cho ta biết, ta muốn nổi giận rồi đây!” Mao Uy

Long hoàn hồn, thờ hồn hể, hai người này nói qua nói lại, ai biết là có ý gì? Không cho nàng một tí công đạo, chẳng lẽ sau khi lừa gạt nàng rồi hấn vẫn muốn nàng chết?

Cừu Thường Khiêm không nhịn được bật cười. “Điều này không phải đã nói rồi sao? Thật thiếu kiên nhẫn.”

“Ta thiếu kiên nhẫn? Ta lại không hơi thở tắt phải tắt thở!” Nàng bắt mẫn ở trong ngực hấn gằm thét với hấn.

Khỏe miệng hấn chứa đựng nụ cười. “Biết rồi, ta nói ngay đây.” Hấn ôm nàng thật chặt, để trách con cá trạch này lại chạy ra khỏi hấn, đồng thời phát hiện mình thật rất thích cảm giác có nàng trong ngực. “Trên thực tế, Uy Long, nàng phải lợi nước đục một chuyến rồi.”

“Ta lợi vũng nước đục gì?” Mao Uy Long ngược đầu, hiện ra trạng thái mờ mịt.

“Để ta nói.” Trầm Thanh nói: “Ngươi, không, là tân nương tử mà Thái Thượng Hoàng chỉ định là người phải chịu chết, nguyên nhân vì vị tân nương tử được chỉ định cất giấu một bí mật lớn.”

“Bí mật lớn?”

“Không sai, một bí mật lớn liên quan đến quốc gia.”

“Cái gì?”

“Nói lại từ đầu, ngươi cũng đã biết, ta cùng nước Lê hai nước quanh năm chinh chiến, hoàng thượng vì chuyện này đã nghĩ nát óc?”

“Chuyện chiến sự của quốc gia ta đương nhiên biết, nhưng những chuyện chiến sự linh tinh ở biên giới không thật sự ảnh hưởng đến an nguy của nội địa chúng ta!”

Trầm Thanh lắc đầu. “Vốn là không có, nhưng nếu nước Lê cùng trọng thân của chúng ta bắt tay phản quốc, tình huống kia lại khác.”

“Có người phản quốc? người đáng chết đó là ai?” Nàng kinh ngạc bức tức, mặc dù nàng chỉ là một thường dân, nhưng quốc gia hưng vong, tấm lòng yêu nước đều có, gặp phải kẻ tiểu nhân phản đồ bán nước, lòng nàng đầy căm phẫn.

“Người này chính là cha ta.” Cừu Thường Khiêm bình tĩnh nói.

“Cái gì? Cha chàng? Chuyện này có quan hệ với cha chàng?” Nàng rất khiếp sợ. Cha hấn không phải là hoàng thúc (chú) của hoàng thượng sao? Nếu phản quốc, bên trong thân thông bên ngoài quỷ quái, quốc gia thật có thể gặp nguy hiểm.

Cừu Thường Khiêm nặng nề gật đầu.

“Cũng là vì có liên quan tới huynh ấy, nên Hoàng Thượng mới phải “cưỡng bách” hấn lấy vợ, hấn phải Đại Nghĩa Diệt Thân!” Trầm Thanh bắt đầu đi giải thích.

“Tại sao lấy vợ là có thể Đại Nghĩa Diệt Thân?” Nàng không hiểu.

“Chuyện là như vậy, bên trong hoàng cung có mấy vị cao tăng, pháp sư lưu truyền một truyền thuyết không ai biết, truyền thuyết kể rằng trên đời này có một Long Nữ, chỉ cần Long Nữ cùng hoàng thân kết hợp là uy danh một nước có thể lớn mạnh, ngược lại, nếu như người nữ này chết đi, nước sẽ gặp khó khăn, thiên hạ đổi chủ, mà Thái Thượng Hoàng từ mấy năm trước thoái vị truyền ngôi cho Đương Kim hoàng thượng sau đó đi Vân Du, nghe nói chính là đi tìm cô gái này, hôm nay cô gái này đã tìm được, đương nhiên phải xứng đôi cùng hoàng thân nối dài sự hưng thịnh của đất nước, vì vậy hoàng thượng đã chỉ định Thường Khiêm nghênh đón cưới người.”

“Một nước Quốc Vận lại cột ở trên người một nữ nhân. Long Nữ, cái này không phải là quá vô căn cứ sao?” Nàng cau mày.

“Ngươi không tin, nhưng Cừu vương gia tin, bởi vì nhiều năm qua ông ta vẫn mơ ước ngôi vị hoàng đế, chỉ là Thái Thượng Hoàng đối với ông ta luôn có đề phòng, nên ông ấy không có cơ hội, hơn nữa Cừu vương gia nắm binh quyền, tuy có tin tức hấn phản quốc, nhưng lại không có chứng cứ buộc tội, Thái Thượng Hoàng cũng không thể làm gì ông ta, lúc này mới tìm mớ chuyện truyền thuyết kia, mục đích chính là để tạo ra chứng cứ.

Hấn uống một hớp trà, lại nói tiếp: “Vì muốn lấy lòng tin của Cừu vương gia, Thái Thượng Hoàng thậm chí trước thời gian thoái vị, tuyên bố muốn đi tìm Long Nữ này, vì đất nước kéo dài vạn năm cơ nghiệp, kì thực là để tạo độ tin cậy cao hơn về sự tồn tại của Long Nữ, điều này càng làm cho Cừu vương gia rất tin tưởng không chút nghi ngờ, bởi vì Thái Thượng Hoàng cư nhiên có thể cam tâm bình thân, từ bỏ ngôi vị chí tôn rồi đi, chứng thực truyền thuyết này là thật.”

“Ah? Mặc dù ông ta tin tưởng truyền thuyết là thật thì sao chứ? Cùng với chuyện tướng công Đại Nghĩa Diệt Thân có quan hệ gì?” Nghe thế, nàng vẫn không hiểu.

“Đến lượt ta nói.” Cừu Thường Khiêm tiếp lời. “Hoàng thượng chỉ định ta rước dâu, chính là muốn cho Long Nữ này hiện thân, cũng chứng minh thực tế chuyện Long Nữ cùng hoàng thân thành thân có thể khiến cho Quốc Vận lớn mạnh, nhưng trong kế hoạch này Long Nữ này phải chết, hơn nữa Người còn muốn cho cha ta tự tay giết chết, như vậy ông ta sẽ tin tưởng quốc gia có cơ hội đổi chủ, như vậy, ông ta sẽ không thể tiếp tục chờ đợi bắt tay với nước Lê mà bại lộ bí mật, đến lúc đó hoàng thượng có thể chính thức lấy tội phản quốc mà bắt ông ấy.”

“Bởi vì nghĩ người muốn đoạt vị là cha chàng, cho nên hoàng thượng mới chỉ định chàng rước dâu, muốn chàng Đại Nghĩa Diệt Thân?” Trong lòng nàng kinh động, có chút suy nghĩ về tình cảnh của hân mà cảm thấy kinh hãi.

“Ừ.” Hân bắt đầu cười khổ.

“Nhưng Ông ấy là cha chàng, chẳng lẽ Chàng không muốn thử khuyên nhủ ông ấy sao?” Nàng không nhận được hỏi, hai người dù sao cũng là cha con, chẳng lẽ hân đối với phụ thân mình không có một chút tình cảm?

“Ta căn bản không tán thành hành động quay lưng phản quốc của ông ấy.”

“Nhưng ông ấy là cha ruột của chàng không phải sao?” Phụ tử tương tàn, chẳng phải là quá tàn nhẫn?

“Không, ông ấy không phải là cha của Khiêm nhi.” Giọng nói căm hận của Vương phi đột nhiên chen vào.

“Không. . . . Không phải cha của tướng công?” Mao Uy Long cả lăm. Hôm nay sao vậy? Những chuyện nàng nghe được càng ngày càng kinh hãi hơn?

“Cừu Khánh Linh căn bản không có thể sinh con, hân lại thẹn sợ người ta biết được, nên hân liền phát rồ cướp con cháu của người khác, giết cả nhà người ta!”

“À? ! Ý của người là, tướng công là do ông ta cưỡng đoạt về, lại còn vì chuyện đó mà giết hết người nhà của tướng công?” Mao Uy Long thiếu chút nữa té xỉu, trên đời lại có chuyện như thế!

“Đúng, con người mất trí đó đã làm ra chuyện mất hết nhân tính như vậy, cho nên đó cũng là nguyên do những năm qua ta mang theo Khiêm nhi cách xa hân, tránh ở Cừu trang, mà bản thân Khiêm nhi cũng không chịu thua kém, không dựa vào Cừu Khánh Linh ở trong triều tự kiếm được một mảnh bầu trời, hôm nay mặc dù người người biết hân là Thế tử gia, nhưng không ai dám đem hân cùng với ma đầu Cừu Khánh Linh kia so sánh với nhau, người kia làm nhiều việc ác như vậy, ta cũng tán thành chuyện Khiêm nhi vì nước trừ hại!” Vương phi rung rung tức giận.

“Khó trách ta lần đầu tiên nhìn thấy ông ấy, đã cảm thấy cha con các người đáng ghét tuyệt đối không giống nhau, cảm giác cũng không thân (cận), tựa như người xa lạ.” Mao Uy Long khiếp sợ thì thầm, lại nhìn về phía Vương phi mặt đầy nước mắt.

Vương phi thật vĩ đại, trượng phu (chồng) Vô Đạo như thế, bà lại vẫn có thể nuôi nấng tướng công giống như con trai ruột, nàng không khỏi cảm động bội phục bà không thôi. “Cho nên lần này, chàng cũng cần vì người nhà của chính mình báo thù sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi, rất khó tưởng tượng thân thể của hân lại phức tạp như vậy.

“Ta cũng không có lòng oán hận riêng, cho dù có, cũng nhờ mẹ vô tư xóa sạch rồi, những năm qua mẹ chăm sóc ta rất tốt, trong lòng ta không có hận, nhưng ông ta không nên phản quốc, ta cũng chỉ là vì ngăn cản hành vi của ông ấy thôi.”

“Nhưng Long Nữ kia đã chết, sự xuất hiện của ta lại làm rối loạn kế hoạch của các người, kế tiếp các người định làm gì?”

“Đúng vậy, sự xuất hiện của nàng có thể khiến cho Thường Khiêm huynh tổn hại đầu óc, hân một mặt bảo hộ nàng, mặt khác trong lòng biết rõ nàng không thể không chết, quả thật có thể dùng người và trời giao chiến để hình dung, nàng nên nói ra nàng giả mạo sớm hơn, ít nhất hân sẽ chịu ít hành hạ hơn.” Trầm Thanh cười nói.

Mới nói xong liền bị bạn tốt tròn mắt, trách hân lắm mồm, nhưng hân hoàn toàn không quan tâm, “Trong mấy lần nàng suýt bị giết, bị hoảng sợ không phải là hân, mà là chúng ta, con người này quả thật điên rồi, tính tình đại biến, thiếu chút nữa giết hết người trong thiên hạ, ta hoảng sợ đến nỗi vội vàng hô báo cho hoàng thượng, đến hoàng thượng cũng không dám tin, con người lạnh lẽo này cự nhiên yêu nữ nhân không nên yêu.”

Hân lắc đầu, đến nay vẫn là nghĩ không ra, người anh em của hân sao có khả năng yêu nha đầu này? Hân liếc một cái nàng một nha đầu xảo quyệt, có cái gì tốt? Tùy hứng giao hoạt, một chút cũng không đáng yêu!

Tất cả vẻ xem thường của hân đều rơi vào trong mắt Mao Uy Long, khiến cho nàng nhe răng tròn mắt muốn mắng người.

“Tóm lại, người này yêu nàng rất thâm, tham lam muốn giữ lấy nàng không rời, đừng trách ta không có cảnh cáo nàng, thùng dấm này tương lai nàng tha hồ mà chịu đựng đấy!” Trầm Thanh che miệng cười trộm. Hi hi, sức ghen của người này thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt!

“Vậy sao?” Câu “Yêu nàng rất thâm” khiến nàng vốn là đang muốn trở mặt lại quay ra tươi cười hớn hở, rất hài lòng. “Đây không phải bày tỏ tình cảm của chàng dành cho ta sao, chuyện tốt chuyện tốt!” Ôm lấy khối băng của riêng mình, miệng của nàng cười đến tận mang tai rồi.

“Nàng!” Mặt hân tròn trắng, một người muốn đánh, một người nguyện chịu đựng, có cái gì tốt để mà nói?

“Hừ! Người là đang ghen tị vợ chồng chúng ta ân ái, ta thấy người toàn rình trộm như người hầy bót nói nhảm đi, kế tiếp nên làm thế nào? Ta vẫn phải chết sao?” Sắc mặt nàng biến đổi, mang theo oán khí nhìn chăm chăm hai người đàn ông này.

Toàn rình trộm? Nha đầu này còn không quên hân từng Ách Xem xét khuê phòng của bọn họ lúc đó.

Thực sự sẽ mang thù! “Mặc dù người không phải là Long Nữ do Thái Thượng Hoàng tìm đến, nhưng Long Nữ thật đã chết, cho nên ta muốn Thường Khiêm tương kế tựu kế, chủ động đưa người cho Vương Gia, để cho hân tự mình hạ thủ, một lần nữa bắt đầu tiết mục tuồng vui này.” Hân dùng ánh mắt

vô hạn đồng tình nhìn nàng.

“Các người thật muốn ta chết?!” Nàng ngạc nhiên.

Trong khi bên này ồn ào cãi vã không giàn xếp được, tại kinh thành xa xôi một trong những kẻ nằm trong kế hoạch cũng không nhàn rỗi.

“Cái gì, hoàng thượng muốn Thường Khiêm mang theo Long Nữ xuất chinh chinh phạt nước Lê?” Trên điện Kim Loan, vẻ mặt Cừu Khánh Linh kinh ngạc, mặt lóe lên tia sáng hung ác.

“Không sai, chúng ta có Long Nữ tương trợ, lúc này nước Lê đã đến hồi diệt vong.” Hoàng đế có thâm ý khác nhìn hẩn một cái.

Cừu Khánh Linh nghe vậy, gân xanh giật mạnh, mặt như Tu La!

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Dò dẫm trong đêm đen, đại quân phụng chỉ đẩy nhanh tốc độ tiến quân đến nước Lê.

Trướng màu vàng của chủ soái dựng ở phía sau đại quân, bên trong trướng, trước giường dư quang chưa tắt (ý là còn lại dư âm của một màn xxoo).

Cừu Thường Khiêm trên người ẩm ướt mồ hôi, tiểu tử trong ngực nhẹ nhàng nhúc nhích một cái, hẩn đột nhiên mở mắt nhìn về phía người trong ngực, chỉ thấy nàng hơi nghiêng mình, trong giấc mộng còn lộ ra nụ cười thỏa mãn, điều này làm cho hẩn thỏa mái nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hai cổ thân thể ôm lấy nhau, phù hợp như thế, thất hồn như thế, thân thể của nàng cơ hồ đã được ông trời đặc biệt ưu ái dành tặng riêng cho hẩn, chỉ cần vừa chạm vào nàng, bản thân hẩn lập tức nhiệt huyết sôi trào, không ngừng thúc giục, không nói nên lời, nàng chính là ngọn nguồn tình yêu không ngừng cháy trong hẩn.

Mới nghĩ tới, trong cơ thể hẩn lại một hồi xôn xao.

Hẩn mới vừa muốn nàng ba lần, nên để cho nàng nghỉ ngơi.

Không ngờ tiểu nữ nhân đột nhiên lười biếng duỗi lưng một cái, mắt cùng không thèm mở, trên mặt lộ ra nụ cười ửng đỏ, hướng lồng ngực hẩn dụi một cái.

Đáng chết, hô hấp lại trở nên dồn dập, ánh mắt giăng đầy sương mù.

Thôi, đừng nhìn. (editor: “Đừng nhìn”? ặc!)

Chặn lên đôi môi nhỏ cong lên um um của nàng, lại một lần nữa hẩn muốn nàng!

“Tới rồi.” Trạm Thanh vào trướng tuyên bố.

Chỉ thấy một nha đầu phách lối kia đang nằm nghiêng dựa vào lồng ngực của chủ soái, một tay cầm sườn cừu, một cái tay khác dính đầy dầu mỡ đang lau lau lên trên chiến bào uy nghi của chủ soái, bộ dáng này quả thật làm cho người ta —— căn răng nghiến lợi!

Này nha đầu vô pháp vô thiên! (coi trời bằng vung, làm càn không kiêng nể gì)

Một khi xác định túm được con mồi thượng đẳng Thường Khiêm này, đức hạnh làm mưa làm gió lập tức lộ sạch sành sanh.

“Cái gì tới?” Mao Uy Long đem sườn cừu mới gặm một nửa vứt lên bàn, ực một hớp trà do chủ soái ưu ái đưa đến miệng cho đỡ ngán.

“Cha chồng người đến rồi!” Trạm Thanh tức giận nói. Nha đầu này hưởng thụ đế mức quên mất việc nàng là tới “Chịu chết”, đâu phải khách du lịch chứ!

“Cái gì! Ông ta tới?” Nàng lúc này mới khăn trương nhảy dựng lên.

“Đúng vậy, người chuẩn bị chịu chết chưa?” Hẩn liếc liếc, khinh thường nhìn nàng.

“Người!” Nàng tức giận trừng ngược, người này nàng không vừa mắt, hẩn luôn đối nghịch với nàng ở khắp nơi, hẩn giống như ước gì nàng nhanh lên nhận lấy cái chết ấy, đáng ghét!

“Hừ, nguoi tốt nhất nên nhu mì một chút, dầu gì cũng chữa lại cho chủ soái hần chút mặt mũi, đừng làm hần mất mặt!” Hần cười nhạt nhìn nàng.

“Có ý gì?” Nàng thờ phỉ phỉ chất vấn.

Hần lắc đầu, chép miệng, liếc dưới chân nàng một cái.

Nàng lúc này mới theo ánh mắt của hắn nhìn nhìn xuống, đây là... nhìn lên. A! Làm cái gì? “Này” nàng mới vừa rồi nghe nói có người muốn mạng của nàng, nàng khẩn trương quá mức liền nhảy lên, không phát hiện bản thân mình đã giẫm lên là thứ đồ mà phu quân đặt bên cạnh, thứ này tượng trưng chí cao vô thượng (cao tốt bậc) uy nghi, mũ giáp của chủ soái!

Nàng không khỏi lúng túng, nàng vội vàng lùi chân về, cười gượng nâng mũ giáp đưa lên, cẩn thận đặt lại trên bàn. “Không. À. Đúng đúng. Không sao rồi!”

Cừ Thường Khiêm vẫn trầm mặc, dù sao chỉ cần ái thể làm bất cứ chuyện gì, hắn cũng cho phép.

Trạm Thanh mỉm cười, cũng lười thêm nữa nói. “Cẩn thận, người muốn giết nguoi đang tiến vào.” Hắn nhắc nhở.

Mới nói xong, Cừ Khánh Linh đã nóng nảy đi vào, bởi vì hần thân là Vương Gia đương triều, lại là cha của chủ soái, cho nên không ai dám ngăn, chỉ có thể để hần trực tiếp đi vào.

Mấy binh lính theo phía sau về mặt đầy sợ hãi, chỉ sợ chủ soái trách tội, Trạm Thanh ở một bên phát tay bảo bọn họ lui ra, mấy người họ được đại xá, vội vàng lui ra.

Cừ Khánh Linh vừa tiến vào ánh mắt không thèm nhìn ái tử, sát khí đằng đằng chạy thẳng tới bên người Mao Uy Long, nàng sợ hãi lập tức nhảy vào vòng tay nam nhân của mình tìm kiếm sự che chở.

“Vương Gia” Cừ Thường Khiêm khí định thần nhàn (trầm ổn) nhìn ông ta. “Nơi này là quân trường, sao ngài có thể tự tiện xông vào?”

“Hừ, ta là cha nguoi, nguoi xuất binh đi đánh nước Lê, ta tới khích lệ tinh thần, có gì không thể?” Hần nói xong chuyện đương nhiên, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi Mao Uy Long, tựa như nàng là con kiến hần nóng lòng bóp chết.

Mao Uy Long run lấy bấy, nàng thật sự chết chắc hay sao?

“Đã như vậy, ta ở chỗ này tiếp nhận, Vương Gia có thể rời đi rồi.” Cừ Thường Khiêm ánh mắt lạnh lùng.

“Muốn ta rời đi cũng được, trước tiên để cho ta và nàng đầu chào hỏi một tiếng đã.” Hần hung tợn đi về phía Mao Uy Long, một cái Hồ Trảo Thủ (một thể võ dùng bàn tay với năm ngón tay co lại như móng vuốt của hổ) câu thẳng về phía cổ họng lấy mạng của nàng.

Cừ Thường Khiêm lập tức trở tay chặn lại hồ trảo của hắn.

“Không không. Đừng tới đây!” Nàng kinh hoàng luống cuống ôm chặt thân thể nam nhân của nàng dứt khoát không rời giống như con khi đôi tay siết chặt trên cổ hần, hai chân quặp chặt hông của hần. Cứu mạng, nàng không muốn chết!

“Vương Gia, chúng ta thẳng thắn nói chuyện, nếu như ngài muốn giết thể tử của ta, ta không cho phép ngài làm vậy!” Cừ Thường Khiêm đau lòng khi thấy thể tử bị giết mình, hần che chở nàng trong ngực, tức giận nói rõ.

“Nghịch tử! Ta là cha nguoi, nguoi không giúp ta lại đối nghịch với ta, người con bất hiếu này!” Cừ Khánh Linh cả giận nói, thì ra bọn họ đã sớm biết ý đồ cùng đã tâm của hần?

“Phản ngài? Chúng ta cũng cùng nhau thần phục triều đình, thể nào gọi là phản ngài?” Cừ Thường Khiêm cười lạnh.

“Nguoi biết rõ còn hỏi! Tốt, vậy ta cũng không cần cùng nguoi đoán mò nữa, ta muốn nguoi thu binh, sau đó lưu lại mạng của nha đầu kia!” Hần trực tiếp ra lệnh.

“Ta làm không được!” Cừ Thường Khiêm trực tiếp cự tuyệt.

“Nguoi dám trái ý ta?”

“Vương Gia, ngài đây là công khai muốn tạo phản sao?” Hần giận dữ hỏi.

“Không sai!” Trên thực tế, ông ta đã dùng hết mọi phương pháp để lấy mạng nha đầu này, nhưng nghịch tử này cơ hồ bảo vệ nha đầu cực kỳ chặt chẽ, hại hần không có cơ hội động thủ, hôm nay đại quân sắp đi tới biên giới cùng Lê Quốc chính thức chém giết, hần không còn thời gian, hần phải nhân cơ hội trước khi hai quân giao chiến giết chết Long Nữ, để giải nguy cơ này, cho nên lúc này hần mới bất đắc dĩ tự mình ra mặt diệt trừ Long Nữ, lộ ra dã tâm soán quốc giấu diếm đã lâu.

“Rất tốt, điều ta chờ chính là câu nói này của nguoi, người đầu! Đem phản tặc này bắt lại!” Cừ Thường Khiêm hạ lệnh, không nghĩ tới bốn phía lều lập tức bị người bên ngoài kéo xuống, vô số thân binh tràn vào bao vây trùng trùng quanh hần

Cừu Khánh Linh lấy làm kinh hãi. “Đây là?” Hần bị cảnh tượng này làm cho kinh hãi chết sững. “Đây là một cái bẫy?!” Hần giật mình gầm nhẹ.

“Đứng, chúng ta ở đây chờ người, chờ người hiện thân giết người, chờ người thừa nhận tư thông với địch phản quốc!” Trạ Thanh đứng đầu đám tinh binh hã hê nói. Tất cả đứng như kẻ hoạch, hần đã tự chui đầu vào lưới rồi.

Cừu Khánh Linh kinh hãi. “Hừ! Các người đừng tưởng rằng làm như vậy thì có thể lật đổ được ta, ta hôm nay dám đến đây thì đã có chuẩn bị từ trước, ta không phải chỉ giết Long Nữ, ngay cả các người ta cũng sẽ không bỏ qua!” Phàm là người đã biết dã tâm của hần, hôm nay hần tiêu diệt toàn bộ, hần không thể không chuẩn bị kỹ càng mọi thứ mà dễ dàng để lộ lai lịch, khiến hoàng thượng có đề phòng.

“Chúng ta biết người nếu đã để lộ dã tâm, hần là đã có chuẩn bị mà đến, nhưng ta đã giăng bẫy, chúng ta tự nhiên sẽ thiết kế cẩn thận không chút sai sót, cho nên mấy vạn thân binh người mang đến. . . .” Cừu Thường Khiêm một hồi cười lạnh, ánh mắt quét về phía một tướng lĩnh đứng phía trước.

Tướng lĩnh lập tức cúi người lên trước, “Chủ soái, mấy vạn thân binh giấu ở phía sau, thuộc hạ đã toàn bộ bắt lại, chờ ngài xử trí.”

“Rất tốt.” Hần khen.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Cừu Khánh Linh lập tức xanh mặt, hần không ngờ số thân binh hần mang toàn bộ đã rơi vào tay địch. “Các người biết ta sẽ dẫn binh tới?” Hần luôn cho rằng bọn họ lẽ ra sẽ không biết ý đồ của hần, nhưng hần đã đoán sai.

“Dĩ nhiên, nếu người không đến, kế hoạch trận giả xuất binh thật bất gian tặc này của chúng ta không phải sẽ thất bại sao hả?” Trạ Thanh cười đến sáng khoái.

“Trận giả xuất binh thật bất gian tặc?” Cừu Khánh Linh kinh ngạc không thôi. Thì ra kế hoạch lớn của đất nước xuất binh đánh Lê là giả, dụ hần lộ ra mưu đồ làm phản mới là thật!

“Không sai, Vương Gia, ta không ngại nói cho người biết một chuyện, Long Nữ thật đã chết, Mao Uy Long ở trước mắt cũng không phải cô gái Thái Thượng Hoàng tìm được.” Trạ Thanh tốt bụng thông báo.

“Cái gì?” Hần cả kinh.

“Long Nữ thật đã chết bất đắc kỳ tử (không đỡ nguyên do), chúng ta vốn là muốn trực tiếp nói cho người biết, để cho người vui mừng một trận, nhưng bọn ta muốn dụ người trực tiếp hành động, nên mới giấu giếm sự thật, giả vờ xuất binh, ép người trực tiếp tìm tới cửa, nên sự việc hiện tại——” Trạ Thanh nhìn bộ dáng nhếch nhác bây giờ của hần, hé miệng cười cười. “Một lưới bắt hết!” Làm như vậy rõ ràng hơn, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, may nhờ Thường Khiêm nghĩ được kế chu toàn, giúp bọn họ bớt không ít việc.

“Các người cứ nhiên. . . .” Hần kinh ngạc không thôi.

“Hắc hắc, ta nói cho người biết, trên đời này căn bản không có truyền thuyết gì gọi là Long Nữ, truyền thuyết là do một tay Thái Thượng Hoàng dựng nên, người bị gạt rồi, kẻ nguốc!” Thấy mình đã an toàn không còn gì đáng ngại, lúc này Mao Uy Long mới rời khỏi thân thể tượng phu, dương dương hã hê tiêu sái tiến về trước.

“Giả?” Cừu Khánh Linh như bị sét đánh.

“Chỉ có tên dân đồn nhà người mới tin rằng cõi đời này thật sự tồn tại Long Nữ có thể chắn hưng đất nước, lãng phí cho người sống đến từng tuổi này rồi, thật là ngu nguốc, hừm!” Nàng châm biếm.

“Không thể nào, Thái Thượng Hoàng vì thế mà thoái vị rồi, chuyện này sao có khả năng là giả được?” Hần vẫn không tin.

“Thái Thượng Hoàng thoái vị không phải là vì Long Nữ, mà chỉ là vì người, người đã sớm chuẩn bị kế hoạch muốn người lộ ra cái đuôi hồ ly, khiến người chịu trôi, người mới chính là người nguy hại hưng vong của đất nước!” Trạ Thanh vô lại cười nhạt nói.

Cừu Khánh Linh giận không kềm chế được. “Các người dám chặn ta? !” Thì ra bọn họ từ đầu đến cuối đã biết hết dã tâm của hần, mưu đồ lâu như vậy, ngay cả Thái Thượng Hoàng cũng thoái vị để phối hợp diễn vở kịch này? Những năm gần đây hần bày mưu tính kế chuẩn bị kỹ càng, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay bọn họ? Đáng hận, hần bị lừa mà còn không biết, còn ôm giấc mộng lớn đăng cơ!

“Không còn cách nào khác, ai bảo lão hồ ly như người tâm cơ sâu hiểm, làm việc không lưu lại dấu vết, người đang từng chút từng chút phá hỏng căn cơ của vương triều, hôm nay lại cùng quan Lê bắt tay liên minh quốc tế, nếu chúng ta còn không ra tay, e rằng không còn kịp, là người ép chúng ta.” Trạ

Thanh một vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Không sai!” Mao Uy Long tiếp lời: “người ta gọi đây là tự gây nghiệt không thể sống!” Thanh âm của nàng đột nhiên biến mất, con mắt tròn tròn, thân thể ngã xuống.

Chuyện xảy ra đột ngột, Cừ Thường Khiêm chỉ có thể ngạc nhiên tại chỗ, ôm nàng. “Này Long, nàng làm sao vậy?” Đột nhiên, hắn sờ phải một mảnh vết máu trên eo lưng nàng.

“Nàng ta” Mao Uy Long không thể tin chỉ vào Tiểu Mai chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh, Tiểu Mai không chút ách náy nào lộ ra dấu máu ở phía sau.

“Đáng chết!” Cừ Thường Khiêm giận dữ, cơ hồ muốn xông lên chặt Tiểu Mai làm trăm mảnh, Mao Uy Long nhin đau kéo hắn.

“Tại sao. . . .” Trên mặt nàng huyết sắc hoàn toàn biến mất nhìn về phía nha hoàn tốt tính kia, không thể tin được Tiểu Mai động thủ giết nàng.

“Bởi vì ta là thám tử nằm vùng sống bên cạnh con trai của Vương Gia, ta là người của Vương Gia!” giờ phút này ánh mắt Tiểu Mai khàn trương, không còn là nha hoàn nhỏ hiền lành nhút nhát ngày nào

“Người. . . .” Mao Uy Long cực kỳ khiếp sợ, vết thương trên người cũng đau vô cùng.

Cừ Thường Khiêm lập tức điểm huyết cảm máu cho nàng, lửa giận trong bụng tất nhiên khác chế không được thiêu đốt, nếu không phải là Uy Long kéo hắn, hắn có thể đã một chưởng đánh chết Tiểu Mai rồi!

“Nói như vậy, lúc trước Uy Long bị ta xua đuổi rời trang, là người mật báo cho yếu nhân (nhân vật quan trọng) ở trong rừng đuổi giết sao? Và còn hạ kịch độc với nàng, nàng thiếu chút nữa bỏ mạng cũng là người sao?” Thanh âm của hắn từng chữ từng câu cơ hồ như nước đóng băng. Không nghĩ tới nội gián hắn dồn hết tâm lực tìm kiếm lại là Tiểu Mai, hắn không thể tha thứ, hắn lại để cho Uy Long bị thương ngay trước mặt hắn! Hai quả đấm nắm chặt, bốn phía lập tức thiên hàn địa đông (trời lạnh giá đất đóng băng).

“Những thứ này đều là ta làm theo lệnh. Đáng tiếc nàng ta mạng lớn, lần nào cũng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.” Tiểu Mai cũng không khỏi bị băng hàn của hắn làm cho kinh khiếp.

“Tiểu Mai. Ta đối đãi với ngươi như tỷ muội, sao ngươi có thể đối với ta như vậy?” Thì ra người tùy lúc tùy nơi có thể giết nàng không phải là ai khác xa lạ, mà lại là người nàng tin tưởng nhất, nàng quả thật không thể tiếp nhận.

“Chủ tử muốn ngươi chết, ta cũng không có cách nào.” Tiểu Mai đanh giọng nói lời tuyệt tình.

“Tiểu Mai, ngươi làm rất khá.” Cừ Khánh Linh hà hê tán thưởng. “Mặc dù nàng ta không phải Long Nữ, nhưng dám đùa giỡn ta, ta cũng sẽ không tha, nàng ta đáng chết!”

“Còn chưa có nhận rõ sự thật sao? Kẻ đáng chết là các ngươi!” Cừ Thường Khiêm lạnh giọng nhắc nhở tình cảnh bây giờ của bọn họ, bọn họ đã mất viện binh, lại bị bao vây, chỉ có thể làm con thú cùng đường.

“Không nhận rõ sự thật là ngươi, đao này có độc, chưa tới một canh giờ nàng ta sẽ phát độc bỏ mạng, nếu các ngươi không thả ta cùng Vương Gia, sẽ không có thuốc giải, chờ mà nhìn nàng ta chết đi.”

Cừ Thường Khiêm kinh hãi lập tức kiểm tra tình trạng thể từ, mặt nàng xanh mét, mắt hiện tia xanh lá, quả thật là trúng độc.

“Giao ra thuốc giải!” Thanh âm của hắn rít qua kẽ răng.

“Thả chúng ta, thuốc giải liền. Sẽ đưa cho ngươi.” Tiểu Mai run một tiếng, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, nàng thật sự không muốn trở mặt thành kẻ địch của hắn!

“Rất tốt.” Bên môi hắn tuôn ra nụ cười âm lãnh, tiếp đó hành động của hắn nhanh như sét đánh đoạt lấy huyết đao (đao dính máu) trong tay nàng ta, xoay người một đao đâm vào bụng của Cừ Khánh Linh.

Cừ Khánh Linh vạn lần không nghĩ tới hắn ra tay nhanh như vậy, tay nắm lấy chuôi đao đang đâm vào thân thể mìnhngươi dám? !”

Mọi người thấy thế toàn bộ cũng choáng váng.

“Kẻ dám tổn thương Uy Long, ta có gì không dám!” Hắn lạnh lẽo nói: “Giao ra thuốc giải, nếu không một lúc sau, chủ tử của ngươi cũng phải chết!”

“Ngươi!” Tiểu Mai kinh hãi.

Hắn vì cứu Mao Uy Long, lại hạ độc thủ với Vương Gia? Hắn ác độc, sợ rằng còn hơn cả Vương Gia. “Vương Gia!” Nàng nhìn thấy thân thể chủ tử ngã xuống không ngừng co quắp, bởi vì một đao của Cừ Thường Khiêm trực tiếp chặt đứt mạch máu của hắn, khiến cho hắn không chỉ trúng độc, tốc độ mất máu càng thêm kinh người, sợ rằng tốc độ phát độc có thể nhanh hơn so với Mao Uy Long, nếu không giao ra thuốc giải, chỉ e hắn không chịu được tới một canh giờ.

“tên nghịch tử này!” Cừu Khánh Linh cũng không nghĩ đứa con nuôi này sẽ âm thầm (lạnh lùng tuyệt tình) như thế, hấn giận vô cùng.

“Thuốc giải.” Cừu Thường Khiêm không nhiều lời vô nghĩa, đưa tay đợi lấy thuốc giải.

“Vương Gia?” Tiểu Mai cắn răng hỏi ý chủ tử.

“Cho!” Sống chết trước mắt, Cừu Khánh Linh vạn phần hoảng sợ, không thể làm gì khác hơn là uất hận thỏa hiệp.

Giữ mạng quan trọng hơn, Tiểu Mai nào dám chần chờ, vội vàng móc ra thuốc giải để hai người ăn vào.

Được giải độc, sắc mặt Mao Uy Long lập tức chuyển biến tốt hơn, nàng hé ra khuôn mặt tươi cười với Cừu Thường Khiêm, muốn hấn an tâm. Nàng biết hấn nhất định rất sợ, mặc dù không ai nhìn thấy được, nhưng trên khuôn mặt hấn bốc lên một tầng mồ hôi mỏng, nàng có thể biết hấn có bao nhiêu hoảng sợ.

Đấy mắt Cừu Thường Khiêm lúc này mới lộ ra sự an tâm ấm áp, nhưng quay người lại, vẻ mặt đã thay đổi, như mưa tuyết rơi xuống, vèn vèn trong nháy mắt, tiểu Mai đã bị hất tung bay lên không trung, người còn chưa rơi xuống đất thì đã tắt thở.

Ai dám tổn thương người vợ của hấn, hấn tuyệt sẽ không bỏ qua!

Mọi người chẳng ai lộ ra sắc thái kinh sợ, nhưng không ai dám tiến lên nhứt xác Tiểu Mai.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Một tháng sau

“Tướng công, ta bị thương.” Dưới bóng cây mát mẻ, Mao Uy Long tựa vào trên đùi nam nhân, theo gió nhẹ nhàng thổi, rất thoải mái.

“Hả?” Cừu Thường Khiêm chợt nghe lời ấy, nhíu nhíu mày. Nàng làm sao?

“Tiểu Mai đã thương lòng của ta.” Nàng bĩu môi.

Thì ra là như vậy.

“Ta luôn xem nàng ấy như tỷ muội tốt.” Nàng thở dài, thật không ngờ Tiểu Mai lại đối xử với nàng như vậy? Lúc xuống tay có thể có chút do dự không? nghĩ nhiều như vậy đều vô dụng, bởi vì nàng ta đã bị nam nhân ác độc này giết chết rồi, còn phơi thây nơi hoang dã, ai.

“Nàng ta chỉ là nha hoàn.” Hấn ngắn gọn sửa lại.

Nàng liếc xéo hấn một cái. “Chẳng lẽ chàng không có bằng hữu có thân phận thấp hơn chàng sao?” Cái này không ai bì nổi chàng!

“Không có.” Hấn nghĩ cũng không thêm nghĩ lắc đầu.

Nàng lại liếc hấn một cái. Nghĩ cũng biết, hấn mặc dù không là con ruột của ma đầu Vương Gia, nhưng thân là Thế tử gia, thân phận được nuông chiều, vật hợp theo loài, người kết giao nhất định là không giàu cũng quý. Bây giờ suy nghĩ một chút, nàng có lẽ là người không bắt mắt nhất trong đời hấn? Hấn yêu nàng quả nhiên là một chuyện lạ hiếm có trong thiên hạ

“Thương thế của nàng đã phục hồi tốt lắm rồi, có thể đi xa, ngày mai chúng ta trở lại kinh thành.” Đang lúc suy nghĩ của nàng còn chưa phục hồi lại, hấn tự mình mở miệng tuyên bố.

“Trở lại kinh thành? Ah, Xuyên Cũng không phải thuộc quyền sở hữu của chàng sao?”

“không sai, nhưng hoàng thượng hi vọng ta có thể hồi kinh.” Trên thực tế hoàng thượng đã thúc giục hấn trở về vài lần, nhưng ngại vì thân thể của nàng chưa lành, hấn mới liên tục từ chối, hôm nay nàng độc thương (bị thương + trúng độc) khỏi hấn, không thể lại lấy lý do này thoái thác không trở về kinh thành.

“Chàng và hoàng thượng thật sự là tri giao tốt?” Nghe nói hoàng thượng có hai vị chí giao, một vị là Trầm Thanh chuyên rình trộm kia, một vị chính là nam nhân nhà nàng.

“Ừ.”

“Ngay cả hoàng thượng cũng kết giao tốt với chàng, khó trách chàng chưa từng kết giao với bằng hữu có thân phận thấp hơn, vậy chàng có từng xem thường thân phận thấp kém của ta không?” Nàng liếc xéo hắn, có chút lo lắng, có chút tự ti.

“Xuất thân của ta thật ra thì cũng không tốt đến thế đâu.” Hắn lạnh nhạt mà nói.

Hắn là đứa trẻ bị cưỡng chiếm mang về, thật ra thì cũng không phải có huyết thống hoàng gia chính thống.

“Nhưng, mặc kệ nói thế nào, chàng chính là Thế tử gia không ai bì nổi, sau này thậm chí là Vương Gia, chàng Sẽ cảm thấy ta xuất thân tầm thường, sẽ khiến cho chàng mất mặt?.”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, thường nàng hai chữ. “Nhàm chán!”

“Nhàm chán?” Nàng trừng mắt nhìn. Vấn đề của nàng nhàm chán sao? “Đây, chàng ——”

“Sau khi hồi kinh, ta dẫn nàng vào cung gặp vua.”

“Ta không đi!” Nàng kháng cự.

“Tại sao? Nàng cũng không phải là chưa từng vào cung gặp qua hoàng thượng, nàng ầm ỹ cái gì không được tự nhiên như vậy?” Nàng khần trương sao? Không giống nàng.

“Cũng là bởi vì ta đã gặp qua hoàng thượng, cho nên. Không cần gặp lại!” Nàng cười gượng.

“Nhưng hoàng thượng chỉ đích danh muốn gặp mặt nàng.” Hoàng thượng sớm xuống vài đạo thánh chỉ, muốn gặp lại nữ nhân khiến cho hắn điên đảo này, hắn cũng bắt đắc dĩ, nhưng thật sự không từ chối được nữa.

“Chỉ đích danh muốn gặp ta? Xong rồi! Xong rồi!” Nàng toàn thân phát run.

“Cái gì xong rồi?” Nha đầu này rốt cuộc có vấn đề gì?

“Trương công, chàng nếu như còn muốn mỗi tối ôm ta ngủ, tốt nhất không cần quan tâm đến việc đưa ta vào cung.”

Hắn nhìn chằm chằm nàng, mặt tức giận, bắt đầu có cảm giác “Kết băng”. “Nói lý do.”

“Cái này.” Nàng cắn môi, lau mồ hôi.

“Nói!” Sự chịu đựng của hắn nhanh cạn, nếu còn không cho hắn một lời giải thích, hắn sẽ phát hỏa. Không, đóng băng rồi !

“Thật ra, ta nói này, nếu ta vào cung, ta sợ rằng mình không về được.” Nàng vẻ mặt đau khổ, “Ta. Lần trước vào cung, phạm vào tội khi quân, hoàng thượng lúc này cho đòi ta tiến cung, nhất định là muốn trị tội của ta rồi, ta không muốn vào cung nhận lấy cái chết.” Nói xong như sắp khóc.

“Nàng phạm tội khi quân gì?”

“Ta lừa gạt ngài ấy ta là Thế tử phi thật, kết quả ta là giả!” Đây chính là nguyên nhân nàng chết cũng không dám vào cung gặp vua.

Hắn nín thật lâu, đột nhiên tuôn ra một hồi cười to. “Đứa ngốc! trên đời này làm gì có Long Nữ thật, người ngay từ đầu ta cưới là nàng, từ đầu tới cuối, người hoàng thượng biết chính là nàng, ở đâu ra tội khi quân? Nàng lo lắng thừa rồi!” Nha đầu ngốc!

“Hả? Thì ra suy nghĩ cả nửa ngày, là ta tự tìm phiền não?” Nàng bực bội dậm chân. Hại nàng vừa nói tới vào cung liền run không ngừng, lo lắng đề phòng ngày chết sớm đến, thì ra đều là lo sợ không đâu, đáng ghét!

“Tốt lắm, vậy thì lúc này nàng không cần tranh đi cãi lại chuyện vào cung nữa chứ? Thời gian kế tiếp, chúng ta cũng nên làm chút chuyện đứng đắn.” Hắn đột nhiên đứng đắn.

“Chuyện đứng đắn?”

“Làm chút chuyện đứng đắn có ích cho cả thể xác và tâm hồn.” Hắn mỉm cười nhả ra những lời này, ôm ngang lấy thân nàng.

“Cái gì?”

Thời tiết quá mát mẻ, vừa đứng làm chút —— ách, thư giãn gân cốt, làm chút “Chuyện đứng đắn” .

Kính Thành

Sau khi hồi kinh, Cừ Thường Khiêm vội vàng xử lý những vấn đề chính sự đã bị bỏ trống lâu ngày, nhân cơ hội Mao Uy Long nhân nhả ở xung quanh chơi đùa.

Ngày hôm đó, nàng viết phong thư gửi về nhà, vui vui về về tự mình tới trạm dịch (trạm dừng ngựa đưa thư) nhờ người đưa tới Lô Châu cho cha nàng Mao Sát Thiên đã lâu không có liên lạc, gửi xong thư, tâm tình đang tốt, nàng dẫn theo mấy nha hoàn đi dạo đường phố náo nhiệt của Kinh Thành.

Nàng một thân hoa phục dẹt tinh tế, ra tay đại lượng, dọc theo con đường rất bắt mắt, hơn nữa lúc trước nàng rời kinh đến ở tại Xuyên Củng, nàng đã ở kinh thành lưu lại không ít “Sự tích”, Thế tử gia cũng chiều theo từ khắp thiên hạ đều biết, người người đối với nàng đều khắc sâu ấn tượng, chỗ nàng đi qua mọi người đều ghé mắt nhìn nhân vật này một cái rồi trở về làm đề tài cho chủ đề nói chuyện phiếm.

Mao Uy Long hứng chí dõng dáo đi dạo tới trưa, cảm thấy đói bụng, quẹo vào một ngõ hẻm tùy tiện ăn cái gì đó rồi tiếp tục đi dạo nữa, dù sao nam nhân của nàng đã vào cung, nghe nói đến tối mới có thể trở lại, nàng nắm chắc cơ hội chơi một chút cho đã nghiền.

Đi tới trước một quán ăn nhỏ, nàng gặp được một vị đáng vẻ hào sảng quần áo như tên ăn xin đang xin ăn chủ quán, chủ quán thái độ ác liệt đá hất ra khỏi cửa tiệm, người nọ nhếch nhếch bờ mày, vừa ngừng đầu, liền đối mặt với một đôi mắt quen thuộc.

“Vinh Phú, sao ngươi lại ở đây?” Mao Uy Long giật mình tiến lên.

“Ta. Bị Thế tử gia. Đuổi ra khỏi Cừ trang rồi.” Vinh Phú bộ dáng rất là nghèo túng.

“Sao lại như vậy?” Nàng rất kinh ngạc.

“Bởi vì Thế tử gia nhìn thấy ta liền mất hứng, cho nên đuổi ta ra khỏi trang.” Hắn tức giận nói.

“Ừ. Ta hiểu tại sao rồi.” Nhớ một lần cuối cùng nhìn thấy Vinh Phú, là lúc nàng trúng độc hắn giúp nàng đưa thuốc vào phòng, hôm đó tướng công lần đầu nhìn thấy hắn không vui lắm, muốn tổng quản đi thăm dò, điều tra cái gì tự nhiên trong lòng nàng hiểu rõ, nhưng hiển nhiên không có tra ra cái gì, nếu không người này sẽ đơn giản bị đuổi ra khỏi trang như vậy, nhất định sẽ mất mạng.

Ai! Nam nhân của nàng thùng dấm thật không nhỏ!

“Nhưng ngươi không phải là ở Xuyên Củng sao? Sao lại tới kinh thành rồi?”

“Xuyên Củng nán lại không xong, nên ta đến kinh thành nương nhờ họ hàng, không nghĩ tới người thân cũng mất tích, ta không có đồng nào trong người, không thể làm gì khác hơn là lưu lạc nơi đầu đường.”

“Thật đáng thương!” Nàng đồng tình đau lòng nhìn hắn.

Nếu nàng làm hại, thì nàng phải gánh trách nhiệm mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Hắn yêu nữ nhân này, điên cuồng mê luyến nữ nhân này! Cong người xuống, cúi đầu, để cho gương mặt của mình dần dần đến gần khuôn mặt nhỏ bé mê hoặc hắn. Nàng ngủ say, đôi mắt trẻ trung linh động chói lọi giờ phút này đang nhắm lại. Hắn nheo mắt lại. Nữ nhân này cũng yêu hắn như hắn yêu nàng, yêu đến mức độc đoán? Một cái cánh tay ngọc kèm theo thanh âm than nhẹ hàm hồ ôm chặt hắn. Tâm thần hơi rung, nhắm mắt lại, chứa đựng nụ cười, tắt nhiên rồi!

“không có ở đây? Thế tử phi đã đi những đâu rồi hả?” Cừ Thường Khiêm mặt lạnh nhả nhó hỏi, nha đầu này không ở yên trong nhà, ngày gần đây hắn bận xử lý công việc diệt trừ dư đảng của Cừ Khánh Linh, hắn không nghĩ tới hắn đã bận, nàng còn bận rộn hơn hắn, mấy ngày rồi hắn không thấy bóng dáng nàng, nha đầu này đến cùng là đang làm cái gì? Ở đâu?

“Nô, chúng nô tài. Cũng không biết.” Hắn chỉ là thuận miệng hỏi, một đám nô tài lại run muốn chết.

Hắn nheo mắt cau mày.”Chuyện gì xảy ra? Nói!”

“Nô nô. chúng nô tài không không.”

“Còn không nói cho rõ tình hình thực tế!” Hắn vỗ bàn một cái, lạnh lẽo khác thường.

Lần này đám nô tài càng thêm kinh hoàng luống cuống. “Nghe. Nghe nói Thế tử phi. Giống như thường ngày đến ngoài thành bầy. Nhà trọ Thất Tinh.”

“Nhà trọ Thất Tinh? Nàng đến đó làm gì?”

“Nghe. Nghe nói. ngài là đi gặp. nam. Nam nhân.” Rốt cuộc có người run giọng nói xong, hồn bay phách tán.

“Cái gì? !” Hắn bỗng nhiên đứng dậy. Nam nhân?!

Nghìn dậm đóng băng, trong nháy mắt nứt toác!

“Tướng công, ngài làm sao vậy? Đoàn người này là sao?” Mao Uy Long mới trở về phủ, liền gặp được mọi người sắc mặt sợ hãi quái dị, nam nhân ngồi thẳng ở trung tâm, trên mặt càng thêm âm trầm đáng sợ.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

“Không có gì, nàng qua đây.” Cừu Thường Khiêm âm điệu lạnh lẽo hợp tình hợp lý nói.

“Đó, không có việc gì sao cần cả một đoàn dọa người như vậy?” Nàng bĩu môi, giống như thường ngày thoải mái rúc vào trong ngực hắn.

Mọi người lập tức cũng hít một ngụm lạnh khí, lúc này nàng còn dám đến gần núi băng? Không sợ núi băng trong nháy mắt bạo phát, xương cốt không còn sao?

“Hôm nay nàng đi những đâu?” Hắn mặc cho nàng ở trong lòng hắn cọ cọ tìm vị trí tốt, thoải mái dán vào.

Đại cô nương không có tri giác, kéo miệng cười. “Không có chuyện gì, trong kinh thành mờ mịt thoáng qua một cái.”

“Vậy, có xảy ra chuyện gì lý thú sao?”

Nàng nâng tay áo bảo của hắn vuốt vuốt, nàng vẫn chưa nghĩ được sự nguy hiểm. “Không có.” Quả thật không có, sau khi từ chỗ Vinh Phú rời đi, nàng ở trên đường cái vòng một vòng, cảm thấy không có gì vui mới quay về.

Ngang nhiên nói dối! Thân thể hắn cứng lại. “Thật không có?”

“Ừ.” Nàng thậm chí ngáp một cái.

“Nàng không thử ngẫm lại xem, có lời gì muốn nói với ta?”

“Tướng công, thời tiết giống như trở nên lạnh, ngay cả ổ ngực của chàng cũng không ấm.” Tự mình nói xong, nàng lại ngủ thiếp đi.

Mọi người sững sờ, chỉ thấy chủ tử lạnh cứng như đá, tựa hồ. dĩ nhiên đã có hơi lạnh tản ra.

“Thế tử phi, ngài có khách.” Mới buổi trưa, tổng quản liền tới ngoài cửa phòng thông báo.

Mao Uy Long ngáp dài, không biết tại sao, tối hôm qua tướng công như uống nhầm thuốc, phát cuồng muốn nàng suốt đêm, làm cho lưng nàng rất đau, toàn thân vô lực.

“Không gặp.” Nàng bò lên giường, tìm lại cảm giác ngủ bù nhằm khôi phục chút tinh lực.

“Nhưng. Hắn nói nhất định phải gặp ngài, nếu không hắn sẽ không đi.”

Nàng cau mày. “Đó, người nào mà lại không thể không gặp ta?” Nàng ngồi dậy trên giường, bộ mặt không kiên nhẫn.

“Là Vinh Phú.”

“A, ” nàng kinh hoàng nhảy xuống giường. “Gặp, ta gặp!”

Nàng lập tức rửa mặt, chỉ chớp lát liền vội vàng chạy vội tới ngoài cửa lớn, quả nhiên nhìn thấy Vinh Phú đang chờ ở đó.

“Làm sao ngài tìm tới đây?” Mao Uy Long kéo người tới biệt sảnh (phòng ở phía xa), hốt hoảng hỏi. Ngộ nhờ bị tướng công nhìn thấy thì nguy rồi.

“Nô tài có việc gấp xin ngài giúp một tay.” Vinh Phú cũng là mặt khổ qua (khổ qua = mướp đắng. Câu này ý nói là mặt nhăn nhó, khổ sở).

“Chuyện gì?” Nàng vội vàng hỏi, một đôi mắt nhỏ đảo dáo dác ngo xung quanh, chỉ sợ người không nên xuất hiện sẽ xuất hiện, giống như là làm việc gì trái

với lương tâm vậy.

“Nô tài tìm được thân thích đã mất tích.”

“Vậy rất tốt, làm sao mặt người còn nhăn nhó khổ sở như vậy?”

“Thân thích đã gặp được, nhưng là có chút phiền toái.”

“Đó là gì?”

“Thân thích của nô tài một thời gian trước tới Ti trấn chơi bài, không biết xảy ra chuyện gì, lại bị người ta vu oan giết người, nhưng những người bà con kia của ta chỉ tay lên trời mà thề là hấn vô tội, cho nên lúc này nô tài muốn mời ngài lấy thân phận Thế tử phi đến giúp một tay.”

“Như vậy.” Thân thích của hấn thật đúng là xui xẻo, lại gặp chuyện như thế. “Vậy Ti trấn ở đâu?”

“Từ kinh thành đi về hướng tây, mất khoảng một ngày rưỡi đi đường.”

“Cần một ngày rưỡi à? Nay.” Rồi đi lâu như vậy, tướng công nhất định sẽ sinh nghi.

Thấy nàng do dự, hấn nóng lòng nói thêm: “Kính xin Thế tử phi giúp một tay, nghe nói nếu không có người bảo lãnh, một hai ngày nữa là quan phủ xử trảm rồi.”

“Đây không phải là giết người bừa bãi, giết lầm người dân lương thiện sao!” Nàng kinh sợ.

“Đứng ại!” Hấn một vẻ mặt đau khổ bất đắc dĩ.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp cùng người đi chuyến này.”

“Tướng công, ta muốn.” Mao Uy Long nhìn chăm chăm nam nhân một hồi lâu, nói không lên lời.

Không biết vì sao, bắt đầu từ hôm qua, nam nhân này có gì đó quái quái, nàng nhìn kỹ bên trong ánh mắt của hấn mang theo tức giận, còn có chút âm lãnh!

“Muốn cái gì?”

Ồ, cả giọng nói cũng mang âm điệu lạnh lạnh.

“Cái này. Ngày mai ta muốn đi ra vùng ngoại ô một chút.” Nàng hạ quyết tâm, nhỏ giọng nói.

“Ngoại ô? Nơi nào?”

Lạnh không chịu được, nàng suy tính có nên trở về phòng mặc thêm áo bông vào hay không?

“Ti trấn.” Nàng rút cuộc không nhịn được, hắt hơi một cái, vuốt vuốt mũi, xác định có cái gì đó không đúng.

“Tốt.”

“Ah?” Dứt khoát như vậy? Không ổn.

“Chuẩn bị một chút, ta đi cùng nàng.” Hấn đứng dậy.

“Hả? Đợi chút, ta. Chàng. Chàng muốn đi cùng?” Nàng nóng lòng vội vàng kéo hấn.

“Nàng không phải là muốn đi Ti trấn sao?” Hấn nhìn chăm chăm nàng.

“Này. Thì đúng rồi, nhưng gần đây không phải là chàng rất bận sao? Ta thấy. Ta có thể tự mình đi cũng được, hiện tại lên đường, qua ba. Không, hai ngày sau sẽ quay về thôi.” Vốn là xò ra ba ngón tay, lại nhìn thấy khuôn mặt hấn trầm xuống liền cup bót một ngón. Nàng quyết định nhanh, lộ trình dạo bước nhanh một chút nói không chừng hai ngày sau có thể đủ để trở về rồi.

“Nàng là đang nghĩ cho ta sao?”

“Vậy. Cũng không hấn vậy, chàng một ngày kiếm bạc tỷ, ta không thể cứ quần lấy chàng mãi, khiến chàng không thể làm chánh sự, một thê tử tốt phải biết độc lập, không phải sao?” Nàng dầy mặt cười khúc khích. Nếu để cho hấn biết mình vội đi giúp Vinh Phú, không chừng đừng có nói là thân thích cũng không cứu được, ngay cả Vinh Phú cũng gặp nạn.

Chỉ thấy khuôn mặt đẹp của hắn lộ ra tia lạnh, thật lâu không nói một câu, khiến cho bàn chân nàng cũng lạnh luôn. Nam nhân này quái đến cực điểm, nếu không phải là lúc này thật sự có việc, nàng nhất định sẽ hỏi cho thật rõ ràng.

Thật lâu, hắn mới chậm rãi mở miệng “Đi đi!”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ rất sợ hắn đổi ý, người nàng như một lần khói lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, biểu tình của Cừu Thường Khiêm trở nên lạnh đến cực hạn. Mặc dù hắn tự biết mình phải tin tưởng nàng, nhưng tâm lại không ngừng chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

"Thế tử phi, ngài có khách." Mới buổi trưa, tổng quản liền tới ngoài cửa phòng báo.

Mao Uy Long ngáp dài, không biết tại sao, tối hôm qua tướng công giống như uống nhầm thuốc, phát cuồng muốn nàng suốt đêm, làm cho lúc này lưng nàng rất đau, toàn thân vô lực.

"Không gặp." Nàng bò lên giường, tính toán tìm lại cảm giác ngủ bù, lại vừa có cảm giác dậy có lẽ sẽ khôi phục chút tinh lực.

"Nhưng. Hắn nói nhất định không thể không gặp ngài, nếu không sẽ không đi."

Nàng cau mày. "Đó, người nào mà lại không thể không gặp ta?" Nàng ngồi dậy trên giường, bộ mặt không kiên nhẫn.

"Là Vinh Phú."

"A, " nàng kinh hoàng nhảy xuống giường. "Gặp, ta gặp!"

Nàng lập tức rửa mặt, chỉ chớp lát sau liền vội vàng chạy vội tới ngoài cửa lớn, quả nhiên nhìn thấy Vinh Phú đang chờ ở đó.

"Làm sao người tìm tới cửa?" Mao Uy Long kéo người tới biệt sảnh (phòng ở phía xa), hốt hoảng hỏi. Ngộ nhờ bị tướng công nhìn thấy liền nguy rồi.

"Nô tài có việc gấp van ngài giúp một tay." Vinh Phú cũng là mặt khổ qua (khổ qua = mướp đắng. Câu này ý nói là mặt nhăn nhó, khổ sở).

"Chuyện gì?" Nàng vội vàng hỏi, một đôi mắt nhỏ đảo đảo ngó xung quanh, chỉ sợ người không nên xuất hiện sẽ xuất hiện, giống như là làm việc gì trái với lương tâm vậy.

"Nô tài tìm được thân thích đã mất tích."

"Vậy rất tốt, làm sao mặt người còn nhăn nhó khổ sở như vậy?"

"Thân thích đã gặp được, nhưng là có chút phiền toái."

"Đó là gì?"

"Thân thích của nô tài một thời gian trước tới Ti trấn chơi bài, không biết xảy ra chuyện gì, lại bị người ta vu cho là giết người, nhưng những người bà con kia của ta chỉ tay lên trời mà thề là hắn vô tội, cho nên lúc này mới muốn mời ngài lấy thân phận Thế tử phi đến giúp một tay."

"Như vậy." Thân thích của hắn thật đúng là xui xẻo, lại gặp chuyện như thế. "Vậy Ti trấn ở đâu?"

"Từ kinh thành đi về hướng tây, mất khoảng một ngày rưỡi đi đường."

"Cần một ngày rưỡi à? Nay." Rồi đi lâu như vậy, tướng công nhất định sẽ sinh nghi.

Thấy nàng do dự, hắn nóng lòng nói thêm: "Kính xin Thế tử phi giúp một tay, nghe nói nếu không có người bảo lãnh, chỉ một hai ngày là quan phủ xử trảm rồi."

"Đây không phải là giết người bừa bãi, giết lầm người dân lương thiện sao!" Nàng kinh sợ.

"Đứng ạ!" Hắn một vè mặt đau khổ bất đắc dĩ.

"Ta hiểu rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp cùng ngươi đi chuyến này."

"Vinh Phú, rút cuộc là đã đến Ti trấn chưa vậy? Ngươi không phải nói là mấy dặm nữa sẽ đến sao? Mao Uy Long lau mồ hôi hỏi. Nàng cũng đã muốn một chết đi được còn chưa có tới! Nàng còn phải chạy trở về để trấn an tên kia nữa, trong lòng nam nhân kia tám phần có chuyện, nàng nếu không làm cho rõ ràng, trong lòng nàng không yên.

"Đến đến, xuyên qua cánh rừng này là đến rồi." Vinh Phú nhỏ giọng trấn an.

"Vậy sao?" Nàng cùng hắn bước nhanh vào cánh rừng."Ah? Chúng ta thế nào đi tới đi lui lại vẫn lòng vòng trong rừng là sao?" Nàng phát hiện bọn họ ở trong rừng vòng thật lâu không ra được, giống như lạc đường?

"Thật sao? Đi về phía trước hai bước chính là cửa ra rồi." ánh mắt Vinh Phú khẽ đảo một vòng.

Mao Uy Long giống như thấy được trong mắt hắn chợt lóe lên tia quỷ quyết, lòng có chút nghi ngờ nhưng vẫn đi chuyển theo chỉ dẫn của hắn đi về phía trước, đi không đến mấy bước, lại chỉ thấy một gian nhà gỗ nhỏ rách nát, hơn nữa bốn phía nhìn như không có dấu vết của người ở, chuyện này là sao?

"Vinh. Tại sao lại là ngươi?" Nàng xoay người lại muốn chất vấn Vinh Phú, lại kinh ngạc thấy Tiểu Xuân đứng ở sau lưng nàng.

"Biểu tiểu thư ở chỗ này, ta dĩ nhiên cũng ở đây." Tiểu Xuân vẻ mặt lạnh lùng, thân thể nhích sang bên cạnh nhường chỗ, thật ngạc nhiên nàng lại thấy Hi Nhi!

Mao Uy Long kinh ngạc. "Các ngươi sao đều ở đây vậy?" Họ không phải nên ở Cừ trang sao?

"Chúng ta đặc biệt ở chỗ này chờ ngươi." Hi Nhi cười lạnh nói.

"Các ngươi làm sao biết ta sẽ đi qua nơi này?" Nàng vô cùng giật mình.

"Dĩ nhiên, bởi vì là ta muốn ngươi tới." Hi Nhi hả hê hừ lạnh.

Mao Uy Long giận tái mặt, nhanh chóng chuyển sang Vinh Phú. "Ngươi lừa ta?" Nàng biết bản thân mình bị lừa, chỉ là bọn họ vì sao phải làm như vậy?

Lúc này Vinh Phú không còn bộ dạng đáng thương, bây giờ nhìn lại thậm chí là âm hiểm.

"Không sai!" Hắn cười cực kỳ dữ tợn.

Nàng kinh hãi lui một bước.

"Ngươi dám giành nam nhân của ta, ta muốn ngươi thân bại danh liệt!" Hi Nhi vẻ mặt ác độc.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Nàng kinh ngạc không thôi.

"Có nhìn thấy không, căn nhà rách nát này là ta tỉ mỉ chọn lựa làm nơi đặt chân cuối cùng cho ngươi!" Hi Nhi chỉ vào căn nhà gỗ xiêu vẹo chỉ chực sụp, cười đến hí hửng.

Nữ nhân này điên rồi,muốn nhốt nàng? !

Ba ngày rồi, nàng chưa trở về!

Từ lúc nàng rời đi, Cừ Thường Khiêm suốt ba ngày ngồi thẳng trong sảnh, vẻ mặt giống như pho tượng.

Hắn đếm mặt trời mọc rồi lặn, đếm ngày nàng đồng ý trở về, nhưng nàng không trở lại, điều này chứng minh nàng phụ lại sự tin tưởng của hắn, cùng nam nhân kia bỏ trốn!

Nàng phản bội hắn!

Yêu càng nhiều, hận càng sâu!

Lửa giận bùng hực từ trong ngực hắn bùng lên, giống như mãnh hổ bị thương chuẩn bị gào thét, quay người lại, trường phong mang theo hận ý cùng lửa giận giống như sóng gió phóng ra bốn phía, trong nháy mắt bàn ghế trong phòng bị hủy hết, hắn một mình cô độc giữa căn phòng hỗn độn, lạnh lẽo đến dọa người.

“Thế tử gia.” thanh âm Lý Văn run run cẩn thận đến gần. Nếu không phải bắt đắc dĩ, giờ phút này ai cũng không dám đến gần chủ tử, nhưng còn để mặc chủ tử tiếp tục điên cuồng mù mịt như vậy, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện.

“Khởi bẩm Thế tử gia. Biểu tiểu thư tới.” Lý Văn nhìn một chút ngoài cửa, làm hết trách nhiệm bẩm báo, chỉ hi vọng chủ tử có thể thoáng tỉnh táo lại.

Hi Nhi ra hiệu cho Lý Văn lui ra, tiếp đó nàng ta đi về phía Cừ Thường Khiêm, to gan từ phía sau ôm lấy hắn.

Hắn chấn động, cũng không đẩy ra.

Trong lòng nàng mừng thầm. “Biểu ca, nghe nói biểu tẩu mất tích?” Nàng thử hỏi.

Hắn tựa như không nghe thấy, vẫn lãnh nhợt băng sương (lạnh lùng) như cũ.

“Nàng ta lại. Cùng người khác bỏ trốn?” Nàng hỏi tiếp, cảm nhận được hắn khẽ run run, ngay sau đó lại không có phản ứng gì.

“Biểu ca, huynh không cần phải vì loại nữ nhân đó mà tức giận, nàng ta căn bản không có giá trị, cũng không xứng ——”

Cừ Thường Khiêm bỗng dung đẩy nàng ta ra, khiến nàng nhếch nhác ngã trên mặt đất, ánh mắt của hắn lạnh lẽo, âm hiểm nhìn chằm chằm nàng.

“Nàng ta sẽ không trở lại, nàng ta là loại nữ nhân ai cũng có thể làm chồng, nghe nói trước kia còn từng quyến rũ nam nhân khác, loại nữ nhân này biểu ca còn xem nàng ta là bảo vật sao, nàng ta là một kẻ vô si đê tiện! Vô si đê tiện!” Hi Nhi không cam lòng rống to.

“Câm mồm!” Trong mắt của hắn tràn đầy tia máu, vẻ mặt cuồng nộ.

“Ta không nói sai, huynh nên sớm nhận rõ sự thật, nữ nhân này xuất thân thấp hèn, hành động dĩ nhiên đê tiện, nàng ta dám cùng với đứa ở của Cừ trang bỏ chốn cũng là chuyện đương nhiên, chẳng có gì lạ, cứ cho là có thể quay về, nàng ta cũng đã là Tàn Hoa Bại Liễu ——”

Bốp! Hắn thưởng nàng một bạt tai, khiến nàng mắt nỏ đom đóm rớt cuộc ngừng miệng. “Biểu ca.”

Hắn đầu tiên là lửa giận dâng cao, bỗng chốc lại dường như có điều gì suy nghĩ. “Làm sao ngươi biết nàng bỏ trốn cùng đứa ở của Cừ trang?”

Trong phủ Thế tử tuy trên dưới đều biết Uy Long phản bội hắn, nhưng chỉ có Lý Văn điều tra lại lịch giúp hắn mới biết gian phu kia là ai, trong phủ Thế tử chưa từng có ai gặp qua đứa ở kia ở Xuyên Củng, Lý Văn là người kín miệng, nàng vừa mới đến Phủ thế tử, từ đâu mà biết được, từ đâu liên tưởng tới Uy Long cùng đứa ở của Cừ trang bỏ trốn?

Lòng hắn không khỏi nổi lên nồng đậm sự nghi ngờ.

“Ta.” Nàng ngạc nhiên cả lăm. Nguy rồi, nàng nhất thời tức giận, nói quá nhiều rồi.

“Nói!” Mặt hắn hung ác lần đến gần nàng.

“Ta.” Nàng cơ hồ bò đến góc tường.

“Ta nói rồi, đừng mơ tưởng ra về ở giữa ta và Uy Long, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi quên rồi sao?” Ánh mắt hắn bén nhọn, bộ dáng kinh người.

Nàng bị hù dọa luống cuống. “Ta. Ta không có!” Nàng rớt cuộc cảm thấy sợ hãi, bởi vì nàng biết lần này hắn thật sẽ không chút lưu tình thương tổn nàng.

“Ngươi định làm gì? Không cho ngươi đến gần ta!” Mao Uy Long kêu to. Nàng toàn thân không còn chút sức lực nào, bị giam ở trong nhà gỗ ba ngày rồi, một chút nước cũng không có, lúc này nàng đói bụng đến choáng váng, tứ chi sắp vô lực, Vinh Phú lại đột nhiên vào phòng, hơn nữa mặt cười đậm đàng, nước miếng chảy ra, hai tay xoa xoa vào nhau đi về phía nàng, nàng bị sợ đến không còn hơi sức cũng muốn xuất ra chút sức lực cuối cùng ngăn cản hắn.

“Không tới gần ngươi, sao có thể để cho ngươi biết ta muốn làm gì?.” Hắn cười gằn lần đến gần.

Nàng nhất thời hoa dung thất sắc. “Tiểu Xuân, cứu mạng! Tiểu Xuân!” Nàng chỉ còn biết hướng về phía Tiểu Xuân vẫn canh giữ ở bên ngoài kêu cứu, hi vọng nàng ta còn có lương tâm tới cứu nàng.

“Đừng kêu nữa, là tiểu thư Hi Nhi giao phó, Tiểu Xuân cũng không làm chủ được, lúc này nàng ta còn giúp chúng ta giữ cửa, ngươi nói nàng ta dám không thuận theo sao?”

Nàng ngạc nhiên, Hi Nhi ác độc như vậy? Chuyện như vậy cũng làm được?!

“Đừng giãy giụa nữa, ngoan, khiến cho lão tử vui vẻ thoải mái, ta có thể sẽ tha ngươi Tàn Hoa Bại Liễu trở về, lúc đó Thế tử gia có còn muốn ngươi không?” Hân miệng đầy nước miếng cười.

“Mau. Dừng tay!” Nàng suy yếu sợ hãi né tránh.

“Chớ trốn, ta chờ ba ngày, chính là muốn chờ tiểu tử này nhà ngươi đói bụng đến vô lực, không phải mất chút sức lực nào cũng có thể xuống tay.” Hân nhẹ nhàng cười đậm uế không dứt đáp lại.

“Ngươi. Umh umh.” Lời còn chưa dứt, miệng Mao Uy Long bị kẻ ác tâm cứng rắn hôn, nàng giãy giụa không ngừng, xấu hổ đến nước mắt chảy ròng ròng. Không cần, nàng thật xin lỗi tướng công!

Khi hân cứng rắn cạy ra hàm răng nàng, sắp đưa đầu lưỡi vào, nàng ra sức cắn hân một nhát, Vinh Phú gào lên một tiếng, trở tay cho nàng một cái tát. “Con đàn bà thú vị này, dám cắn ta!” Hân vuốt miệng mình đầy máu, giận điên lên.

Nàng bị đánh đến gương mặt lập tức sưng đỏ một mảng. “Ngươi còn chạm vào ta nữa, ta giết chết ngươi!” Nàng giận nói.

“Ngươi! Ta còn tưởng rằng ngươi đói bụng ba ngày, không còn hơi sức đấu lại ta, tốt, đây là ngươi tự chuốc lấy, đừng trách ta không biết thương hương tiếc ngọc!” Hân thô lỗ nắm cánh tay ngọc của nàng, chỗ bị hân nắm lấy lập tức tím bầm đau nhức.

Nàng liều mạng giãy giụa, nhưng càng giãy giụa hân càng hưng phấn, xoẹt một tiếng áo khoác của nàng liền bị xé rách, lộ ra vạt áo bên trong, mơ hồ có thể nhìn thấy cái yếm ở dưới vạt áo bên trong, bộ dạng hân gấp gáp đè lên thân thể của nàng.

Nàng kinh ngạc, nước mắt hoảng sợ lập tức trào ra, nhưng vô cùng suy yếu, hơi sức chống cự không còn như lúc bình thường. “Ngươi còn không dừng tay, ta liền cắn lưỡi tự sát!”

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Vinh Phú có chút giật mình, thật nhìn không ra, tính tình Thế tử phi này còn rất mãnh liệt. “Ai, đáng tiếc ngươi hôm nay là nhất định phải thật xin lỗi Thế tử gia rồi, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn phối hợp, ta sẽ mau chóng làm xong, sẽ không để cho ngươi chịu đau đớn, nói không chừng ngươi sẽ thấy sáng khoái, còn phải kêu ta dừng ngừng lại!” Hân xấu xa dụ dỗ nàng.

“Phi! Vô sỉ! Trong lòng ta chỉ một mình tướng công, ngươi dám chạm vào ta, ta sẽ chết thật cho ngươi xem!” Thanh âm của nàng cực kỳ giận dữ, quát.

Nàng hối hận đã mắc mưu của thằng nhãi này, khiến cho bản thân rơi vào tình cảnh này!

“Hừ, muốn tìm cái chết là chuyện của ngươi, Hi Nhi tiểu thư căn dặn, không tiếc bất kỳ thủ đoạn nào cũng muốn ta làm nhục ngươi, cho nên ngươi hôm nay là khó tránh tai kiếp rồi!” Hân lại lần nữa đè lên nàng.

“Không!” Nàng lại rơi lệ, nàng không chịu nổi bàn tay bẩn thỉu của kẻ này sờ lên thân thể nàng, nhắm mắt lại, tâm trầm xuống, “Tướng công, vĩnh biệt!” Vừa lên tiếng liền tỉnh cắn lưỡi tự vụn.

Dùng sức cắn xuống —— ah? Thế nào không đau? Nhưng nàng rõ ràng nếm được mùi máu? Chợt mở mắt. “A! Tướng công?!” Nàng không dám tin, giờ phút này đập vào mi mắt là một người đang cau mày nhìn nàng, gương mặt lo lắng.

Lại cúi đầu, nhìn thấy thì ra là nàng không cắn đầu lưỡi của mình, mà là tay người nam nhân của mình, nàng cả kinh vội vàng nhả ra, nhưng tay Cừ Thường Khiêm đã in vết răng tiếp đó vết máu lần lượt bao phủ một mảnh. “Tay của chàng!” Lúc này Mao Uy Long lại phát hiện, chẳng biết cái tên ác ôn đè lên nàng đã hoảng sợ bị một cái tay khác của tướng công bóp thật chặt cổ họng, chỉ cần hân dùng sức một cái, Vinh Phú tất nhiên cổ sẽ gãy lìa rơi xuống đất.

“Nàng vẫn ổn chứ?” Hân khàn giọng hỏi nàng.

“Ô ô. Tướng công, ta bị hù chết. Ô ô.” Vừa thấy được hân, tất cả hoảng sợ lo lắng nhất thời tan thành mây khói, vốn đã là lệ rơi đầy mặt nàng khóc càng lớn hơn.

Sắc mặt Cừ Thường Khiêm trắng bệch, hân ôm nàng vào trong ngực. “Không sao.” Hân nhẹ giọng dỗ dành.

“Tướng công. Ô ô.” Nàng khóc đến hoa lệ đầm lệ, hiển nhiên nàng bị sợ đến không nhẹ.

Nàng khóc càng lớn, một tay kia của hấn giữ cổ họng Vinh Phú sức lực lại càng tăng, đảo mắt cả mặt Vinh Phú đã đỏ bừng, cặp mắt như muốn lòi ra, có thể thấy là sắp tắt thở.

“Tướng công, thật xin lỗi.” Nàng cuối cùng dừng lại khóc thút thít, ngược đầu nhìn hấn.

“Thật xin lỗi cái gì?” Hấn thoáng buông ra kiềm chế đối với Vinh Phú.

“Tay của chàng Ta không biết đã cắn phải tay chàng.” Nhìn thấy tay hấn huyết nhục mơ hồ, nàng rất đau lòng.

Cừu Thường Khiêm trung ra về mặt không sao, khoe miệng lại mơ hồ khê nhếch. “Không cần nói xin lỗi, cắn được lực càng lớn, bày tỏ nàng không phải muốn làm việc có lỗi với ta càng mãnh liệt.”

“Tướng công”

“Ta nghe được lời nói vừa rồi của nàng, Uy Long, lần sau đừng hồ đồ như vậy nữa, kể cả nàng có thực sự bị làm nhục, ta cũng vẫn sẽ không trách nàng.” Thanh âm hấn khàn khàn cảm thấy vị chất chất.

Hấn buồn bực vô cùng, vợ của hấn nguyện ý vì hấn thủ thân tìm cái chết, mà hấn lại không tin nàng, hấn nghĩ nàng muốn phản bội hấn! Hấn thật đáng chết!

Một tay ôm nàng, Cừu Thường Khiêm thật lâu không bình tĩnh lại được.

“Tướng công” Lỗ mũi nàng đau xót, lại muốn khóc.

“Tổng quản, dẫn người vào đây!” Hấn đột nhiên hướng ra cửa quát khê.

Thì ra là Lý Văn cũng tới, chỉ là vẫn luôn đứng ngoài cửa đợi lệnh, lúc này được lệnh, hấn lôi Hi Nhi và Tiểu Xuân vào nhà.

Cừu Thường Khiêm đứng lên, một cước đá Vinh Phú vẫn đang ho khan không dứt ngã nhào ra trên đất, dẫm chân lên ngực của hấn.

Hi Nhi và Tiểu Xuân thấy tình cảnh này, ở một bên sợ hãi co rúm lại.

“Nói, là ai ra lệnh cho người xuống tay với Thế tử phi?” Hấn mãnh liệt dùng sức một cái, xương sườn Vinh Phú suýt nữa bị đập gãy, đau nhức không dứt.

“Này. Là tiểu thư Hi Nhi muốn ta.” Hấn chỉ vào Hi Nhi, run giọng nói. Việc đã đến nước này, hấn nào dám giấu diếm?

“Người nói láo!” Hi Nhi hốt hoảng cắt đứt lời hấn, “Rõ ràng là chính người thấy sắc đẹp nổi tà tâm, còn muốn đem ta ra gánh tội thay!”

Vinh Phú biết kiểu này là muốn qua sông rút cầu rồi, thế này thì hấn hấn phải chết không còn có thể nghi ngờ gì nữa, vội vàng bảo vệ mạng phủ nhận, “Ta không có nói dối! Ban đầu là tiểu thư Hi Nhi dẫn ta vào Cừu trang, yêu cầu ta đi quyến rũ Thế tử phi, nhưng lúc đó không có cơ hội, cho nên lúc này nàng mới dẫn theo ta lên kinh, dận dò ta nhất định phải. Nhất định phải làm bản Thế tử phi.”

Cừu Thường Khiêm nghe vậy giận dữ, hung hăng nhắc chân dùng sức đập một đập vào mệnh căn (cái chỗ quan trọng liên quan đến giống nòi ý có phải không nhỉ, hay đầu óc ta đen quá?) của hấn, chỉ thấy Vinh Phú đau đến nước mắt văng tứ tung, cả người co rúc ở trên đất gào khóc.

“Người còn có lời gì để nói?” Tầm mắt bén nhọn cơ hồ có thể xuyên thấu lòng người của hấn dính tại trên người Hi Nhi.

Hi Nhi phịch một tiếng quỳ xuống đất, Tiểu Xuân thấy thế cũng vội vàng quỳ xuống theo.

“Biểu ca, ta biết sai rồi, ta. Ta bây giờ không phải đã dẫn huynh tìm được biểu tẩu rồi sao? Hoàn hảo chưa làm thành sai lầm lớn, huynh hãy tha thứ cho ta đây lần thứ đầu.” Hi Nhi không ngừng run rẩy, đôi mắt dầm lệ vòng quanh cầu xin tha thứ.

Về mặt Tiểu Xuân cũng là hoảng sợ, liên tiếp dập đầu, “Thế tử gia, là nô tỳ không có khuyên can biểu tiểu thư. Xin Thế tử gia tha mạng.”

“Hừ!” Cừu Thường Khiêm cười lạnh, “Người đầu chỉ không có khuyên can, cho tới giờ còn là người xuất tận lực giúp đỡ nhiều nhất, giành được công lao rất lớn đấy. Một nha hoàn nghịch tặc đáng chết, một cái thì lại trở thành đồng lõa độc ác, ta lúc đầu thật là có mắt như mù mới có thể để cho các người đi theo hầu Uy Long!”

Thấy hấn từ bên hông rút ra hai thanh đoản đao (dao nhọn) sáng loáng, Mao Uy Long biết hấn là lại muốn đại khai sát giới, tình thế cấp bách vội tiến lên ôm lấy cánh tay của hấn.

“Tướng công không cần!” Nàng thật là sợ hấn lại mất khống chế như lần trước.

“Ta nói rồi, phạm là người thương tổn nàng ta, ta sẽ không nhẹ nhàng tha thứ, huống chi họ hợp mưu hại nàng lại còn lên kế hoạch đã lâu, tội càng thêm tội không thể tha!”

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, trong nháy mắt đã thấy đoản đao bắn ra, một thanh ngay giữa tim Vinh Phú, một thanh là cắt qua cổ họng Tiểu Xuân, hai người cũng không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, lập tức tắt thở.

Chính mắt thấy nha hoàn thân cận Tiểu Xuân đứng cách mình không tới nửa bước đoạn khí mà mất, cặp mắt Hi Nhi trừng lớn, sợ hãi cực độ thét chói tai, ngay sau đó chết ngất trên mặt đất.

“Tướng công, cầu xin chàng tha cho nàng ta đi!” Mao Uy Long nóng nảy nói, “Nàng dù sao cũng là biểu muội của chàng, ngộ nhờ nàng ta xảy ra vấn đề gì, mẹ chàng sẽ rất đau lòng!” Mặc dù Hi Nhi rất đáng ghét, nhưng nàng ta cũng là bởi vì quá yêu mà sinh hận, mới có thể đối với mình như vậy, lại nói nàng ta dù sao cũng là biểu muội thân thích.

Hắn nhìn nàng suy ngẫm hồi lâu, cuối cùng khuất phục thờ dài. “Được rồi, tùy nàng vậy.”

Nàng vui mừng mỉm cười, biết hắn là không nịn được khi thấy nàng chịu uất ức, sợ nàng lại gặp phải chuyện như vậy, mới có thể gây nghiệp chướng giết người như vậy, xem ra sau này nàng phải ngoan ngoãn một chút, thay tướng công của nàng tích đức nhiều một chút rồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, vì trấn an hắn còn nỗ lực nặn ra nụ cười, Cừu Thường Khiêm đau lòng không dứt, sau khi đưa tay giúp nàng sắp xếp ổn thỏa quần áo trên người, hắn ôm chặt cả người nàng vào trong ngực, đứng dậy.

“Chúng ta về nhà.

Hồi cuối

Mấy tháng sau, Mao Uy Long theo phu quân trở lại Xuyên Cũng nhân lễ mừng năm mới, nàng không khỏi há hê nhìn ngắm Cừu trang trắng lộng lẫy này, quả không nghĩ tới mình lại tìm được một Thế tử gia như vậy làm phu quân, cũng chính công trở thành Thế tử phi, ý được tướng công độc nhất cung chiều, cả ngày làm mưa làm gió xung quanh, rất khoái hoạt.

Đáng tiếc nhất mỹ chính là. Hi Nhi, nàng ta cũng ở Cừu trang, nhưng không may, nàng ta, kể từ cái đêm đó sau khi hôn mê tỉnh lại, Hi Nhi trở thành một cô nương ngốc, đối với nàng cảm khái thờ dài, nhưng cũng vui chính là, từ sau lúc Hi Nhi ngốc đến giờ, hai người ngược lại có thể cùng nói chuyện, bởi vì Hi Nhi luôn quần lấy nàng đòi chơi đùa, hiện tại nàng nghiêm nhiên trở thành đại vú em của Hi Nhi.

Lúc này, nàng hát ra cái người phiền toái luôn quần lấy nàng sang một bên, khoái chí ăn tào Đông Dương Nam vô cùng trân quý, một bóng người vô cùng chói mắt nhàn nhã thoáng qua mắt nàng, nàng nheo mắt lại, không thuận mắt nhìn Trầm Thanh.

Người này cả ngày không có việc gì ở trong Cừu trang lúc ẩn lúc hiện, cũng không biết là vì quá rảnh rỗi hay còn lý do khác, cả ngày lẫn đêm luôn đối nghịch với nàng, nói với nàng toàn những lời nhảm chán, tám chín phần là đang ghen tỵ nàng và tướng công quá ân ái rồi!

Đã như vậy.

Kể từ sau khi hồ đồ trở thành Thế tử phi, nàng vẫn không thể gặp được cha một lần, cũng đến lúc nên mời cha cùng các sư huynh, sư muội của Uy Long trại đến vương phủ ngồi một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.